

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny – 28. szám
2017. december

Az Egyházkerületi Közgyűlés 2017. február 16-án tartott ülésének határozatai

6. Az Egyházkerület és az Intézmények 2017. évi költségvetései

Előterjeszti: Szabó Ferenc

6/a. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Egyházkerület 2017. évi költségvetését 23 078 286 597,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/b. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Egyházkerületi Székház és Konferencia-központ 2017. évi költségvetését 104 933 595,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/b/I. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Mátraházi Konferencia-központ 2017. évi költségvetését 84 770 036,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/b/II. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Galyatetői Konferencia-központ 2017. évi költségvetését 26 511 288,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/ b/III. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Bibliás Könyvesbolt 2017. évi költségvetését 28 802 000,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/c. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Ráday Felsőoktatási Diákotthon 2017. évi költségvetését 68 151 831,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/d. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kárpát-medencei Református Ifjúsági Központ 2017. évi költségvetését 38 837 990,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/e. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Tahi Konferencia-telep 2017. évi költségvetését 38 566 245,- Ft bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

6/f. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon 2017. évi költségvetését 592 050 000,- Ft bevételi és kiadási oldallal elfogadja, jóváhagyja.

6/g. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Sylvester János Református Gimnázium 2017. évi költségvetését 223 103 000,- Ft bevételi és kiadási oldallal elfogadja, jóváhagyja.

6/h. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Gyökössy Endre Református Óvoda 2017. évi költségvetését 33 166 513,- Ft bevételi oldallal és kiadási oldallal elfogadja.

6/i. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Ráday Gyűjtemény 2017. évi költségvetését 219 422 000,- Ft bevételi és kiadási oldallal elfogadja.

7. Lelkeszi főjegyzői tiszttal megüresedése

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése kegyelettel emlékezik meg **Hege-dűs Béla** egyházkerületi lelkeszi főjegyzőről. Életét és szolgálatát példaként állítja Egyházkerületünk közössége elé. Hűséggel és nagy odaadással végzett szolgálatáért hálát ad a mindenható Istennek. Emléke legyen áldott!

2. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a megüresedett egyházkerületi lelkeszi főjegyzői tisztségre elrendeli a választást.

8. Csákvári ingatlan elajándékozása a Csákvári Egyházközségnek

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Csákvári Református Egyházközségnek ajándékozta a csákvári 1972. helyrajzi számú ingatlanát. Felhatalmazza az Egyházkerület Elnökségét arra, hogy az Egyházközség által elkészített ajándékozási szerződést aláírja.

Az Egyházkerületi Közgyűlés 2017. május 10-én tartott ülésének határozatai

7. Püspöki jelentés

Előterjeszti: dr. Szabó István

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Tavaszon tanácsulést szoktunk tartani fontos ügyekben, az egyházkerületi intézmények gazdálkodását, illetve beszámolóit tekintjük át. Most mégis közgyűlést tartunk, Hegedűs Béla elhunyt főjegyzőnk megüresedett tisztére az egyházkerületi közgyűlés választást írt ki. A választójogi törvény szerint a választás eredményéről a Választási Bizottság az egyházkerületi közgyűlésnek tesz jelentést. Ez meg is történt. A választás nem fejeződött be. Sokan mondták, hogy a Választási Bizottság már a szavazatbontási számolás után megtehetette volna, hogy kiírja a második fordulót. Itt is megjelenik egy jogi probléma. Úgy döntött a Választási Bizottság, hogy az eredményt a közgyűlés elé tárja, és ennek fényében fogja kiírni a második fordulót. A pünkösdi utáni hétre beküldendő szavazatok optimális időnek látszanak. Némelyek megjegyezték, hogy pünkösdi előtt is meg lehetne ejteni ezt a szavazást, de mégis az ünnepekre készülve sok esemény miatt bölcsőbbnek látszott, hogy hagyjunk erre időt a presbitériumoknak. Kíváncsian várjuk a választás végeredményét.

Tíz pontot írtam fel, amelyben csak nagyon röviden néhány szót szeretnék szólni, a részletes beszámolót majd az őszi közgyűlésen mondom el.

Először szeretnék utalni arra, amiben benne élünk, a múltkor is tréfálkoztam ezzel, most már kénytelen vagyok egyre komolyabban venni, átköltöttük a magyar nótát: száz forintnak 500 a fele, minden ötszázról szól, a reformáció 500. évfordulóját ünnepeljük. Mégis, komolyra fordítva, a sok ünnepi alkalom, megemlékezés, konferencia, kiállítás, rendezvény szervezése közepette engedjék meg a közgyűlés tagjai, hogy néhányat kiemeljek. Semmiképpen sem azal a szándékkal, hogy az összes többi háttérbe szorítsuk vagy lekicsinyeljem. Inkább a bőség zavaráról szeretnék szólni. Az egyik legfontosabb, a Debreceni Zsinatunk 450. évfordulója. Júniusban, Debrecenben Emlékszínatot tartunk. 1567-ben – vegyük így – alakult meg Magyarországon a református egyház, ha a megalakulást hitvallási irathoz kötjük, a Debreceni Zsinat végzéseiben szerepelt a záradékban, hogy ugyanezen a Zsinaton 1567-ben a II. Helvét Hitvallást a Zsinaton részt vevő egyházmegyék küldöttségei elfogadták. Erről fogunk emlékezni a Zsinaton. A küldöttek természetesen ott lesznek, de mindenkit szeretettel várunk. Egyházunk honlapján van egy refo.500 rovat, minden részletes programot meg lehet ott tekinteni.

De talán nemcsak a hálás megemlékezés az ok, amiért egybegyülekezünk, hanem azért is, hogy megerősödjünk a hitünkben. A hitben való megerősödés vágya nemcsak szép és kedves óhaj vagy illendő magatartás. Ma igen erős sodrások távolítanak bennünket legjobb meggyőződéseinktől. A Facebook korában, szelfi-kultúrában élünk, mindenki szeret magáról szép arcot mutatni. Lassan valóban úgy lesz, hogy önmagunk leszünk önmagunk identitása. De a mi identitásunk Jézus Krisztus. Minden igazi hitvallás, így a II. Helvét Hitvallás is a mennyei Atya kinyilatkoztatását visszhangozza, őt hallgassátok. Vagyis Debrecenben nemcsak a Helvét Hitvallásra emlékezünk, nemcsak a Debreceni Zsinatra, nemcsak az elkészült új fordítást fogjuk használatba venni, hanem egyúttal megerősítjük a régi atyák elkötelezését a II. Helvét Hitvallás iránt.

Még néhány programot szeretnék megemlíteni. Megnyílt két héttel ezelőtt a Nemzeti Múzeumban Ige-idők címmel egy nagy, egészen őszig tartó kiállítás, amely a magyarországi reformációt próbálja bemutatni, elsősorban a tárgyi kultúrán keresztül. Mindenki számára ajánlom ezt a kiállítást: iskolai csoportoknak, gyülekezeti csoportoknak, presbitériumoknak, közösségeknek is, de egyénileg is látogatható.

Akik a Kálvin tér felé járnak, bár Kálvin szerint éppenséggel az ember az egyetlen olyan teremtmény, aki fel tudja emelni a fejét, az állatok csak lógatják, mégis ajánlom mindenkinek, hogy a Kálvin téren járva nézzen le a földre. Egy igen érdekes installáció látható, 95db 60x60 cm-es kőlapra két oldalra idézetek vannak felvésve, egy-egy idézet egy reformátortól, többnyire Luthertől, Kálvintól, Zwinglitől, Bullingertől, Méliusz Juhász Pétertől, Szegedi Kis Istvántól, és mellette egy XIX-XX. századi magyar gondolkodónak, írónak, művésznek egy-egy gondolata. Érdeemes a kettőt együtt olvasni, különös asszociációk támadhatnak belőle.

Nagyváradon fogjuk ünnepelni május végén a református egyház egységünnepét, aztán Miskolcon lesz reformációs emlékünnep, utána Debrecenben lesz a 450. évforduló megünneplése. Külön ünnepünk lesz a Felvidéken, Losoncon a Ráday kriptá felújítása, amely a magyar Külügyminisztérium jóvoltából és némi egyházkerületi segítséggel történt. Ez a Ráday család egyik nagy temetkezőhelye. Igen elhanyagolt állapotban volt, ez most megújult. Ott is fogunk tartani emlékünnepet. Mi, dunamellékiek különösképpen is, hiszen Dunamellék életében a Ráday család rendkívül fontos szerepet játszott. A Délvidéken is lesz 500 éves emlékünnep, aztán Erdélyben. Nyáron lesz a Csillagpont, szintén a reformáció jegyében, Kanadában lesz a diaszpóra-ünnep, főleg a Kanadában, Amerikában élő református diaszpóra ünnepe. Közös zsinatot tartunk ősszel, az evangélikusokkal, a Parlament is tart emlékülést, október 31-én lesz az országos nagy ünnep, és rengeteg regionális találkozó van megyékben, gyülekezetek szerveznek, egyházmegyék szerveznek különböző utakat, túsákat, nem csak Magyarországon. Sokan indultak Svájcba a genfi emlékhelyeket meglátogatni. Élünk ezekkel a lehetőségekkel, erősödünk meg hitünkben és legjobb meggyőződésünkben.

Másodsoron szeretnék arról szólni, hogy az ünneplés közben tisztújítás is végbemegy egész egyházunkban. Erre az esztendőre esik a presbitériumi tisztújítás. Szeretnék e helyről is közzémondani a Presbitériumi Szövetségnek, hogy ajánlásokat fogalmazott meg a tisztújítás kapcsán. Nem annyira a menetrendjére nézve, hiszen az mindenki számára világos és tiszta, ezt a Zsinat is közzéteszi. Egy a lényeg, hogy 2017 legvégére minden határidőt beszámítva, tehát visszafelé kell számolni az időt, a gyülekezeti választó-, jelölőbizottságokat felállítva minden gyülekezetben a meghatározott szám szerint végbemenjen a tisztújítás. Néha meglep, amikor értesülök arról, hogy gyülekezetek úgy döntenek, maguk a presbitériumok, hogy a presbitérium létszámának a csökkentését kérik. Néha meglep, és nagy örömmel, ahol a presbitérium létszámának a növelését kérik, van ilyen is. Mind a kettő mutat valamit, nem biztos, hogy sokat, de mutat valamit a gyülekezeteink helyzetéről. Olykor sajnos erről is őszintén kell szólni, mutat valamit a lelkipásztor, a lelkipásztorok és a presbiterek viszonyáról. Azért is érdekes ebbe így beletekinteni, mert a népmozgalmi adataink – erről majd ősszel fogok részletesebben szólni – azt mutatják, hogy nagy léptékekben stabil állapotban vagyunk. Nem csökken, hanem tulajdonképpen a demográfiai adatokhoz képest nő a keresztelők száma, nő az esküvők száma, nő a konfirmandusok száma, csökken a temetések száma, és a gyülekezetek anyagi bevételei is nőnek infláció fölötti mértékben. Ilyen helyzetben a presbitérium létszámának a csökkentése – ha jól fogjuk fel – azt jelenti, hogy a presbitériumok szépen lassan átalakulnak, és megszűnnek reprezentatív testületnek lenni. A XIX. sz. ideálját talán magunk mögött hagyjuk, amikor a presbitériumot tartották a nép hangjának, és dicsekedtünk azzal, hogy milyen demokratikusak vagyunk, hiszen ott van a gyülekezetben megválasztottan a nép

hangja, és szépen lassan a szolgálatok minőségére kerül majd a hangsúly. Tiszta szívemből kívánom, hogy az újonnan megválasztott, megújuló, részben átalakuló presbitériumok első renden a gyülekezeti szolgálatokat tekintsék fontosnak. Valóban gyülekezeti tisztségnek tekintsek, feladatnak tekintsek azt a szolgálatot, amivel őket a gyülekezetek megbízzák. De kiváltképpen pedig a békességet és a jó rendet kívánom. Hat évvel ezelőtt rendkívül boldog voltam, hogy nem ismétlődött meg a 12 évvel ezelőtti. 12 évvel ezelőtt viták, eljárásjogi huzavonák, igazgatási eljárások kísérték néhány helyen a tisztújítást. 6 évvel ezelőtt ilyen nem volt. Remélem, hogy nem a 12 évvel ezelőtti, hanem a 6 évvel ezelőtti tudjuk megismételni. Szépen, békességben, jó szellemben, a lényegyet szem előtt tartva folytassuk le a választásokat.

Szeretnék röviden szólni építkezésekről, pályázatokról, beruházásokról. Mindannyian tudjuk, erről többször beszámoltunk, az elmúlt esztendő végén a kormányzat nagy összegű támogatásokat adott a református egyháznak is. Ezeket azóta is kívül és belül viták kísérik. A külső firtatásokra e helyről is csak annyit tudok mondani, hogy ezeknek a támogatásoknak a döntő hányada ún. közszolgálati célokat szolgál, közoktatási intézmények kapták ezeket a támogatásokat. Iskolák és óvodák fognak épülni, azt hiszem, ezen nincs mit firtatni. A támogatások kisebbik része, ez is jelentős rész, újonnan épülő templomokat szolgál. Azt gondolom, erről sem kell nekünk a magunk körében vitatkoznunk. Arról lehet, hogy miért azok kapták, akik kapták és miért nem azok, akik szintén szerepeltek a listán. Alázattal és jó szívvel újra és újra felajánlom közgyűlésünknek, egyházkerületünk minden gyülekezetének, hogy nagyon jó szívvel járok közben, ezt nagyon jó szívvel teszem. De hogy a közbenjárásom nem száz százalékosan sikeres, nagyon sajnálom. Minden igényre nem érkezett pozitív válasz. Most ez a helyzet. 2015 elején, mindenki emlékszik, egyházkerületünkben összegyűjtöttük a beruházási igényeket. Ezeket csoportosítottuk. Ezeknek a döntő többsége felújítási igény volt, renoválási vagy átépítési igény. Egy része volt új építkezés. A tavalyi év végi döntés erre a kisebb részre vonatkozott. Egyetlen forintot nem kaptunk a tavalyi év végi döntés során toronyjavításra, kerítés-átépítésre, parókiabővítésre, azok majd – reményeink szerint – más döntésből és forrásból fognak megérkezni. Vita kíséri ezeket a támogatásokat más oldalról is. De e helyről is szeretnék kérni mindenkit, ha a magunk körében vitatkozunk is, ha lehet, ne vigyünk bele ezekbe a támogatásokba, illetve ezek megítélésbe a kelleténél több ideológiát. Ha szabadok vagyunk kérni, márpedig szabadok vagyunk kérni, egyházi törvényeink szerint az egyház adományokat kér és elfogad. Minden vasárnap hirdetjük az adakozást. Kiküldjük az egyháztagoknak udvarias levélben a csekket, hogy ne felejtsek el befizetni egyházfenntartói járulékukat. Ha céljaink vannak, közadakozást hirdetünk. Az adó 1 %-át fel lehet ajánlani, ezt is hirdetjük. Tehát ha szabadok vagyunk kérni és elfogadni, akkor attól még nem veszítjük el a szabadságunkat, ha támogatásokat elfogadunk.

Mint jeleztem, más ügy a folyamatos felújítások kérdése. Sokféle pályázatot írtak ki, vannak, akik nyernek ezeken a pályázatokon, vannak, akik nem nyernek, van, ahol ez orvoslást kíván, van, ahol utána kell járni. Nem, mint dunamelléki püspök, hanem mint zsinati elnök ajánlom a Zsinaton működő pályázati referatúra munkáját, az ott dolgozó munkatársak egyik feladata, hogy bármelyik gyülekezet megkeresésének eleget tegyenek, a pályázat beadásában segítsenek. Van, aki bizonytalan, vagy nem igazodik el a pályázatokban, e helyről is buzdítom őket, forduljanak nyugodtan akár a kerülethez, akár a zsinati pályázati referatúrához.

Ma intézményeinkről fogunk beszélgetni. Egy-egy szóval csak szeretném a beérkezett jelentések alapján jellemezni a helyzetet. Kerületi fenntartású intézményeink, így iskoláink is jó rendben működnek, igen szoros gazdálkodással. Gyűjteményeinkről annyit szeretnék szólni, nagy örömünkre a Bibliamúzeum megnyílt, megtekinthető, ünnepélyesen megnyitottuk. Az anyaga folyamatosan bővül. A könyvtár is tud bővülni és fejlődni. Az egyházmegyei levéltá-

rak dolgában döntöttünk, Kecskeméten helyezük el az egyházmegyei levéltárakat, oda lehet bevinni azokat az anyagokat, amelyek már nem szükségesek, hogy helyben, egy egyházmegyénel legyenek. Konferenciatelepeinkről is igyekszünk gondoskodni, Mátraházáról, Galyateőről, Tahiról. Mindannyian szoroson gazdálkodnak – úgy látom, hogy jól. Az ő létük, működésük mindannyiunk javát szolgálják. Azt is kívánom, hogy akármelyik helyen, Mátraházán, Galyatetőn vagy Tahiban tartandó konferenciákon, együttléteken, táborozásokon mindenki megtapasztalja az igazi célt, a lelki elmélyülést, hitben való megerősödést!

Jelentést fogunk hallani a lelkésztovábbképzésről. Ehhez csak azt a megjegyzést szeretném fűzni, hogy a Zsinat Elnökségi Tanácsa elvi megállapodást hozott, minek értelmében kimunkáljuk, és felállítjuk az Országos Lelkipásztori Intézetet. Jelenleg országos szinten nem tartjuk nyilván lelkipásztorainkat. Minden kerület és minden megye nyilvántartja, ismerjük a törzskönyvi lapok rendszerét. Országos szinten egyetlen nyilvántartás van, a Lelkipásztori Nyugdíjintézet. Szeretnénk egy lelkipásztori intézetet felállítani, ahol a lelkipásztorok életpályáját követni lehetne, és regisztrálni lehet – megegyezések szerint – többek között a lelkésztovábbképzésen szerzett pontokat, illetve ki lehetne munkálni a továbbiakat. Ez nem érinti az egyházkerületben fáradozókat. Fontos feladat ez.

Némiképpen átalakul az V-VI. évesek képzési formája is. A Hittudományi Kar új képzési rendet vezetett be. Szeretnénk a mentorokat magukat is jobban felkészíteni erre a feladatra, és a korábbi döntések értelmében a mentori munkát is szeretnénk nem nagy összeggel, de valamivel honorálni, hiszen a lelkipásztorok, akik a jövő lelkipásztor nevelésében foglalkoznak, nehéz és felelősségteljes munkát végeznek.

Az egyetemi lelkészség kapcsán azt szeretném elmondani, hogy régóta fontolgatjuk, beszélgettünk erről, és ebben az évben szeretnénk is a Budapesten folyó egyetemi missziókat valamilyen módon integrálni. Rendkívül fontos és szükséges feladat, és kívánjuk, adja Isten, hogy még több helyen, egyetemi városokban, nemcsak Budapesten, de Budapesten legfőképpen még több egyetemi missziói lehetőség legyen, bővüljön ez a munkaág.

Az egyházmegyék előző évi gazdálkodásáról is lesz szó, láthatjuk majd a jelentésekből, eltérő helyzetekben gazdálkodnak az egyházmegyék, de igen gondosan.

Új vizitációs kérdőív készült, és ehhez egy új típusú adminisztráció. Ez sok feladatot és gondot jelentett, de az én személyes gyülekezeti lelkipásztori tapasztalatom szerint, néhány technikai döccenőtől eltekintve, ez az új típusú gyülekezeti adminisztráció és adatszolgáltatás nagymértékben meg fogja könnyíteni az egyházkerület dolgát, az egyházmegyék dolgát, és legmélyebb meggyőződésem szerint a gyülekezeti, egyházközségi adminisztrációt is. Élünk ezzel a lehetőséggel, a digitális rendszerek rendelkezésre állnak, rá kell kapcsolódnunk, meg kell nézni ezt az új típusú gyülekezeti adminisztrációs panelt, nagyon rövid idő alatt megtanulható és használható. Egy fanyar megjegyzést hadd tegyek. Segédlelkész koromra gondolva azt tudom mondani, hogy kb. tízszer annyi időt kellett segédlelkészként kézi alapú adminisztrációval tölteni, ha csak arra gondolok, hogy az egyházközség választói névjegyzékét – ez a Salétrom utcában volt, akkor az ezer fölött volt – minden esztendőben le kellett gépelni szépen. Vagy egy körlevelet, az akkori szabályok szerint átütőpapírral, 7 példányban tudtuk legépelni, és kb. 800-at küldött ki a gyülekezet, tehát százszor le kellett gépelnem egy körlevelet. Nem értem azt, aki ma panaszkodik az adminisztrációra, ezek ma gombnyomással történnek. Természetesen tudom, hogy a digitalizáció hozza azt a kísértést is, hogy akkor még többet, még azt is, még ezt is, még mindent. A digitális adminisztráció lehetősége az, hogy ha rögzítettünk adatokat, akkor azokon már csak a változtatást kell átvezetni.

Egyik egyházmegyénkben, a Bács-Kiskunsági Egyházmegyében a megüresedett esperesi tisztségre lezárult a választás. E helyről is szívből gratulálunk Bán Béla megválasztott esperes úrnak, Isten áldását kívánjuk munkájához és szolgálatához! Egy másik egyházmegyénkben nyugdíjba vonulás miatt megüresedett az esperesi tisztség. Ott is elindult a választás, korábban, mint Bács-Kiskunban, sajnos a választási folyamat nem zárult le, igazgatási per kíséerte, a bíróság döntött, a bíróság értelmében a jelölést nem, de a választást újra le kell folytatni. Azt kívánom tiszta szívemből, hogy békekességben, egymás iránti szeretetben menjen végbe az új választás, és reméljük, hogy ősszel már jelenthetjük, hogy ott is megtörtént.

Egyetlenegy szót szeretnék szólni a Zsinaton folyó törvényhozásról. A Zsinat előtt a régi törvények revíziója folyik, azt hittem, ez gyorsabban megy. A jogászok azonban meggyőztek arról, hogy új törvényt sokkal könnyebb alkotni, mint a régi törvényt átalakítani, pontosítani, módosítani. A ránk váró Zsinaton a gazdasági törvénynek, a nyugdíjtörvénynek és a választási törvénynek néhány módosítása szerepel, reméljük, hogy ezek tovább segítik a szolgálatot.

A felsorolásokban az utolsó a kormány és az egyház megállapodása. Tavaly kezdődött el ez a folyamat. Egyházi részről a tárgyalóbizottságok befejezték a munkájukat, megtörtént a lényeges dolgok rögzítése, a kormány által kiküldött bizottsággal több ízben tárgyaltunk, három minisztérium vesz részt a tárgyaláson. A magunk részéről a munkát befejeztük, most kormányzati oldalon folyik a munka. Reményeink szerint ez a munka májusra befejeződik, és még ebben az évben, akár még júniusban meg tudjuk kötni az új megállapodást. Lényeges új elemet nem tartalmaz, az elmúlt tíz-egynéhány év változásait rögzíti ez az új megállapodás. Azóta sok minden végbement a törvényhozásban is, elsősorban az ún. közfeladat-vállalás finanszírozása tekintetében, az 1 % felajánlása tekintetében, a református egyház működése, általában az egyházak működése garanciái tekintetében tartalmaz újonnan megfogalmazott elemeket. Reményeink szerint a két hét múlva tartandó Zsinaton, ha nem is a végleges szöveget, de annak a lényeges vázlatát be tudjuk majd mutatni.

Még egy: pünkösöd következik. Pünkösöd a beszéd csodája. Azt is szokták mondani, hogy pünkösöd Bábel megfordítása. Az összezavarodott nyelvű embervilág pünkösödkor azt tapasztalja, amit a pünkösdi zarándokok mondtak: hogyhogy mindannyian a magunk nyelvén halljuk, hogy az Isten nagyságos dolgairól beszélnek? Ez az evangéliumhirdetés, az Isten jó híre elhirdetésének fölülmúlhatatlan csodája. Mai pünkösödünkön igazán szerény ez a reményem, mégis égető, hogy adjon az Isten nekünk egy nyelvtisztító csodát is. Az egész nyugati civilizációban eluralkodni látszik, az, amit latinból érkező, de angolszász kifejezéssel villifikációnak neveznek. Hétfőn részt vettem a köztársasági elnök eskütételén, és igen megrendített engem is személy szerint a köztársasági elnök beszéde, aki éppen az eldurvult közbeszéd okán annak adott hangot, hogy veszélyeztetve látja mindazt, amit az elmúlt 27 évben, szabadságunk idején ez az ország elért. A sárdobálás, a gyalázkodás régi ügy. Ennél sokkal súlyosabbnak érzem azt, amit még egyszer mondom, villifikációnak neveznek. Nincsenek érvek. Indulatok sincsenek. Heves viták sincsenek, összecsapások sincsenek, csak a másik inszINUÁLÁSA, tisztességének, emberi méltóságának, hitelének, szava igazának a megkérdőjelezése. Nincs ellenérv, a másik személyét kérdőjelezzük meg, ezt nevezik villifikációnak, amikor meggyanúsítunk valakit, amikor pl. magáról beszél, és azt mondjuk: hazudik. Nem is mondjuk, állítjuk. Nem is kérdezzük, kijelentjük. Nem érvet mondunk, nem ellenérvet mondunk, nem vitában feszülünk egymásnak, nem diskurzus folyik, hogy a végén legyen konszenzus, nincs konszenzus-szándék, eleve diszcenzussal, villifikációval indul a történet. Ezt látjuk szélről-szerte Magyarországon is. Csak kívánni tudom, hogy egyházunkban ez ne jelenjen meg, ne uralkodjon el, ne hasson át bennünket. Az apostolt idézem újra meg újra: semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki

ne származzék. Az igazság beszéde, az evangéliumi jó hír, az Isten szava nem mindig könnyű szó. Az igazság nem mindig könnyű, olykor nehezen hordozható el. Nemcsak az a helyzet, hogy mi kérdezzük, és Isten válaszol. Isten is szokott kérdezni, sokszor nagyon súlyosakat. Ajánlom Jób könyve végét mindenkinek. Úgy érzem néha, hogy elpazaroljuk és elszórjuk szabadság-időnket. Most már az egyházzal beszélek. Talán túl jól megy a sorunk. Gondoljunk az üldözött keresztyénekre. Ott aztán nincs vita, ott a Krisztus neve megvallásáért üldöztetés, börtön, halál, szájba verés jár. Élünk hálás szívvel az Istentől kapott szabadsággal, és a szabadság ne legyen a gonoszság palástja, tiszteljük meg a másikat, ha ellenérvünk van, mondjuk el, ha vitánk van, mondjuk el, ha ellenvetésünk van, mondjuk el, ha kemény, akkor kemény, de attól tartózkodjunk, hogy a másik ember hitelét, emberi tisztességét, becsületét, szavainak őszinteségét megkérdőjelezzük, őt magát személyében villifikáljuk. Az evangélium egyik lényeges vonatkozása, hogy Isten felülmúlhatatlan szeretettel hajol hozzánk. Ha jól értjük azt, amit Luther, Melancton, Kálvin, Zwingli, Bullinger és a reformátorok oly sokat hangoztattak a megigazulás kapcsán, amit megigazulásnak nevezünk, nevezetesen, hogy Jézus Krisztus érdeméért – Ő az egyetlen érdem – Isten minket, bűnösöket és elveszetteket igaznak nyilvánít, nem a magunk érdeméért – akkor élünk ezzel. Isten így hajol hozzánk Krisztusért, és csak Krisztusért igaznak tud bennünket látni. Krisztusért, és csak Krisztusért megszentel bennünket. Krisztusért, és csak Krisztusért meghív bennünket az új életre és a mennyei üdvösségre. Isten nem villifikál, hanem szanktifikál. Jövel, Szentlélek Úristen! Kívánom mindenkinek ezt a pünkösdi csodát, kívánom a boldog ígehirdetést, kívánom a fénylő arcú gyülekezeteket, kívánom, hogy konfirmandusaink hitükben megerősödvé, a gyülekezet boldog közösségében növekedjenek, kívánok mindenkinek Istentől megáldott gazdag pünkösdi ünnepet! Köszönöm, hogy meghallgattatok.

6. Az Egyházkerületi Választási Bizottság jelentése

Előterjeszti: Pintér Gyula

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a megüresedett egyházkerületi főjegyzői tisztre kiírt választás eredményét tudomásul veszi.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2017. június 2-i beküldési határidővel elrendeli a választás második fordulóját a két legtöbb szavazatot kapott jelöltre.

10. Intézmények 2016. évi zárszámadásai

Előterjeszti: Derzsi György

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a számvevői jelentést tudomásul veszi.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a
 - Gyököcssy Endre Református Óvoda,
 - Sylvester János Református Gimnázium, Szakközépiskola és Szakképző Intézmény, Baár-Madas Református Gimnázium Általános Iskola és Kollégium,
 - Ráday Gyűjtemény
 - DRE Konferenciatelep, Tahi
 - Ráday Felsőoktatási Diákotthon
 - Kárpát-medencei Ifjúsági Központ
 - Dunamelléki Református Egyházkerület Székháza és Konferencia Központja

- Dunamelléki Református Egyházkerület
2016. évi beszámolóit és költségvetési beszámolóit elfogadja.

9. Egyházmegyék 2017. évi költségvetései

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a 8 beérkezett egyházmegyei 2017-es esztendőre szóló költségvetést jóváhagyja, teljesítéséhez Isten áldását kéri.

10. KGRE Hittudományi Kar

Előterjeszti: dr. Zsengellér József

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a KRE HTK dékánjának jelentését a 2016-os tanévről. Az oktatók további munkájára, a hallgatók lelkeszi szolgálatra való felkészülésére továbbra is Isten áldását kéri.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni dr. Zsengellér József dékán úr hatusztendei fáradozását, és további munkájára Isten áldását kéri.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés szeretettel köszönti az újonnan megválasztott dékánt, dr. Kocsev Miklós, munkájára sok áldást kíván.

4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálással köszöni dr. Horváth Erzsébet oktatói munkáját, nyugdíjas éveire Isten áldását kéri.

9

11. KGRE Tanítóképző Főiskolai Kar

Előterjeszti: dr. Szenczi Árpád

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2016/2017-es tanévről szóló jelentést elfogadja.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés támogatja a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karának kérését, és egyben felhívja a gyülekezetek lelkipásztorainak figyelmét a Kar 2017-es hitéleti felvételi lehetőségeire.

12. Ráday Gyűjtemény

Előterjeszti: dr. Berecz Ágnes

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja és megköszöni a Ráday Gyűjtemény 2016. évi munkajelentését.

**13. Jelentés a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetről
a. budai oldal**

Előterjeszti: Márkus Tamás András lelkipásztor

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése elfogadja a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet (BREFGY) tevékenységéről szóló jelentést.

**13. Jelentés a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetről
b. pesti oldal**

Előterjeszti: Györffy Eszter

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése elfogadja a Pesti Református Egyetemi Misszió (Promissz) tevékenységéről szóló jelentést.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése segítséget nyújt abban, hogy a Pesti Református Egyetemi Misszió (Promissz) egyetemisták által jól megközelíthető, alkalmas irodában (kisebb terem) folytathassa a tevékenységét a 2017/2018-as tanévétől.

14. Jelentés a Lelkésztovábbképző Intézetéről

Előterjeszti: Szabó Gabriella

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.

10

15. Egyházkerületi Székház és Konferencia-központ

Előterjeszti: Veres Sándor

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a DRE Székháza, Mátraházi és Galvateői konferenciaközpontjainak 2016. évi munkájáról szóló jelentést elfogadja.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Tahi „Sion hegye” konferenciatalap 2016. évi jelentését elfogadja.

16. Ráday Felsőoktatási Diákotthon

Előterjeszti: Veres Sándor

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Ráday Felsőoktatási Diákotthonról szóló jelentést elfogadja.

17. Lelkészek többes jogviszonya

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kiss Sámson Endre lelkipásztor többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.

18. Nagykőrösi ingatlan eladása

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza az Elnökséget, hogy a nagykőrösi 0536/15 hrsz. alatt felvett ingatlan eladása ügyében eljárjon.

19.a. Pécsi ingatlan vásárlása szakkollégium céljára

Előterjeszti: dr. Szabó István:

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza az Egyházkerületi Elnökséget arra, hogy a Pécs 40416 helyrajzi számon található ingatlan megvásárlása ügyében eljárjon.

19.b. Diósdí ingatlan

Előterjeszti: dr. Szabó István:

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza az Egyházkerületi Elnökséget arra, hogy a diósdí ingatlan megvásárlása ügyében eljárjon.

20. Felhatalmazás lelkészi vizsgára jelentkezők ajánlására

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése felhatalmazza az elnökséget, hogy az egységes lelkészképesítő vizsgára jelentkezőket az érintettekkel megtárgyalja és a jelentkezőket – amennyiben az egyházmegyei tanúsítványokat megkapják – az Egységes Lelkészképesítő Bizottsághoz fölterjessze.

Az Egyházkerületi Közgyűlés 2017. november 9-én tartott ülésének határozatai

14. Püspöki jelentés

Előterjeszti: dr. Szabó István

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

A közgyűlés megnyitásakor felolvasott igét (János evangéliuma 21.), mint tudjuk, a csodálatos halfogás története előzi meg. És azt is tudjuk, hogy János evangéliuma 21. része az egész evangélium summáját tartalmazza. Nem közgyűlés tárgya vitába bocsátkozni azon, hogy az evangéliumnak ezt a részét függeléknek tekintsük-e, ahogy ezt sok bibliamagyarázó tartja, vagy kiegészítésnek, ahogyan ezt mások vélik. Én a magam részéről az egész evangélium, az evangéliumban leírt üdvözítéstörténet, a Jézus Krisztus valósága, és a Jézus Krisztushoz való viszonyunk summázásának tekintem. Nem függelék ez, hanem folytatás. A csodálatos halfogás történetében súlyos szavak hangzanak el. Leginkább az talál ide, amit a vízen lévő tanítványok kiáltanak az, úgymond, ismeretlen kérdésére: van-e ennivalótok? – nincsen! Igen, egész éjszaka halásztak, de nem fogtak semmit. Aztán a tanácsra kivetik a hálót, amit aztán már nem bírnak a csónakba emelni a halak sokasága miatt. Itt meg is szakíthatnánk a történetet, és mondhatnánk: így van nekünk dolgunk a mi Krisztusunkkal. Ki kell mondanunk, hogy

nincsen semmink, aztán engedelmeskednünk kell az ő szavának. Ő maga mondja ugyanis tanítványainak: nálam nélkül semmit sem cselekedhettek! Ezt egy egzegéta a szó sajátos értelmében magyarázva így értelmezi: nála nélkül a semmit cselekedszük. Krisztus nélkül a fáradság eredménye: a semmi. Krisztus nélkül az egész éjszakai halászat eredménye az, hogy nem fogtunk semmit. A hűség és a fáradozás és az igyekezet mérlegre tehető és méltánylandó, mégis ki kell mondani: önélküle csak a „semmi” a mienk. De nem szakítom meg a történetet: amikor a tanítványok a partra indulnak, már tudják, hogy ki az, aki az imént kérdezte és tanácsolta őket: az Úr az! Ám a partra érve azt találják, hogy a parázson kenyér és hal van. Vagyis amikor fáradozunk, küzdünk, kivetjük a hálót, akkor nem annak a parton álló ismeretlennek – tudjuk: Jézusnak! – halászunk. Neki van. Ő úgy várja a tanítványokat, hogy ott van a tűzön a kenyér és a hal. Nagy titok ez. Krisztusnál minden megvan. Ő nem a maga hiánya miatt kérdez bennünket, nem a maga szüksége miatt hív bennünket szolgálatra. Nála minden megvan. Azt kívánom, hogy amikor közgyűlésünk dolgait tárgyaljuk, álljunk csak bele ennek a „nincs”-nek és ennek a „minden”-nek a valóságába. Egyik oldalon ez áll: „Nem fogtunk semmit!”, a másik oldalon pedig az, hogy ott megvan minden. Így még inkább megérthetjük Üdvözítőnk titkát, Szentlelkének erejét és a szolgálatra való buzdítást. János evangéliuma 21. részében, mint jeleztem, az egész evangélium összefoglalása áll, de ez nem lezárása, hanem indítása az evangélium történetének – köztünk, mert ilyen az egész életünk a Krisztus csodája nyomán. Aztán hallanunk is kell a legradikálisabb kérdést. Mert nem az a radikális kérdés, hogy mitek van – hanem az, hogy szeretsz-e engem? Majd hallanunk kell a szolgálatra elküldő parancsot is: legeltesd az én bárányaimat! És mit törödsz a másikkal, te csak kövess engem! Mindent meghatározó módon. Ez az evangélium nagy titka.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Bár ma jórészt a 2016. esztendőről szóló bizottsági jelentéseket fogjuk tárgyalni, mégis, 2017 vége felé járva, el kell mondanunk, hogy a mögöttünk lévő időszak az évfordulók esztendeje volt. 500, 450, 200, akár többször is, és 100 is. Október 31-én, a reformáció kezdetének 500. évfordulóján tartott állami megemlékezés után, a Sportarénából kifelé jövet elem toppant valaki, és felengedő örömmel azt mondta: na, végre, vége! Én meg azt hiszem, hogy most kezdődik, nemdebár? Mert a reformáció kezdetének 500. évfordulóját megünnepelni értelmetlen dolog, ha az emléknep derekán azt mondjuk, hogy végre vége. Ezzel nem pusztán a sokat emlegetett vezérszóra utalok (ecclesia reformata semper reformanda), és nem is arra, aminek sokan nekifeszülnek az 500. évforduló kapcsán, és megannyi reform- meg reformációs gondolattal állnak elő, hogy milyen legyen az egyház a 21. században, mi módon kell az egyháznak megújulnia stb. Jó lenne egyszer azt is megvitatni, hogy mennyi veszély lappang ezekben a hevületekben, de most inkább nézzünk bele a reformátorok igyekezetébe, célkitűzésébe és munkájába, és megértjük, hogy az ünneppel nem lezárunk valamit, hanem elkezdünk – ha hűségesek vagyunk a reformátorokhoz. Magyarországon az 500. évfordulóra való emlékezésekben, legalábbis az ország közvéleménye előtt, az állami rendezvények vitték a prímet. E helyről is köszönettel tartozunk Magyarország Kormányának, hogy a jó lefolytatás érdekében már négy esztendővel korábban emlékbizottságot állított fel. Előbb talán úgy gondoltuk, hogy ez azt jelentheti, hogy amit a magunk körében kitalálunk, elgondolunk, ünnepet, programot, megemlékezést, plakettet, szobrot, kiállítást, felújítást, kiadványt, azt mind az állam finanszírozza majd. Aztán elég hamar kijózanodtunk. A magunk ünnepeihez is kaptunk ugyan jókora segítséget, de a kormánybizottságnak inkább az volt a célja, hogy a megemlékezés-sorozattal felhívják a magyar társadalom figyelmét reánk, akik ebben az országban mégiscsak kisebbségben élünk. Október 31-én az ország egész nyilvánossága láthatta, hallhatta, és talán meg is érthette, hogy mi ennek a megemlékezésnek a lényege. Az külön kérdés, hogy a közéleti emberek ünnepi beszédei mit hordoztak? Ezt ki kellene elemezni, akár egy doktori értekezést is

lehetne ebből írni (tekintek most itt a fiatalokra). Mi a súlya, mi a mélysége, például teológiai értelemben egy kormányfő emlékbeszédének vagy bizonyosságának, egy-egy miniszter, polgármester vagy államhivatalnok beszédének? Van-e ilyen értelme ezeknek a megnyilatkozásoknak egyáltalán? Jelent-e ez nekünk valamit, vagy végigunatkoztuk ezeket a politikusok által tartott történelemórákat? S megállapítottuk, hogy nos, igen, ez a miniszter talán mégis járt hittanórára, mert nem keverte össze Zwinglit Bullingerrel? Érdemes lenne ebbe a tükörbe is beletekintenünk.

Arany Jánosról is megemlékeztünk, és most emlékezünk Tompa Mihályról, 200 esztendeje született református költőinkről; de róluk megelőlegezetten már az év elején szóltam.

És egy 100. évfordulóra is emlékezünk, legalábbis egyre mindenképpen. Az ún. Nagy Októberi Szocialista Forradalomra, amely sem nagy nem volt, sem októberi nem volt – a Gergelykalendárium szerint novemberben történt –, szocialista sem volt, és forradalom sem volt. Ma már tudjuk, közönséges bolsevik puccs történt, német segítséggel, ami az átalakulóban lévő, ingatag Oroszországot az I. világháború végén felragadta, és 70 esztendőre vérbe, árnyékba, nyomorúságba borította. Sőt, 40 esztendőre azokat az országokat is, amelyeket a kommunista Oroszország a II. világháború után uralma alá tudott hajtani. Sőt, befertőzte az egész világot is, mert mind a mai napig vannak olyan országok, ahol ez a fajta bolsevizmus a meghatározó politikai eszme. Elég, ha Észak-Koreára, vagy Kubára gondolunk, vagy újabb változatában Venezuelára. És nemcsak a politikát fertőzte meg, hanem a közgondolkodást is. Mi, akik ebből kiszabadultunk, megrökönyödéssel fedezzük fel, hogy Nyugat-Európa filozófusainál, politikai teoretikusainál újra és újra felbukkan az, ami 100 éve nyomorba, bajba döntötte Oroszországot, és a szovjetek által bekebelezett más országokat. Szükséges erre emlékeztetni. Különösen annak fényében, hogy egyházunk sem úszta meg. Elég, ha a szolgáló egyház teológiájának nevezett valamire gondolok, ami a rendszerváltásig, úgymond, „hivatalos” teológia volt. Nem szeretném, ha mi olyan teológiát munkálnánk, amelyre a világ változásai nyomán azt kellene mondanunk, hogy hamis, elavult vagy érvénytelen.

A reformációs megemlékezésekről még annyit szeretnék megjegyezni, hogy igen hálás vagyok azért, mert ezen az évfordulón nem a gályarabos, mártírológiás megemlékezések domináltak. Természetesen, szükséges visszaemlékezni a református egyház történetének nehéz napjaira is, nem kell úgy tenni, mintha ezek nem történtek volna meg. De, ha a reformáció központi üzenetére tekintünk, akkor nekünk is abba a középpontba kell állanunk, ahol a reformátorok álltak. Ez a középpont pedig maga Jézus Krisztus. Igen, nem feledhetjük, hogy az egyháztani kérdések továbbra is nyitottak. Tudjuk, az ógyház zsinatai a legtöbb nagy teológiai kérdést megoldották, meghatározták. Ezért a reformátoroknak nem kellett vitatkozniuk a Szentháromságról, csak a Szentháromság-tagadókkal. Nem kellett vitatkozniuk Jézus Krisztus isteni természetéről, csak az ariánusokkal vagy az unitáriusokkal. És nem kellett vitatkozniuk a kegyelem természetéről. Viszont nem ment végbe – a kölcsönös meghallgatások jegyében – a vita arról, hogy mi az egyház. És ha ennek a fényében tekintünk vissza például a sákramentumok kérdésére, hamar megértjük, miért nehéz ma is szót érteni egymással. Ráadásul nem szükséges a vesztfáliai béke korába visszatérni, amikor mindegyik felekezet bezárta magát valamiféle kapszulába, és élte a maga életét. Illyés Gyula híres versében (A reformáció genfi emlékműve előtt) fájdalmasan látatja, hogy bár vasárnap délelőtt a Biblia fölött a katolikus plébános a maga szószékén, a református pap a maga szószéken eldörgedelmezi egyháza tanítása értelmében a másik fölött az ítéletet, ám a templomból kimenvén átmutatnak egymásnak, hogy 2-kor kinél lesz a ferbli. Ezt az ökumenét ne kívánjuk: Isten ígéje fölött megátkozunk egymást, az ördög bibliája fölött meg cimborák vagyunk! Inkább hajoljunk együtt az Ige fölé,

és próbáljuk meg újra megérteni, mi a szándéka a mi üdvözítő Krisztusunknak itt, most, velünk, a 21. században.

Mindezt azért is tartom fontosnak elmondani, mert miközben mi itt Közép-Európában békét és viszonylagos nyugalmat élvezünk, mi több, a magyar Kormány anyagiakat is áldoz arra, hogy megemlékezzen a reformáció 500. évfordulójáról, mi több, támogatja az egyházakat, mi több, utat nyit nekünk olyan lehetőségek felé, amelyekről önmagunk körében csak álmodozhatnánk, aközben világszerte, jelenleg 103 országban ilyen vagy olyan módon keresztyénüldözés folyik. És ez a keresztyénüldözés szisztematikus. Nem itt-ott elcsattant pofonról, föltozlult indulatokról, civakodásról van szó, nem is polgárháborús helyzetről, amelybe belesodródott egy-egy keresztyén közösség. Ez az üldözés szisztematikus, eltökélt, következetes. Kérem lelkipásztor testvéreimet, hogy amikor a közbenjáró imádságot mondják istentiszteleteiken, a betegekért, a gyászolókért, a vigasztalásra szorulókéért, az elesettekért, az eltévelyedettekért, a keresőkért, ne feledkezzenek meg az üldözött keresztyénekért imádkozni. A Zsidókhoz írt levél mondja, hogy szabad utunk van a kegyelem királyi székéhez, alkalmas időben való segítségül – álljunk újra meg újra könyörülő Istenünk elé, hogy óvja meg üldözött keresztyén társainkat a világban! Azokat is, akikkel nem értünk egyet az úrvacsoratanban. Azokat is, akik másként beszélnek a megigazításról. Azokat is, akik másfajta egyházi rendben élnek, de Jézus Krisztus nevét vallják, az Ő nevére térdet hajtanak, és mondják: Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére! Nem azért szenvednek üldöztetést, mert két szín alatt úrvacsoráznak, vagy ostyával. Nem azért szenvednek üldöztetést, mert náluk nincsen presbitérium. Egyes egyedül Jézus Krisztusért szenvednek. Maga az Úr Jézus mondja, amikor tanítványait készíti szolgálatukra: ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak (Jn 15,20).

Európa közepén azt is látjuk, hogy mifelénk is folyik egyfajta sajátos, szisztematikus keresztyénüldözés. Igaz, ez rafináltabb, nem durva. De látjuk, hogyan igyekeznek a keresztyénséget kiszorítani a publikus térből. E törekvés szerint, ami a közbeszédbe esik, az ne legyen keresztyén, hanem a keresztyénség igazodjon hozzá az általános közbeszédhez. Európa megpróbálja eltömní azt a forrást, amely Ezékiel próféta látomása szerint a templom küszöbe alól fakad ki, kiárad a világba, és a halott tengert is meggyógyítja. Fennáll a kísértés, hogy zárkózzunk be. Be a templomfalak közé. Vagy vegyük le a keresztet és a csillagot, ne bosszantsunk senkit, ne legyünk senkinek kárára, csípi ez az emberek szemét. De tudnunk kell, hogy nem pusztán szimbólumokról van szó. A kereszt eltávolításával, a szakrális jelenlét kiiktatásával mélyebb értelem tárul fel. Éspedig az, hogy a keresztyénség nyilvános, hiszen küldetésünk van. Jézus Krisztus nem arra küldi el a tanítványokat, hogy: menjetek el, zárkózzatok be, és éljeteztek úgy, ahogy bírtok. Pünkösöd csodája éppen az, hogy kinyílik az az ajtó, amely mögött meghúzódtak a tanítványok félelmeik miatt. Pünkösöd csodája éppen az, hogy ki kell lépni. Pünkösöd áldott csodája az, hogy mindenki a maga nyelvén hallja és érti az Isten nagyságos dolgait. Erről nem mondhatunk le, mert akkor a küldetésünk lényeges körülményéről mondunk le.

Ez esztendőnk kapcsán szeretnék még szólni a tisztújításokról. Isten gazdag áldását kívánjuk a Bács-Kiskunsági Egyházmegye megválasztott és beiktatott esperesére, és ugyanúgy Isten gazdag áldását kívánjuk a Baranyai Egyházmegyében megválasztott új esperesre, akit holnap iktatunk be tisztébe, továbbá egyházkerületünk megválasztott új főjegyzőjére, aki imént tette le esküjét. Szívvel köszönöm a választási bizottságoknak, hogy igyekeztek a jó rendet fenntartani, a szabályokat megtartatni. Igen, tudom, választáskor feszültségek is tudnak támadni. De köszönöm, hogy a jelöltek tisztességgel, alázattal és szeretettel éltek végig ezt a folyamatot, a másik jelöltet nem ócsárolva, magukat fölöslegesen nem nöftetve. Egy-egy jelöltnek nehéz megállni és a döntés idejét kivárni, nehéz a fülét befogni és ilyen-olyan hangokat nem meghallani, nehéz a saját óemberi indulatait elűzni. Hálás vagyok, ha egy-egy választás bé-

kességgel, testvériességgel ment végbe, hiszen nem hatalomra választunk tisztségviselőket, hanem szolgálatra. Kívánom, hogy a megválasztottak ezzel a látással és alázattal végezzék a rájuk bízottakat.

Ennek fényében kell szólnom a presbiteri tisztújításról is. Anyaszentegyházunkban hatévenként ismétlődik ez a nagy rázatás. Régen, úgy tűnik, atyáink bölcsőbbek voltak. Nem estek bele a demokráciásdi csapdájába, miszerint hatévenként mindenkinek fel kell állnia egy-egy gyülekezetben, mindenki megbízatása lejár (mintha a Szentlélek órája eszerint járna), és újra kell kezdenünk egy nagy választási folyamatot. Szerény véleményem szerint a régi rend egészségesebb volt, és jobban szolgálta a gyülekezetek békességét. Mi meg azon izgulunk, hogy ne kelljen választási ügyek kapcsán a bíróságokat összehívni, alaptalan panaszokat, sértődéseket, szurkálódásokat orvosolni. Pedig a presbitériumok tisztújítása kapcsán is szolgálatról volna szó. Hat éve Isten megkönyörült rajtunk, mert a 12 évvel ezelőtti tisztújítással ellentétben, nem kellett bíróságra vinni ügyeket. Mai nap viszont, szomorúan mondom, már tudunk arról, hogy itt-ott össze kell hívni a bíróságokat. Kicsit röstelkedem is. Hogy van az, hogy az egyházközség vezetése nem lapozta fel a törvényt, és nem a szerint járt el? Hogy van az, hogy az atyafiak itt-ott úgy gondolják, hogy nekik örök bizományuk a presbiterség? Hogy van az, hogy egy lelkipásztor úgy véli megoldani a presbitereivel való súrlódásokat, hogy, úgymond, lecsérélteti őket, akár olyan áron is, hogy csökkenteni kéri a presbitérium létszámát? (Csak aztán a végére maradjon valamiféle presbitérium!) Hogy van az, hogy egy viszonylag jelentős létszámú presbitériumba mindössze kettő és fél család fér bele? És folytathatnám a sort. Józanságot, bölcsességet, testvériességet és egyszerűséget kérek mindenkitől, még van idő!

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

15

Újdonságról szeretnék beszámolni. Immár két esztendeje működik a Magyarországi Református Egyházban egy ún. esperesi kollégium. Csak csodálni tudom, hogy a négy egyházkerület esperesei a korábbi időszakot jellemző, időnként viszálykodással is leírható feszültségeket egy csapásra félretették, időről-időre találkoznak, hogy segítsék Zsinatunkban a törvényhozást, hogy megtárgyalják a közös ügyeket, hogy együtt lássák egész magyar református egyházunkat. Tudjuk, az esperesek hordozzák a legnagyobb terheket. A püspöknek könnyű, elmegy, beiktat, felszentel, prédikál, elfogyasztja a szeretetvendégségeken a finomságokat, aztán hazamegy. Időnként egybehívhatja az espereseket, és számon kéri őket, hogy mi zajlik az egyházmegegyekben. Az esperesek hordozzák a terheket. De azzal, hogy ezen fölül még országosan segítik és támogatják egymást, számomra is olyan dimenziók nyíltak meg, hogy csak jó reménységgel tudok lenni.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Közgyűlésünk során a bizottságok jelentéseit fogjuk megtárgyalni. Nem akarok most mind-egyikre reflektálni, majd a maga rendjén érdemes lesz alaposabb vitára sort keríteni. Most csupán megelőlegezetten szeretnék néhány bizottsági jelentéshez hozzászólni. A tanulmányi bizottság jelentése több nehéz kérdéstről szól, én most csak arra szeretnék kitérni, ami a Zsinat elé is kerül. Értesültünk arról, hogy a nyár folyamán Lipcsében a Református Egyházak Közössége csatlakozott a megigazulástanról szóló római katolikus-evangélikus közös nyilatkozathoz. E tárgyban csipős leveleket kaptam lelkipásztoroktól, azt firtatva, hogy ugyan ki tartalmazott fel arra, hogy én ezt aláírjam, vagy kik voltak ott a református egyház részéről hivatalosan, akik aláírták volna, és egyáltalán, hogy van ez az egész?! A Magyarországi Református Egyház ezen a találkozón hivatalosan nem képviseltette magát. Én sem voltam ott. Közü-

lünk senki nem írta alá. Továbbá, nem a Református Világszövetség Nagygyűlése döntött így, hanem a Református Egyházak Világközössége. Hat évvel ezelőtt ugyanis megszűnt a Református Világszövetség, átalakult Közösséggé. Ennek egyik, igen furcsa szabálya az, hogy ilyen jellegű egyházdiplomáciai kérdésekben az elnöksége határoz. Az elnökség szándékait kiküldik a tagegyházaknak véleményezésre, s ha akarják, helyeselhetik. Így a mi egyházunk is megkapta ezt a szándéknyilatkozatot. Ezt a Zsinat teológiai bizottsága megvizsgálta, elaborátumot készített, amelyet megküldtük a Világközösség elnökségének. Ebben fenntartásainkat és aggályainkat jeleztük. Más európai református egyházak is jelezték fenntartásaikat. A válasz az volt, hogy az elnökség a csatlakozási dokumentumot alá fogja írni, aztán a maga egyházában ki-ki kezdjen vele, amit akar. Most tehát így áll a történet, ami inkább egyházdiplomáciai kérdés. Még egyszer szeretném kijelenteni, senki nem hatalmazott fel bennünket aláírásra, és nem is írtuk alá, és nem is voltunk ott. Mindazáltal egy félreértést tisztáznunk kell. A római katolikus egyház és az evangélikus egyház közös nyilatkozata a szó szigorú értelmében véve nem megegyezés. Szó sincs arról, hogy Róma és a lutheránus egyház pontról pontra megegyezett volna a megigazulástanban. A dokumentum felsorolja azokat a tételeket, amelyekben egyetértés van, és volt már a 16. sz. folyamán is. Aztán felsorolják azokat a területeket, ahol nézetkülönbség és vita van. Amiben megegyeztek, az az, hogy újra nyitják az ezekről folyó beszélgetést. Tehát ezt a 16. századi vitát újra lehet nyitni. Meglehet, talán ugyanaz lesz az eredménye, mint egykor. Nem tudom. De azt állítani (ennyiben hadd védjem meg a lutheránusokat), hogy összecimboráltak volna a pápásokkal, és most belerángattak bennünket, reformátusokat is, és mi soha többet nem taníthatjuk azt, hogy érdemeink és cselekedeteink nélkül, egyedül az Úr Jézus Krisztus áldozati haláláért igazulunk meg, és ezért ki kell dobnunk a Heidelbergi Kátét, meg az új fordításban elfogadott II. Helvét Hitvallást, nos, erről nincsen szó. Aki ezt sugallja, háttal ült a moziban, kérem, forduljon meg!

16

A kerületi tanulmányi bizottság egy másik nehéz kérdést is jelez, amelynek az orvoslatát még nem nagyon látjuk. Zsinatunk tervbe vette, hogy énekeskönyvünket kiegészíti új énekekkel. Ezt a munkát próbáltuk annak idején a Dunamelléki Énekfűzetekkel is megsegíteni. Ennek kapcsán felvetődött, hogy nem kellene-e liturgiánkat is megújítani? Sajnos, féltő, hogy a jó szándékú felvetés kapcsán az fog történni, ami az evangélikus egyház liturgia-reformja kapcsán végbement. Önként jelentkező, úgynevezett próba-gyülekezeteket jelöltek ki az új liturgia tapasztalatait összegyűjtendő. Amikor aztán véget ért a próbaidőszak, a legrosszabb döntést hozták: mindenki azt csinál, amit akar. Nem szeretném, ha egyházunkban így történe. Ámbár csodálkozom, máris miféle ámulatos liturgiák zengedeznek a mi református egyházunkban. Vannak lelkipásztorok, akik a semper reformare elv alapján éppen akkor teszik le a palástot, amikor felmennek a szószékre, vagy amerikai evangélisták stílusára fel-alá sétálgatnak az úrasztala körül, és szerintük ez az egyház reformja. Ha pedig szólni mer nekik valaki, megsértődnek. A II. Helvét Hitvallás értelmében vannak az egyház életében közömbös dolgok. Például az öltözet is az, meg az is, hogy hány órakor kezdődik az istentisztelet, vagy, hogy magas pulpitusról prédikál-e a lelkész és így tovább. A baj ott kezdődik, amikor valaki a közömbös dolgokból fontos dolgot csinál, és azt hiszi, hogy a közömbös dolgok erőltetésével fogja az anyaszentegyházat megújítani. A református egyház közössége identitás-közösség is. Jó lenne, hogyha valaki a Székelyföldről, a Délvidékről, vagy a Felvidékről érkezik egy dunamelléki templomba, többé-kevésbé református közösségben érezné magát.

A gazdálkodási jelentéshez annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy a Zsinat gazdasági törvénye, éppen az esperesi kollégium jóvoltából, kedvező értelemben módosult. Az egyszerűen gazdálkodó gyülekezeteket nem terheli az, amit egy multinacionális cégnél kell elvárni. De ezzel megnőtt a gyülekezetek gazdálkodási felelőssége. Ezt kívánjuk segíteni azzal, hogy az Ariadne könyvelő-, iktató- és nyilvántartó programot frissítettük, ezeket a gyülekezetekbe

kitelepítettük, immár digitális úton is el lehet küldeni az egyházmegyékhez a jelentést. Éljük vele! Nem szükséges egy brazil őserdőt kipusztítani azért, hogy például a budahegyvidéki egyházközség jelentései papiroson érkezenek az egyházmegyéhez. Ugyanakkor szeretném jelezni azt, hogy ősi tapasztalataink szerint semmilyen törvény nem veszi elejét annak, ha valaki vissza akar élni a törvénnyel. Figyelmeztetőleg mondom, és kérem a gondnokokat, a presbitereket, akik az egyházközségek gazdasági életének elsőrendű felelősei, és persze, a lelkipásztorokat is, figyeljenek oda erre! Néha megdöbbenünk, amikor némelyek elszántságát látjuk, ahogyan ügyeskednek. Ha csak a tizede erőt fordítaná egy-egy gondnok, egy-egy presbitérium, egy-egy lelkipásztor arra, hogy megmentsen egy lelket, ahelyett, hogy ügyeskedve titkolja bevételét az egyházmegye elől, bizony, már a mennyek országában lennénk. Amikor arról olvasok egy esperesi jelentésben, hogy a lelkipásztor és a gondnok vállvetve adományok könyvelni el az egyházfenntartói járulékot, hogy aztán az egyházmegye kisebb közalapot rójon ki a gyülekezetre, széttárom a kezem, nem is értem! De nincs már mód efféle cinkosságra, egyházas szemérmességre, nem lehet többé arra számítani, hogy majd az egyházmegye, meg a kerület, meg a közegyház palástot borít az efféle ügyeskedésekre, mondván: csak meg ne tudja a világ. Már rég tudja a világ! A Krisztus ellenségének, az Antikrisztusnak az az egyik legbevettebb módszere, hogy rávesz a bűnre, aztán bevádol. Nem elég a szívünket tisztán tartani, a kezünket is tisztán kell tartani.

Súlyos terhek nehezedenek ránk, óriási felelősség, hiszen nemcsak a magunk kis pénzével ügyeskedünk, hanem közpénzekkel is bánunk. Most, októberben írtuk alá Magyarország Kormányával a református egyház és a Kormány megállapodását, ennek értelmében Magyarország Kormánya a közoktatásban, a szociális szférában, a közgyógyászatban, a börtönpsztorációban, a kórházi lelkigondozásban, a diaszpóraszolgálatban bíz reánk közpénzeket. És az nem a mi pénzünk, hanem azoknak a pénze, akikre állandóan hivatkozunk, az adófizető magyar állampolgárok pénze, akik a Kormányon keresztül óvodát és egyetemet, szociális ellátást és idősek gondozását bíznak ránk. Álljatok ellen a kísértésnek, álljatok ellen a Kísértőnek!

A médiáról is szeretnék szólni. Mediatizált világban élünk. Ezt előbb-utóbb minden lelkipásztor átéli, mindegy, milyen helyzetben van. Ma már ott tartunk, hogy ha nincs mikrofon a szószéken, akkor nem is tudunk istentiszteletet tartani. Számomra ez a szimbóluma az egésznek. Az internet jóvoltából pedig sokan bekapcsolódtak a közösségi médiába, mindenféle fórumok alakulnak, mindenféle jó és kevésbé jó kedvezményezéssel, és ezeken a fórumokon moderátorok uralkodnak. Szeretném a figyelmet felhívni arra, hogy a közösségi média nem azt jelenti, hogy hárman-négyen barátilag körbeülünk egy asztalt, és megvitatjuk a dolgainkat. A közösségi média színpad is. A tisztességtelen beszéd, a becstelen eljárás megengedhetetlen az egyház képviselői, lelkipásztorai, presbiterei körében. Márpedig ami felkerül a világhálóra, az ott is marad. Hiába szünteti meg valaki a maga kis aljas hozzászólását, hiába jelzi, hogy ő nem is úgy gondolta, a korábbi szavai is ott maradnak. Bölcsnek és megfontoltnak kell lenni. Néha pedig azt látom, hogy a lelkipásztoraink némelyike internetfüggésben szenved. Olyan ez, mint az alkoholfüggés, meg a gyógyszerfüggés, meg a pénzügyi függés, meg a szexfüggés. Ha nekem egy lelkipásztor vasárnap 10 óra 5 perckor ad fel egy levelet Messengeren, csak roppantul csodálkozom, hiszen 10 órakor kezdődik az istentisztelet. Netán a szószéken, derekas ének alatt küldött még gyorsan a püspöknek valamit? Olykor azt látom közösségi médiaoldalon, hogy lelkipásztorok reggel 9-től másnap reggel 9-ig folyamatosan válaszolgatnak, levelezgetnek, kommentelnek. Igen, mediatizált világban élünk, számtalan eszköz révén van módunk információ, gondolatot, üzenetet, hírt továbbítani. Tudjuk, 500 éve a könyvnyomtatás nélkül el sem indult volna a reformáció. A kommunikáció eszközei fontosak. De csak eszközök. Ne legyetek az eszközök rabszolgái! Itt jelzem, nagy elhatározásunk, hogy az evangélikus egy-

házzal rádiót indítunk egy teljes budapesti frekvencián, hosszú előkészítés után sem látszik megvalósulni. Erről nem mondtunk le, de a jelenlegi tárgyalások megrekedtek, a felajánlott lehetőségek kedvezőtlenek. Viszont bátorítok mindenkit a helyi, gyülekezeti kommunikációra. Gyülekezeti honlap, körlevelek, nyomtatványok, építés, bátorítás buzdítás. Éljetek ezekkel!

Még a missziói bizottság jelentéséről szeretnék szólni. Ebből is a gyülekezetplántálást szeretném kiemelni. Most 16 helyen folytatunk gyülekezetplántálást. Nem könnyű munka. Kérek mindenkit, ne gondolja, hogy lelkipásztoraink, akik ezt a munkát végzik, valami elkényeztetett helyzetben lennének. Talán ők vannak a legnehezebb helyzetben, hiszen nem szervezett gyülekezetbe érkeznek, kialakult szervezetek közé, hanem minden felelősség rajtuk van, nekik kell újra és újra kivetni a hálót. Minden támogatást megérdemelnek. Sokszor elmondtam már, hogy a gyülekezetplántálás egyházunk régi adóssága. Annak idején Andorka Rudolf mutatta ki, hogy Magyarországon az 1940-es évek végétől egészen a legutóbbi évtizedig a lakosság kétötöde költözött, keletről nyugatra, délről középre. Az lehet, hogy a két világháború között még működött az a rend, hogy ha valaki elköltözött egy faluból városba, a lelkipásztora értesítette az illetékes lelkipásztort erről. De ez a jó rend már az 1980-as években felbomlott. Ma pedig egyszerűen követhetetlen a belső migráció. Csak azt lehet tenni, hogy odamegyünk, ahol az emberek élnek, és ott szervezünk gyülekezetet. Ugyanakkor a missziói jelentés egészen nyíltan beszél arról is, és ez is missziói kérdés, hogy tisztáznunk kell, melyek a gondozásra szoruló gyülekezeteink. Van itt egy fogalmi anarchia. Talán 100-150 éve alkották meg a missziói gyülekezet kategóriáját. Ez pontosan azt jelentette, hogy egy-egy gyülekezet, amelyik még nem gyökeresedett be, nem erősödött meg, közegyházi, missziói támogatást kapott. Ma pedig a gondozásra szoruló gyülekezeteket is missziói gyülekezetnek nevezünk, holott inkább sorvadás tapasztalunk. Az egész településen. Nemrégiben Somogyban jártam egy faluban, ahol egy 600 férőhelyes, gyönyörű, fehér falú templomot újtottak fel sok-sok millió forintért. Ennek a falunak ma 180 lakosa van, és a szociológusok szerint tíz év múlva nem lesz lakosa. Ez nem missziói gyülekezet. Ez gondozásra szoruló gyülekezet. Javasolni fogjuk a Zsinaton, hogy vezessük be az egyházalkotmányban az ilyen értelmű meghatározást, de ehhez tudatformálódásra is szükségünk van: a misszió plántálás, a misszió a növekedés reményében történik – a gondozás más kategória. Ott segíteni kell, ott oda kell állni, ott az utolsó lehetünkig hűségessnek kell maradni, olyan társadalmi körülmények között, amelyek rajtunk kívül esnek.

A hitoktatásról is szeretnék szólni, amelyről nemcsak a missziói jelentés szól, hanem a katechetikai jelentés is részletesen beszámol. Az országos összesítés szerint mintegy 154 000 gyermek jár református hittanra (fakultatív, gyülekezeti vagy kötelezően választott hittan). Az előrejelzések szerint ez a szám még növekedni fog, aztán majd lesz csökkenés, főleg azért, mert kevesebb és kevesebb gyermek született és iratkozik be az általános iskolába. De a mostani növekmény a tavalyihoz képest is minden módon növekmény, és ez azt bizonyítja, hogy annyira kiváló hitoktatást végzünk, hogy egyre többen akarnak erre beiratkozni. Igen, most még van ilyen általános tendencia. Mindenesetre jogosan jegyzi meg mind a két jelentés, hogy gyümölcsöt is remélnénk ettől. Ha nem mást, teszem hozzá én magam, legalább a preparatio evangelica gyümölcsét, amely ugyan a reformátorok szerint kétértelmű meghatározás, de van ilyen. Az evangélium meghallására, és befogadására fel lehet készíteni. A magvetés előtt a szántóföldet meg kell szántani. A befogadás fogalmi rendszerét, kulturális feltételeit fel kell építeni. Kívánom tiszta szívemből, hogy ezen a területen bővüljünk, akár létszámban is. De leginkább azt kívánom, hogy az elmúlt tíz-tizenöt évnek ez a nagy terhe némiképpen lekerüljön a lelkipásztorokról. Mert a lelkipásztorok végezték és végzik ezt a munkát. Ezzel a megállapítással egyetlen hitoktató, hittantanár érdemét nem kívánom elvitatni, egyszerűen a statisztika

tikákat nézem. Ma is így van még, 80 %-ban a lelkipásztorok végzik a hitoktatást. Köszönjük meg nekik azt, hogy 154 000 gyerek van hittanra beíratva. Ez már eredmény. Ez már valami, hogy 2017-ben nem azt mondják a szülők és a családok, hogy ja, hát a csuhásokhoz nem íratjuk be a gyerekeinket! Ha akarom, akkor ez sikertörténet. De kudarcá válhat, ha továbbra is a lelkipásztorokat terheljük ezzel. Ezért lelkipásztorokat, gondnokokat, presbitereket, közgyűlésünk tagjait, a bizottsági előadókat, mindenkit buzdítok, ösztökélek és sürgetek is: építsük fel azt a katechéta-, hitoktató-hálózatot, amely – így mondom, mert most ez a helyzet – tehermentesíti a lelkipásztorokat, hogy tudjanak családot látogatni, igehirdetésre készülni, jegyesoktatást, keresztlői felkészítést végezni. Ne azzal teljen a lelkipásztor élete, hogy 25 órát eltölt az iskolában hitoktatással, utána meg pattogatja a presbitérium, hogy még mi mindent végezzen el. Sok esetben ezért omlik össze lelkipásztorok családi élete. Segítsünk rajtuk hitoktatók beállításával, máskülönben ez a szép történet a visszájára fordulhat és akkor nem Isten országát építjük, és nem az anyaszentegyházat erősítjük, és nem a jövő nemzedéket szolgáljuk, hanem önmagunk kárára buzgólkodunk.

Végül – szokás szerint – emlékezzünk meg azokról a lelkipásztorokról, akik az előző őszi közgyűlés óta mentek közülünk nyugdíjba, illetve akik a tavaly őszi közgyűlés óta mentek el a minden élők útján.

A 2016. novemberi közgyűlés óta nyugalomba vonult lelkipásztorok:

Kovács János (Vejtő-Zaláta, 2016. december 1.), Gurbán Sándor (Ráday Gyűjtemény, 2017. július 1.), Csontos József György (Dabas, 2017. augusztus 1.), Köő László (Nagydobsza, 2017. szeptember 1.)

Köszönjük minden szolgálatukat, Isten adjon áldott pihenést!

19

A 2016. novemberi közgyűlés óta elhunyt lelkipásztorok:

Hegedűs Béla (Tiszakécske, 2016. november 30.), dr. Szabó Andor (Hencida, 2017. január 20.), Soós László (Zsinati Iroda, 2017. január 31.), Cseri Kálmán (Bp-Pasarét, 2017. február 13.), Szabó Péter (Cece, 2017. március 25.), Soós Mihály (Bécs, 2017. április 21.), dr. Herczeg Pál (teol. professzor, 2017. április 24.), Szombathy Gyula (Bp-Rákosliget, 2017. április 28.), Nagy Gyula (Biharkeresztes, 2017. május 27.), Gacsályi József (Bisse, 2017. július 7.), Császár Bíróné Bóka Emese Ildikó (2017. július 31.), Rainer Ferencné (Nagysáp, 2017. augusztus 7.)

Hálával emlékezünk rájuk a boldog feltámadás reménye alatt!

6. Bán Béla bács-kiskunsági esperessé, Győrfi Bálint baranyai esperessé választása

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés **Bán Béla György** bajai lelkipásztor bács-kiskunsági esperessé történt megválasztását tudomásul veszi, és mint esperest alkotótájjai közé fogadja. Életére és minden szolgálatára Isten áldását kéri.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés **Győrfi Bálint** zengővárkonyi lelkipásztor baranyai esperessé történt megválasztását tudomásul veszi, és mint esperest alkotótájjai közé fogadja. Életére és minden szolgálatára Isten áldását kéri.

8. A választás eredményének megerősítése

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Választási Bizottság által megállapított eredmény alapján **Szabó Ferencet** a Dunamelléki Református Egyházkerület lelkészi főjegyzői tisztére megválasztottnak jelenti ki. Szolgálatára Isten gazdag áldását kéri.

9. A megválasztott tisztségviselő eskütétele

Előterjeszti: dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy **Szabó Ferenc** egyházkerületi lelkészi főjegyző az esküt letette. Életére, szolgálatára Isten áldását kéri.

10. A lelkészek felszentelésének szabályozása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés úgy határoz, hogy a lelkészek felszenteléséről 2010. november 12-én elfogadott 46. sz. határozatát hatályon kívül helyezi.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az esperesi kart, hogy a felszentelés rendjét a lelkészekről szóló egyházkerületi szabályrendeletbe foglalja bele. A szöveg tervezetét jóváhagyásra terjessze a közgyűlés 2018. évi tavaszi ülése elé!

20

11. Lelkipásztorok eskütétele és oklevelek átadása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Balogh Dávid, Csikai Attila, Dominiák Zsolt Ádám, Düh Klaudia, Gunyits Ottó Károly, Horváth Dániel Csaba, Horváth Evelin, Horváth Tünde, Kertészné Bikki Boglárka, Kéri Ákos Balázs, Kiss-Takács Nóra, Korsós Tamás, Koncz Hunor Attila, Lugosi Lili, Máté-Hunyadi Alexandra, Nagy Ilona Henrietta, Papp Szilvia, Pető Gergő, Péntek Dániel Gábor, Pintérmé Tóth Ágnes, Sinkovics Richárd, Szász Lajos, Székely Tamás, Tavasz Kristóf, Tóth Róbert, Zsemberi-Szigyártó Éva a lelkészi esküt letette, a lelkészi oklevelet átvette.

12. Lelkészszentelésre bocsátásukat kérőkről jelentés

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a harmincnégy lelkész kérelmét elfogadja. A lelkészszentelés időpontját a mai napon, november 9-én, 18.00 órára tűzi ki, a Kálvin téri templomban.

13. Jelentés a 2016. november 10-i lelkézszenntelésről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2016. november 10-én tartott lelkézszenntelésről elhangzott jelentést tudomásul veszi. A felszentelt lelkészek életére, szolgálataira Isten áldását kéri.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetét fejezi ki a Budapest-Kálvin téri Egyházközségnek a lelkézszennteléshez nyújtott segítségért.

15. Püspöki jelentéshez fűződő határozatok

Előterjeszti: Szabó Ferenc

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a püspöki jelentés elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a nyugdíjba vonult lelkészekre is Isten gazdag áldását kéri, áldott pihenést kíván nekik!
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az elmúlt évben elhunyt szolgatársakról megemlékezik, a gyászolóknak Isten vigasztalását kéri!

16. Előterjesztés pedagógus kitüntetésekre

Előterjeszti: Hörcsök Imre

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az előterjesztést elfogadja.

18. Missziói jelentés

Előterjeszti: Böttger Antal

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad Istennek a tavalyi évben elvégzett missziói munkáért, és köszönetét fejezi ki a szolgálatban hűséges lelkipászoroknak, munkatársaknak, tudva, hogy mindenért „Egyedül Istené a Dicsőség”!
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a 2016. évről szóló missziói jelentést.

19. Tanulmányi jelentés

Előterjeszti: dr. Szűcs Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a tanulmányi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megerősíti azt a tavalyi határozatát, hogy szervezettebben kell videóra rögzíteni és közkinccsé tenni az arra alkalmas teológiai előadásokat.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés úgy határoz, hogy a gyülekezeti tanítás és presbiterképzés ügyét a tanulmányi jelentések részévé kell tenni.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés úgy határoz, hogy könyvajánlások helyett a parókiális műhely (könyvtár, szakkönyvtár) helyzetéről és fejlesztéséről kell jelentést tenni. (A tanulmányi jelentésben akkor is szerepeljen, ha az a sajtó jelentésben már szerepelt).
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a figyelmet a továbbképző alkalmak komolyan vételére, a lelkeszi kiskörök működésének egyházmegyei ellenőrzésére, a megyei konferenciák évenkénti megrendezésére.
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés javasolja a kerületi konferenciáknak és egyben a Zsinatnak, hogy foglalkozzanak a Reformátusok Világközössége által aláírt nyilatkozattal. Kéri a kebelbeli testületeket, hogy a zsinati bizottságok által megvitatásra szánt anyagokat (liturgia, énekeskönyv) beszéljék meg és a hozzászólásokat juttassák el a kibocsátó testületekhez.

20. Iskolaügyi jelentés

Előterjeszti: Hörsök Imre

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az iskolaügyi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a pedagógusok elismerésére a közgyűlés által létrehozott díjakat az idén az alábbi pedagógusoknak és nevelőtestületnek adományozza:
Lorántffy Zsuzsanna-díjban részesíti:
dr. Bibó Istvánt, a budapesti Sylvester János Református Gimnázium és Szakgimnázium egykori igazgatóját.
Benda Kálmán-díjban részesíti:
Kovács Évát a Pécsi Református Kollégium matematika-fizika szakos tanárát, egykori főigazgatóját.
Soli Deo Gloria Díjban részesíti:
Benkő István Református Általános Iskola és Gimnázium nevelőtestületét.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Egyházmegyei Iskolaügyi jelentéseket elfogadja.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházmegyei iskolaügyi előadókat, hogy az iskolaügyi jelentések elkészítésénél az iskolaügyi bizottság által elkészített szempontsort használja a terjedelmesség elkerülése érdekében. (A szempontsort az iskolaügyi bizottság az érintet személyek részére már eljuttatta, melyet a 2017. évi beszámolóhoz kérünk alkalmazni.)
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömmel állapítja meg, hogy a TOP 100 középiskolákat rangsoroló kiadvány szempontrendszer szerint három Dunamelléki Református Gimnázium is szerepel az első 100 között a rangsorban. Ezen belül:
Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Kollégium 38. hely
Szentendrei Református Gimnázium 76. hely
Gödöllői Református Líceum Gimnáziuma és Kollégiuma 84. hely
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond az egyházkerületben működő nevelési-oktatási intézmények fenntartóinak, pedagógusainak, alkalmazottainak, diákjainak a

Reformáció 500. évfordulójának méltó megünnepléséért és kerületünk további munkájára Isten gazdag áldását kéri.

21. Diakóniai jelentés

Előterjeszti: Derencsényi Zsuzsanna

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a diakóniai és patronálási jelentést.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a gyülekezetek anyagi áldozatvállalását, a határon innen és túlra juttatott adományokat, a rászoruló embereknek nyújtott testi-lelki segítséget, a diakóniában munkálkodó testvérek hűségét.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tisztelettel kéri az Egyházkerületi Elnökséget arra, vizsgálja meg, hol van jogosultsága és fedezete a kórház-lelkész szolgálatának vagy a diakónus tisztség betöltésének.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a gyülekezetek figyelmébe ajánlja, hogy a Szeretethíd 2018-ban lesz tíz esztendő. Ez a jubileum alkalom lehet a gyülekezeteken kívüliek megszólítására és a gyülekezetekbe integrálásra.

22. Gyűjteményi jelentés

Előterjeszti: dr. Fogarasi Zsuzsa

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a jelentést beküldő egyházmegyei előadók munkáját.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés buzdítja kebelbeli gyülekezeteit, hogy vegyék igénybe a Ráday Múzeum tanácsadó, restauráló szolgáltatásait.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés buzdítja az egyházmegyéket és az egyházközségeket, hogy iratanyagukat helyezték el valamely, azt befogadni képes levéltárunkba.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja az egyházközségek, egyházmegyék vezetőinek figyelmét arra, hogy súlyosan helytelen, Szabályrendeletbe ütköző az a gyakorlat, hogy egyházi iratokat, tárgyakat, klenódiákat állami gyűjteményekben helyeznek letétbe, vagy el/átadják azokat anélkül, hogy erről az egyházmegyei, egyházkerületi gyűjteményi előadókkal egyeztetnének, illetve az elővásárlási jog jogosultjait értesítették volna. *(vö: Szabályrendelet II. 1. 7§ és III. 24-28 §)*
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Szabályrendelet jelentéstételi kötelezettséget leíró és fogalmi pontosítást igénylő szakaszainak kapcsán egyeztetésre kéri a gyűjteményi előadót a Zsinat Gyűjteményi Tanácsának Elnökével.

7. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömet fejez ki, hogy a Károli Gáspár Egyetem Károli Emlékérmét 2017 őszén dr. Berecz Ágnesnek és a Ráday Gyűjtemény közösségének ítelték.

8. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a gyülekezeteket gyűjteményi adatszolgáltatásra, különös tekintettel a 2017. jubileumi év alkalmából készítettettné klenódiúmokra vonatkozóan.

23. Építési jelentés

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad Isten gondviselő kegyelméért, hogy a 2016. esztendőben is volt lehetőség építkezésre, felújításra Egyházközségeinkben.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés bölcs és megfontolt döntést kér minden Egyházközségtől az építkezés, felújítás megkezdése előtt, hogy erején túl ne kezdje azt el!

24. Számvizsgáló jelentése

Előterjeszti: Derzsi György

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést tudomásul veszi.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felkéri az egyházmegyék elnökségeit, hogy vizsgálják meg a területükön lévő szervezetek, intézmények gazdálkodási szabályainak meglétét. Gondoskodjanak az e területen dolgozók, felelősök szakmai továbbképzéséről, az egységes szakmai elvárások kialakítása érdekében.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felkéri az Egyházkerület Elnökségét, Gazdasági Bizottságát, hogy a gazdálkodás szabályszerűsége, szabályozottsága érdekében járjon el.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni az egyházmegyei és egyházközségi pénztárosok, könyvelők és számvetők áldozatos munkáját.

25. Katechetikai jelentés

Előterjeszti: Lenkeyné Teleki Mária

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése kéri az illetékeseket, hogy az egységes óradíjak ügyét vizsgálják meg, és tegyenek lépéseket, hogy a hitoktatói óradíjak között ne legyen különbség.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlése kéri, hogy a vizitációs jegyzőkönyv katechetikai részébe kerüljön vissza a gyermek istentiszteletekre vonatkozó jelentés. Továbbá jelenjen meg a kérdőív fejlécében, hogy a református intézmények csoportjai nem itt jelentendők.

4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlése kéri, hogy a már elindult gyülekezeti gyerekmunkásképzés megszervezésének legyen felelőse.

26. Egyházzenei jelentés

Előterjeszti: Vizi István

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a gyülekezetekben szolgáló kántorok, kórusvezetők fáradozását, az énekkarok szolgálatát, a kántorképző tanfolyamok áldozatos munkáját.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a gyülekezetek figyelmét az istentiszteletekhez kapcsolódó rendszeres énektanításra.

27. Média-informatika és sajtójelentés

Előterjeszti: Váradi Péter

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a jelentést!
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a lelkipásztoroknak, családtagjaiknak, presbitereknek, gyülekezeti munkásoknak a 2016. évi sajtó-, iratterjesztési szolgálatot.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés buzdítja a gyülekezeteket, hogy a felkínált sajtó megjelenési lehetőségeket bölcsen használják ki.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés újból elrendeli a KARAKTER magazin lapszámának felülvizsgálatát, aminek következménye lehet, hogy szélesebb körben tudjuk terjeszteni az újságot.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megkéri az Északpesti Református Egyházmegye elnökségét, hogy a megyei jelentésben hivatkozott online adatbekerés tapasztalatait ismertesse meg a többi megyei elnökséggel, hogy a jó gyakorlatok alkalmazhatók legyenek kerületünkben.

29. Lelkészi képesítések hatályban tartása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. **Horváth Ákos** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

2. **Bogyó Judit** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

3. **Dányi Zoltán** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

4. **Juhász Ferencné Müller Nikoletta** lelkipásztor lelkészi képesítésének ügyét a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés visszautalja a felterjesztő Északpesti Egyházmegyéhez.

5. **Dr. Molnár Sándor Károly** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

6. **Ruzsa-Nagy Zoltán** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

7. **Sebestényné Jáger Orsolya** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

8. **Fazekas János Gábor** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

9. **Kirsch Attila Levente** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

10. **Pap András** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2022. november 30-ig hatályban tartja.

30. Lelkészek többes jogviszonya

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a **dr. Kun Mária** lelkipásztor többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a **Kovácsné Smatarla Ibolya** segédlelkész többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.

31. Kiemelt egyházközségek megállapításának rendjéről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megszünteti a jelenleg érvényben lévő „kiemelt egyházközség” minősítést 2017. december 1-jén kezdődő hatállyal.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2013. évi I. törvény 30. § (2) pontjában foglaltak szerint folyamatosan lehetővé teszi az egyházközségeknek a „kiemelt egyházközség” minősítés elérését. A presbitériumok ilyen irányú igényüket megfogalmazó határozatukat terjesszék fel szolgálati úton!

32. Északpest szabályrendelete a váci Bernáth Kálmán Református Gimnázium fenntartó igazgatótanácsának működéséről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés jóváhagyja az Északpesti Református Egyházmegye 1/2017. számú Szabályrendeletét a váci Bernáth Kálmán Református Gimnázium, Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakgimnázium és Szakközépiskola fenntartó Igazgatótanácsának működésével, feladat-és határcőreivel kapcsolatos egyes kérdésekről.

33. Budapest-Újpalota anyaegyházközséggé minősítése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi, és örömmel üdvözli a Budapest-Újpalotai Református Missziói Egyházközség anyaegyházközséggé történő átminősítését, 2018. január 1-jétől.

34. Monorierdő Missziói Egyházközséggé alakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi, és örömmel üdvözli a Monorierdői Református Missziói Egyházközség megalakítását, 2018. január 1-jétől.

35. Tószeg anyaegyházközséggé minősítése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Tószegi Református Egyházközség megalakítását, 2018. január 1-jétől.

36. Tiszavárkony leányegyházzá minősítése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Tiszavárkonyi Református Leányegyházközség megalakítását, és a Tószegi Református Egyházközséghez csatolását, 2018. január 1-jétől.

37. Csákvári óvoda-ingatlan ajándékozása a Csákvári Egyházközségnek

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a csákvári 1972 helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogának bejegyzését a Csákvári Református Egyházközség javára. Az egyházközség által fenntartott Lórántffy Református Óvoda és Bölcsőde szolgálatára Isten gazdag áldását kívánja!

38. Kisdobszai ingatlan ajándékozása a Nagydobszai Egyházközségnek

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a kisdobszai 625 helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogának bejegyzését a Nagydobsza környéki Református Társegyházközség javára.

Személyi változások 2017. november 30-ig

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Molnár Imre – Kistótfalu-Újpetrére bl.

NYUGDÍJBA MENT:

Köő László - Nagydobsza

BÁCS-KISKUNSÁG

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Egeresiné Szűrszabó Anikó – Szentkirályra bl.

Farkas István – Uszódra exm.

Farkasné Tóth Zsuzsanna Ágnes – Ordasra bl.

Ferenczy József – Hetényegyházára hl.

Hodánics Tamás – Kecskemétre kórházlelkész

Kiss-Takács Nóra – Kunszentmiklósról bl.

Máté Csaba – Tizsakécskére megválasztott lelkész

Máté-Hunyadi Alexandra – Tizsakécskére bl.

Nagy Ilona Henrietta – Kecskemétre bl.

P. Szabóné Kovács Teodóra – Ordasról Kiskunhalasra bl.

Papp Szilvia – Bajára bl.

SZÜLETETT:

Balázs Hajnalka 3. gyermeke – Lehel

Balogh Róbert és Oravetz Anett 1. gyermeke – Blanka

Borsos-Pintér Nóra 1-2. gyermeke – Bíborka és Dániel

Hodánics Tamás 2. gyermeke – Sára

BUDAPEST-DÉL

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Barta Károly – Bugyiról Soroksárra
Bedekovics Péter Pál – TT-ről Budára bl.
Csatári Bíborka Lilla – TT-ről Budára bl.
Ferencz Lilla – Budafokra sl.
Fodor József Benjámín – Kálvin Otthonba intézeti lp.
Rémes Renáta Andrea – Albertfalva-Kelenvölgyre bl.
Szász Lajos – Budafokra bl.

SZÜLETETT:

Galang-Pető Viktória 3. gyermeke – Zsófia Csenge
Korompayné Szenci Gabriella 5. gyermeke – Vilmos
Lakatos Enikő 1. gyermeke – Anna
Papp-Tóth Viola 3. gyermeke – Tamás Mikes
Sándor Balázs és Markóth Gabriella 5. gyermeke – Salamon
Thoma László Róbert és Szikora Anita Erzsébet 4. gyermeke – Fülöp Donát

BUDAPEST-ÉSZAK

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Balogh Dávid – Mátyásfüldre bl.
Dominiák Zsolt – Bethesda Gyermekkórházba sl.
Lugosi Lili – Józsefvárosba bl.
Péntek Dániel – Józsefvárosba bl.
Petkes-Varga Zsófia – Kőbányára sl.
Pintérné Tóth Ágnes – Rákoscsabára bl.
Székely Tamás – Pozsonyi útra bl.
Topolánszky Ákos – Budapesti Cigány Szakkollégiumba intézeti lp.

SZÜLETETT:

Bacsikai Bálint 2. gyermeke – Júlia Ida
Balássy András 4. gyermeke – Réka Júlia
Lázár Csaba Zoltán 2-3. gyermeke – Dániel Gergő és Márk Maximilián

NYUGDÍJBA MENT:

Gurbán Sándor – Ráday Gyűjtemény

DÉLPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Gunyits Ottó Károly – Szigetszentmiklós-Kossuth utcára bl.
Horváth Dániel Csaba – Tökölre bl.
Horváth Evelin – Ráckeve-re bl.
Korsós Tamás – Dunahasztira bl.
Major András Szabolcs – Seregélyesről Halásztelekre intézeti lp.
Pál László – TI-ről Tápiószelére intézeti lp.
Sáska Attila – Délegyházára missziói lelkész
Sinkovics Richárd – Nagykőrösre bl.

Stefán Attila – Bugyin hl.
Szilágyi János – Dunaföldvárról Dabas-Inárásra megválasztott lelkész

SZÜLETETT:

Jelényi László 1-2. gyermeke – Csinszka Diké és Vajk Regő
Kálmán Béla 3. gyermeke – Gabriella
Kiss Gergely István és Tóth Emese Tünde 3. gyermeke – Zente Bálint
Major András Szabolcs 2. gyermeke – Csilla
Nagyné Börzsönyi Judit 1. gyermeke – Anna Abigél
Szegedi Gergely 3. gyermeke – Martin Kende
Tamás Balázs 2. gyermeke – Zétény Balázs

NYUGDÍJBA MENT:

Csontos József György – Dabas

ELHUNYT

Császár Bíróné Bóka Emese Ildikó

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Csikai Attila – a váci Bernáth Kálmán Szakgimnáziumba bl.
Kertészné Bikki Boglárka – Gödöllőre bl.
Koncz Hunor Attila – DT-ről Szentendrére bl.
Pintér Andrea – Szigetszentmiklós-Újvárosból Budakeszire bl.
Stift János – Csabdiról az Északpesti Egyházmegyébe bl.
Szőke Etelka – Dunakeszire bl.
Tar Zoltán Gyula – Gödöllőről Érd-Parkvárosba megválasztott lelkész
Vásárhelyi Bálint Márk – Pécelre sl.

SZÜLETETT:

Barthos Gergely Áron 3. gyermeke – Janka Debóra
Kertész Dániel 1. gyermeke – Jana Rebeka
Koncz Zoltán 2. gyermeke – Kincső Mónika
Tar Zoltán Gyula 4. gyermeke – Zolta Botond
Szacsúri-Csatai Viktória 4. gyermeke – András Benjámín

TOLNA

SZÜLETETT:

Csomós Balázs és Sütő Tünde 2. gyermeke – Sámuel
Harsányi Béla 3. gyermeke – Sára

VÉRTESSALJA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Andrási Kristóf Imre – Vértesacsáról rendelkezési állományba
Farkas Balázs István – Alesúton hl.
Hajdú Szabolcs Koppány – Vértesacsán hl.
Horváth Tünde – Vértesacsára bl.

Kovács Csongor – Sárbogárdra megválasztott lelkész
Kéri Ákos Balázs – Vértesaljai Egyházmegyébe bl.
Máté János Szilárd – Csabdin hl.
Oláh László – Seregélyesen hl.
Szabó Károly – Alcsútról rendelkezési állományba

SZÜLETETT:

Burján Zsolt 5. gyermeke – Dorka Hanna
Darvas-Tanács Erik 9. gyermeke – Jónás Péter
Zsengellér József Gyula és Kekk Edina Ildikó 5. gyermeke – Sámuel József

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:

Cseri Kálmán – Pasarét
Gacsályi József - Bisse
Herczeg Pál – teológiai professzor
Nagy Gyula – Biharkeresztes
Rainer Ferencné – Nagysáp
Soós László – Zsinati Hivatal
Szabó Andor – Hencida
Szabó Péter – Cece
Szombathy Gyula – Rákosliget

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny
a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos időszaki lapja
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Felelős szerkesztő: Szabó Ferenc lelkészi főjegyző
Szerkesztő: Kardos Ábel püspöki titkár
e-mail: ph@raday28.hu

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny – 29. szám
2018. február

Egyházkerületi Tanács 2018. február 19.

Veres Sándor világi főjegyző megemlékezése
Dr. Tőkéczki László egyházkerületi főgondnokról az ülés megnyitásakor:

Főtiszteletű Egyházkerületi Tanács!

Szomorúan jelentem, hogy nem lehet közöttünk dr. Tőkéczki László egyházkerületi főgondnokunk, mert 2018. január 8-án tragikus hirtelenséggel elhunyt. Csak egy gondolatot szeretnék mondani az ő életéről, szolgálatáról. 1952-ben született és az 50-es, 60-as évek elején megérte azt a korszakot, amikor a hamisság és a hazugság uralkodott. Főgondnoki székfoglaló beszédében mondta, hogy akkor tanulta, akkor kapta szüleitől, lelkipásztoraitól, tanítóitól, hogy a cél, a feladat: felmutatni a világosságot.

„... az ateista kommunizmus nyomorúságai között is fontosnak tartották, hogy továbbadják Jézus Krisztus, Isten fiába, a Megváltóba vetett hitet. Tradicionálisan törekeny volt ez a hit, de szívósan őrizte népét és óriási lehetősége volt mindenkinek, aki a hamisságok és hazugságok világában világosságot akart látni. Sokszor bűvópatakká kényszerült mindez, de Isten gondoskodott rólunk, fiakként. S így személyessé is vált a hit, indoklásra nem szorulóvá, de egyben sokaknál csendesen cselekedni akaróvá is.”

Egész élete erről szólt. Ezért járta a nagyvárosokat, ahol több száz ember hallgatta, de elment kistelepülésekre, vagy határon túlra is az övéi közé, oda is, ahol csak tízen vagy tizenötven voltak. Nagyon szerette az ifjúságot. Célja volt, hogy minél inkább olyan fiatalságunk legyen, amely keresztyénként és értelmes polgárként ezt a népet szolgálja. Amikor rá emlékezünk, akkor úgy gondolom, olyan keresztyén testvérünket veszítettük el, aki szolgálatával, beszédével, igazmondásával Krisztusról tett bizonyosságot.

Egyperces csendes felállással emlékezzünk!

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róma 14,7-8.)

Püspöki beszámoló

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Főtiszteletű Egyházkerületi Tanács!

Nagyon röviden, csak néhány szót szeretnék szólni gazdasági ügyeink elé. Az első megjegyzése voltaképpen nem is ezekre vonatkozik, bár ennek is van gazdasági vonzata. Hibát követünk el, hogy a tanácsülésünket nem az ún. kis díszteremben tartjuk, mert sokkal kényelmesebben, emberszerűbben elférünk, mint ebben az óriási teremben. Most itt alig harmincan vagyunk alkotótagok. Ha a kis teremben tartjuk ülésünket, nem kellett volna ezt a nagy termet fölfűteni.

A mai Ige jár a fejemben, idei költségvetésünk megvitatására készülve: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall. Ma olyan költségvetést fogunk látni, amilyent, azt hiszem, nagyon régóta vagy talán egyáltalán nem is látott a Dunamelléki Egyházkerület Tanácsa. A kormányzattól kapott támogatások, illetve a reánk bízott és általunk kezelt egyéb támogatások okán, mondhatom, akár tízszerese is az az összeg, amit a költségvetésben látunk, ahhoz képest, amit tárgyalni szoktunk. Sok milliárd forintról van szó. Egyházkerületünk is jelentős támogatást kapott az elmúlt év végén. Hálával és köszönettel tartozunk a kormánzatnak, hogy az évek során összegyűjtött, kezünkbe adott kéréseket, igényeket részben meghallgatta, és most ilyen módon teljesítette. 132 gyülekezetet fogunk tudni majd támogatni. Ezek pontos részletezése még nincs benne a költségvetésben, mert március 1-ig dől el véglegesen, hogy mely egyházmegye mely gyülekezete, milyen programra fog támogatást kapni – de szeretném hangsúlyozni, hogy ezek kivétel nélkül beruházási programok. Tehát működésre, könyvkiadásra, rakétakilövőre, stb. nem kaptunk támogatást. Ráadásul, sok igényt nem is tudunk teljesíteni. Igaz, a Magyar Közlönyt olvasva sok lelkipásztorunk, presbiterünk, gondnokunk hirtelen rendkívül élénk fantáziáról kezdett tanúbizonyságot tenni. De toronycsillagot nem fogunk aranyozni, orgona-szárny bővítésére nem fog belőle telni, ravatalozóra, templomkerítésre, parókia udvarra ültetendő, előnevelt 30 éves mogyoró-fára és egyéb efféle, hihetetlenül fontos dolgokra nem kerül belőle. Viszont, megújulhat talán néhány parókia, ahol már berogyott a tető, és néhány templom is, amely nemcsak a falu, hanem a világ csúfja. Néhány bontakozó, fejlődő gyülekezet templomhoz, parókiahoz, gyülekezeti közösségi térhez juthat ebből a támogatásból. Gazdasági Bizottsági ülésünkön meghatároztuk azt a 132 gyülekezetet, amelyet támogatni tudunk ebből a programból.

Mindazáltal, mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri? És ez nem is az egész világ. Tudom, mindent összevetve, csak nekünk olyan nagy ez az összeg, és, mondják mások, hogy hát mivel országgyűlési választás lesz, most ezt néhány párt rettenetesen nagy összegnek tünteti fel. Mégis, az összeg nagysága, a minket ért megtiszteltetés roppant terhet ró ránk. Tisztességesen és becsületesen kell felhasználni, és arra a célra kell fordítani, amire egy-egy gyülekezet kérte és kapta. Minderről a kerületi tanács, a közgyűlés és az egyházkerület bekebelezett gyülekezetei és az érintettek folyamatosan tájékoztatást fognak kapni.

Ami az egyházkerületünk költségvetését illeti, látni fogjuk, sem a kerület, sem a kerület intézményei nem mozdulunk el nagyon a tavalyi számoktól. Tehát ha nem kapjuk ezt az év végi támogatást, ha nem vállaltuk volna, hogy a határon túli egyházak finanszírozásának a kezelésében részt veszünk, akkor szinte ugyanaz lenne előttünk, mint az elmúlt esztendőben. A zsinati tagok is tudják, az adó 1 százalékok felajánlásából, illetve azok kiegészítéséből, némi közalapról és egyéb támogatásból gazdálkodik az egyházkerület. Kérek mindenkit, legyen

bölcs, mikor a nagy számokat látja, ne feledje közben a valóságos kerületi működést. Köszönettel tartozom e helyről is mindazoknak, akik, de legfőképpen az egyházmegyék vezetése, segítettek az elmúlt időben az igényeket folyamatosan regisztrálni, karbantartani; továbbá akik odafigyeltek, hogy már teljesült igény ne fusson tovább nálunk, akik érzékenyek voltak arra, hogy lelkipásztorok, gyülekezetek figyelmét felhívják, hogy jelezzék a szükségüket. Meg kell jegyezni, hogy aki az elmúlt 2-3 esztendőben nem tisztelte meg az egyházmegyét és az egyházkerületet azzal, hogy igényét jelezze, annak most nem tudunk segíteni. Ezeket a támogatásokat tételes lista alapján kértük, és akiknek a nevében kértük, azoknak most nem mondhatjuk, hogy ugyan a ti nevetekben kértük, de ti nem kaptok, mert hirtelen valaki megvilágosodott, hogy ő is el tudná ezt a pénzt költeni. (Sajnos, már volt, és lesz is a következő időszakban néhány csúnya szóváltás ennek kapcsán. Én bírom szusszal.) Ki-kí a maga módján, kérem, szelíden vagy határozottan, adja értésre, hogy nem akkor kell kitalálni a szükségét és a problémát, amikor megjelenik a Magyar Közlönyben egy összeg. A szükség és a probléma már előbb is ott volt. De ha minket nem tiszteltek meg a gyülekezetek a kéréssel, most nem tudunk segíteni.

Végül még egy általános megjegyzést szeretnék idefűzni. A Királyok II. könyvében megrendítő történetet olvasunk a fiatal Jósiás királyról, aki tízévi gyámság után, éppen nagykorúságra jutva elkezdte Isten népének megújítását. Elrendeli a templom renoválását, és a templom renoválása közben találják meg a törvénykönyvet, ebből pedig lelki megújulás indul. Azért hozom ezt ide, mert sokan mondják – és nyilván, jogosan mondják –, hogy itt ez a sok pénz, itt ez a sok malter, itt ez a sok vakolat, itt ez a sok építkezés, itt ez a sok robot – de mi van a lelkiekkel!? Lélekben kellene az egyháznak megújulnia. S bár akadt egy miniszterelnök-jelölt, aki megreformálna, és minden pénzünket elvonná, még azt is, amit eddig kaptunk, csak azért, hogy aztán kellően lelkiek legyünk, és ezzel a szöveggel nem kell törődnünk; de azért okkal tesszük fel a kérdést, éppen Jézus szavához igazodva: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri? Mit használ, ha gyönyörűek a templomok, ha óvoda-programunk lesz, ha már szinte nem is tudjuk számba venni, annyi a lehetőség, de lelkünkben kárt vallunk?! Isten azonban – ahogy ezt a Királyok Könyvében olvassuk – időnként vargabetűre készíttet minket; például, valakinek észre kell vennie, hogy kopott a templom, használhatatlan a gyülekezeti ház, lakhatatlan a parókia – ahogy világ csúfjára volt a salamoni templom dicsősége –, hát fel kell fogadni a munkásokat, be kell állni, neki kell kezdeni megújítani. És eközben előkerül a befalazott törvénykönyv, és aztán majd a törvénykönyv olvasása elindít egy lelki ébredést. Adja Isten, hogy most, amikor annyi mindennek nekifogunk, mert világ csúfsága már a külső elesettségünk, megtaláljuk az igazi törvényt, amit a Szentlélek ír kinek-kinek a szívébe, és adjon belőle megújulást, ébredést, Istenhez térést, szövetség-megújítást! Azt kívánom, hogy így tárgyaljunk ma mindenféle dolgunkról.

Az Egyházkerületi Tanács 2018. február 19-én tartott ülésének határozatai

6. Új alkotótag igazolása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács **Kovács Péterné Mészáros Erzsébet Mária** pellérdi lelkipásztor egyházkerületi tanácsossá történt megválasztását tudomásul veszi, és alkotótagjai közé fogadja. Életére és minden szolgálatára Isten áldását kéri.

8. Az Egyházkerület és az Intézmények 2018. évi költségvetései

Előterjeszti: Szabó Ferenc

8/a. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács az Egyházkerület 2018. évi költségvetését 55 089 486 679,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/b. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács az Egyházkerületi Székház és Konferencia-központ 2018. évi költségvetését 100 814 000,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/b/I. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Mátraházi Konferencia-központ 2018. évi költségvetését 90 256 918,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/b/II. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Galyatetői Konferencia-központ 2018. évi költségvetését 28 131 213,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/ b/III. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Bibliás Könyvesbolt 2018. évi költségvetését 31 002 000,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/c. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Ráday Felsőoktatási Diákotthon 2018. évi költségvetését 76 061 894,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/d. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Kárpát-medencei Református Ifjúsági Központ 2018. évi költségvetését 39 084 697,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/e. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Tahi Konferencia-telep 2018. évi költségvetését 36 261 655,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/f. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon 2018. évi költségvetését 654 260 000,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/g. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Sylvester János Református Gimnázium 2018. évi költségvetését 234 502 000,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/h. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Gyökössy Endre Református Óvoda 2018. évi költségvetését 37 305 185,- forint bevételi és kiadási összeggel elfogadja.

8/i. határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács a Ráday Gyűjtemény 2018. évi költségvetését 237 325 000,- forint bevételi és kiadási oldallal elfogadja.

9a. Nagykőrösi ingatlan eladása
Előterjeszti: Dr. Szabó István püspök

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács felhatalmazza az Elnökséget, hogy a nagykőrösi 0536/15 hrsz. alatt felvett ingatlan eladása ügyében eljárjon.

9b. Ingatlan vásárlása a Gyökössy Óvodának
Előterjeszti: Dr. Szabó István püspök

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Tanács felhatalmazza az Elnökséget, hogy a Budapest II. ker. Orló u. 3/a. sz. alatti, 12330/2 helyrajzi számú ingatlanak a Gyökössy Óvoda céljára történő megvásárlása ügyében eljárjon.

2017. december 1. – 2018. február 28. között jelentett személyi változások

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Bárány Ágota – Nagydobszára hl.

SZÜLETETT:

Dr. Komlósi Péter és Sümegi Nóra 3. gyermeke – Péter Áron

BÁCS-KISKUNSAÁG

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Farkasné Tóth Zsuzsanna Ágnes – Ordasra missziói lelkész

BUDAPEST-DÉL

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Czinke-Szabó Ágnes – TI-ről Pestszentlőrinc-Kossuth térre bl.

Kincses Margit – Kárpátaljáról Pesterzsébet-Klapka térre bl.

Németh Balázs – Budapesti Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet intézeti lp.

Sebestyén Katalin – Budáról rendelkezési állományba

Veres Kata – Budafokra hittanoktató sl.

SZÜLETETT:

Háromszéki Botond 2. gyermeke – Dóra

Szepesy László 3. gyermeke – Tamás

Takaró Tamás Dániel 2. gyermeke – Csenge Blanka

BUDAPEST-ÉSZAK

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Bíró Botond – Budapest-Kálvin térre hl.

Kovács Enikő – Vértesaljáról a püspöki hivatalba intézeti lp.

Pintérmé Tóth Ágnes – Rákoscsabáról a Schweitzer Albert Otthonba intézeti lp.

DÉLPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Lénárt Tibor – Monorierdőre missziói lelkész
Lovadi István – Sellyéről Bugyira megválasztott lelkész
Szappanos Zoltán – Ócsára hl.
Szegei Gergely – Tószegről visszarendelve
Tóth Róbert – Kárpátaljáról Tószegre bl.

SZÜLETETT:

Csűrös András Jakab és Varga Vanda 2. gyermeke – Ábel Gyula

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Adamek Norbert – lemondott szokolyai lelkészi állásáról
Csőri-Czinkos Gergő Tamás – örbottyáni otthonból Veresegyházra bl.
Koncz Zoltán – Kosdra hl.
Márkusné Láng Ilona – Szokolyára hl.
Pintér Andrea – Budakesziről rendelkezési állományba
Terjék Judit – Mátraházáról rendelkezési állományba

SZÜLETETT:

Vásárhelyi Bálint Márk 1. gyermeke - Flóra Illangó

NYUGDÍJBA MENT:

Schmidt Ferenc – Kosd

TOLNA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Kovács László – lemondott ócsényi lelkészi állásáról
Kovácsné Smatarla Ibolya –ócsényi szolgálatából felmentve

VÉRTESSALJA

-

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:

Bölesföldi László – Velence
Hamar Istvánné – Szolnok

Dr. Tökéczki László egyházkerületi főgondnok 2018. január 8-án elhunyt

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny

a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos időszaki lapja
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Felelős szerkesztő: Szabó Ferenc lelkészi főjegyző
Szerkesztő: Kardos Ábel püspöki titkár
e-mail: ph@raday28.hu

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny – 30. szám
2018. május

Egyházkerületi Közgyűlés 2018. május 9.

6. Megemlékezés Ravasz László lemondatásának 70. évfordulóján

Földváryné Dr. Kiss Réka, a Nemzeti Emlékezet Bizottság elnöke, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara egyháztörténeti tanszékének vezetője:

Tisztelt Egyházkerületi Közgyűlés!

Két nap múlva lesz hetven éve, hogy 1948. május 11-én Ravasz Lászlót, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspökét, Rákosi Mátyás, a kommunista párt vezetője gondosan előkészített támadások keresztjében, nyílt politikai kényszerrel lemondatta tisztségéről. Pap László, a Teológia Akadémia professzora, későbbi dékánja visszaemlékezésében úgy fogalmazott, hogy olyan még nem volt a Magyar Református Egyház történetében, hogy egy párt főtitkára egy püspököt lemondasson.

1948 rendkívül sűrű év volt az egyházak életében. A kommunista diktatúra kiépülésének – saját szóhasználatuk szerinti – fordulópontja: a „fordulat éve”, ahogy a kommunista történetírás értelmezte 1948-at, a kommunista párt teljhatalomra jutásának és az egyházüldözés kiteljesedésének szimbolikus évét. Úgy vélem, hogy 1948, illetve Ravasz lemondatásának eseménysoora – amelynek utolsó epizódja volt a püspöki tisztségtől való megválás – szimbolikus kezdőpillanata a diktatúra egyházba való behatolásának, és talán az egyházak egyik legnehezebb időszakának is, amiről fontos, hogy megemlékezzünk. Hiszen 1948-ra mindenki számára világossá válhatott, hogy egy vallás-, egyház-, és társadalomellenes diktatúra készül hosszú időre berendezkedni Magyarországon. Csoóri Sándornak van egy gondolata, amit én nagyon szeretek: „Felejteni sokféleképpen lehet, úgy is, hogy ha nem a lényegre akarunk emlékezni.” Azt gondolom, hogy egy ilyen évforduló egyszerre idézheti fel, hogy mit veszített az egyház, mit támadt meg a kommunista hatalom, amely saját magát a humanizmus betöltőjeként éltette, és arra is emlékezhetünk, mi következett a kommunizmus évtizedeiben.

Amikor felmerült, hogy Ravasz László lemondatásáról, az őrségváltásról, és a kommunista teljhatalom kiteljesedéséről megemlékezzünk, magam sem gondoltam, hogy mennyire aktuális lesz ez az emlékezés. Engedjék meg, hogy felidézzem azt, hogy néhány nappal ezelőtt Nyugat-Európában, születésének 200. évfordulóján, Marx Károlynak szobrot emeltek, és ünneppsorozatot rendeztek; ráadásul a kereszténydemokrácia jegyében is. Éppen ezért fontos felidézni, hogy Marx Károly munkássága, amely a későbbi kommunista diktatúra elméleti alapjául szolgált, nemcsak egy elvont eszme volt, hanem egy nagyon gyakorlati cselekvési program is. Marx ugyanis azt hirdette, hogy programjának a lényege a minden meglévő kriti-

kája: a fennálló, létező rend, társadalmi erkölcs kritikája. Ezen belül is – Marxot idézve –: „a vallás kritikája, mely minden kritika előfeltétele”. Hogy Marx számára mit is jelentett a kritika, azt megint csak tőle magától tudhatjuk: „a kritika nem bonckés, hanem fegyver, tárgya az ellensége, akit nem megcáfolni, hanem megsemmisíteni akar.” Arra pedig, hogy ki az ellenség, aki ellen a fegyvert be kell vetni, szintén Marx adott feleletet: „annyi rést kell ütni a keresztény állam gépezetében, amennyit csak lehet.” A 19. század közepén tehát megfogalmazódott a „program”, egy évszázaddal később Magyarországon, Rákosi Mátyás uralomra jutásával ez a program valósággá vált. 1948. május 11-e pedig azt jelezte, hogy a burkolt, kevésbé látványos egyházüldözést felváltotta az egyház tekintélyét, beágyazottságát, a vallásos hagyományok végső megtörését célzó nyílt, összehangolt támadások politikája.

Amikor Ravasz László lemondatására emlékezünk, akkor egy emblematikus, egy ikonikus személynek a lemondatására emlékezünk. A lemondatás körülményei, a burkolt és nyílt politikai fenyegetések változatos eszköztára világossá tette, hogy a harc totális lesz az egyház, a vallásos hagyomány- és értékrendszer ellen. Ugyanis, ahogyan és amikor Ravasz Lászlót támadták, akkor már nemcsak egy református püspököt szorították ki az egyházvezetésből és a közéletből, még csak nem is pusztán a református egyházat támadták, hiszen Ravasz ismertsége, tekintélye messze meghaladta a felekezeti határokat. „Szeretnék nemzedékem prédikátorra lenni” – a sokat idézett program Ravaszt valóban ismert és elismert igehirdetővé tette. A Rákosi által vezényelt lemondatása, amely egyben az első, országosan ismert egyházi vezető félreállítása volt, éppen ezért az egész keresztény társadalom számára világos üzenetként szolgálhatott. Május 11-ét egyházellenes intézkedések sora követte: júniusban az iskolák államosítása, szeptemberben Ordass Lajos evangélikus püspök letartóztatása, és koncepció perbefogása, októberben az egyházra oktrojált kényszeregyezmény elfogadása, karácsony másodnapján Mindszenty József bíboros jogellenes letartóztatása. Mind az egyházi lét gettóba szorítására tett kíméletlen intézkedések.

39

Amikor diktatúráról beszélünk, akkor – azt gondolom – nagyon fontos, hogy arra is figyeljünk, hogy ez a nyelv diktatúrája is volt. A kommunista diktatúra ugyanis nemcsak az egyház intézményrendszerét, hanem a hitelességét is ki akarta kezdeni, a nyelv átformálásával a gondolkodást is át akarta alakítani. Így lettek a kommunista rendszerrel szembe forduló „klerikális reakciók”, a „haladás ellenségei”, illetve vált a „fasizmus maradványai elleni harc” a jogos és szükséges számonkérést messze meghaladó mértékben parttalan lehetőséggé az ellenségnek minősülő körének kiterjesztésében.

Hogy kiket támadtak, és kiket tekintettek ellenségnek? Nemcsak Ravasz Lászlót, hanem egy egész nemzedéket. Egy rendkívül felkészült, az egyház megújításán, a református identitás újraformálásán dolgozó nemzedékről beszélünk. Most csak neveket tudok előhozni, az életpályákat az idő rövidegére tekintettel nem tudom bemutatni. Szabó Imre a Bujba száműzött esperes, a Kálvin téri Muraközy Gyula, az '56-os szerepvállalása miatt meghurcolt Pap László, Dobos Károly, Bodoky Richárd, hogy csak néhány nevet említsek. Ebben a sorban bizony benne van Bereczky Albert is, aki rendkívül karizmatikus igehirdetőként és egyházépítőként kezdte, és akit bizonyos szempontból, ha tetszik, szintén elveszített a református egyház a kommunista diktatúra berendezkedése során. De megemlíthetjük Soós Gézá is, akit a „magyar Wallenbergként”, a református zsidómentés egyik legfontosabb személyiségéeként, illetve a 75 évvel ezelőtti nagy értelmiségi találkozó, a '43-as balatonszárszói SDG tábor megszervezőjeként tartunk nyilván, s akinek az ún. Magyar Közösség koncepció per előkészítése miatt kellett véglegesen külföldre emigrálnia. Hosszú a veszteséglista, a kényszerűen megtört életpályák sora.

Egy hibákat, mulasztásokat is elkövető, de építkező, virágzó, intézményileg, lelkiileg egyaránt megújuló református egyház lehetőségei szorultak béklyók közé. Bár az intézményépítés nem egyenlő az egyházépítéssel, mégis beszédes adat, hogy 1941-ig az egyházkerületben Ravasz püspöksége alatt 56 új templom, 85 gyülekezeti ház, 75 iskola, és csak itt, Budapesten és környékén 37 új templom épült. Több mint a fele a ma is álló templomoknak.

Hogy ez az építkezésekben is tükröződő, sokszínű belmisszió, a negyvenes évek ébredési hulláma mennyire erős volt, azt pontosan azt mutatta, hogy a diktatúra ellenére az egyház túlélte ezeket az éveket. Németh László szép kifejezésével élve: búvópatakként, mocorgó szigetként élte túl az egyház a diktatúra lelki-szellemi sivárságát. A diktatúra elbukott, a marxista eszmerendszer tovább él; az elmélet is, a praxis is. Éppen ezért különösen fontos, hogy – Csoóri Sándor szavaival élve – emlékezzünk a lényegre, és idézzük fel azt is, amire büszkék lehetünk. Azt gondolom, van mire emlékeznünk. Emlékezzünk, és a hittudományi kar oktatójaként, Lányi Gábor egyháztörténész kollégámmal és a többi munkatárssal együtt abban szeretnénk segítségül szolgálni, hogy ebben az emlékezésben együtt munkálkodhassunk. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Dr. Lányi Gábor János, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara egyháztörténelmi tanszékének oktatója:

Bereczky Albert, miután ellenjelöltjei „külső sugallatra” visszaléptek, úgy is csak kis többséggel, 640-ből 340 szavazattal, lett Egyházkerületünk püspöke 1948 nyarán (július 16-án, beiktatására 1948. szeptember 28-án került sor). Révész Imre egy évre rá bekövetkező lemondásával ő lehetett a Zsinat és a Konvent lelkészi elnöke is. Az „örségváltás” végbement, egyházunk következő évtizedét teljes joggal nevezhetjük Bereczky-korszaknak. Még ha Bereczky személyes motivációinak megítélése mindmáig vita tárgya is, egyértelmű azonban, hogy hivatali ideje alatt a református egyház fokozatosan sodródott a magyar társadalmi élet perifériájára: kiszorult az oktatás, a kultúra, a szeretetszolgálat területeiről, a sajtó és a közélet fórumairól.

Az iskolák államosítása 1948 nyarán; az 1948. októberében (7.) az állammal kötött Egyezmény, amely az egyház anyagi kiszolgáltatottsága által az állami kontroll kiteljesítéséhez vezetett; a missziói és ifjúsági egyesületeinek önkéntesként bemutatott felszámolása 1950 végére; az egyházi média jelentős zsugorodása fémjelte azt a folyamatot, amellyel az egyházi vezetés néha a kötelező mérőföldön is túlmenve követte az állam direktíváit és amit az eltávolított Ravasz találóan „az egyház gyengítése az egyház által” módszerének nevezhetett.

A kezdeti ígéretek ellenére az egyházkormányzatot centralizálták, a presbitériumok, gyülekezetek autonómiáját megnyirbálták. A centralizációt szolgálta az egyházmegyei határoknak a világi közigazgatási határokhoz való igazítása 1952-ben, amely nemcsak a régi egyházmegyék megszüntetéséhez és újak alapításához vezetett, hanem mellékesen lehetővé tette a nem lojális esperesek lecserélését is. Az egyházszervezet legalsó szintjén a központosító folyamat része volt a „kislétszámú anyaegyházközségek” szintén hatalmi szándékoktól vezérelt összevonása, bokrosítása, ezáltal presbitériumaik feloszlatása, lekipásztoraik állásvesztése is.

Azok a lelkészek, presbiterek, akik nem illeszkedtek bele az új vonalba, gyakran koncepciózus fegyelmi eljárások – Bereczky szóhasználatával „adminisztratív eszközök” – segítségével felfüggesztésre, nyugdíjba, vagy álláscsere és áthelyezés által másik gyülekezetbe kerültek.

Mindeközben folyamatosan folyt a református egyház társadalmi bázisát alkotó középbirtokos parasztság kulákként való megbélyegzése és tsz-ekbe kényszerítése, amely folyamatból a „mintaprédikációk” előírásával közvetve az egyházkormányzat is kivette a részét.¹ Az állam itt két legyet ütött egy csapásra. Nemcsak egy vele szembehelyezkedő társadalmi réteget számolhatott fel, hanem ráadásul ezzel az egyháznak is járulékos veszteséget okozott, hiszen ezen réteg ellehetetlenülésével az egyház minden esélyét elvesztette az önfenntartásra. Szintén elmaradt az egyházi tiltakozás a kitelepítésekkel szemben is, amelynek szintén nagyon sok lelkész, presbiter, vagy egyszerű egyháztág volt a kárvallottja.

Maga Bereczky is számolt azzal, hogy a „forradalmi átalakulás évei” meg fogják próbálni az egyháztágokat, ezért az egyháznak – megfogalmazása szerint – az „erőt adó otthon” szerepét kellett volna betöltenie. Viszont az egyházkormányzat éppen egyik legnagyobb történelmi próbatételében hagyta magára a rábízottakat. Éppen az eddigi történelmi viharokban a magyarság menedékhelyül szolgáló erőt adó otthona taszította most ki őket, ami máig érezhető tekintély- és bizalomvesztést okozott a magyar reformátusság köreiben.²

Friss élményem egy idős lelkész házaspárral való beszélgetésem, akikkel egy Pest környéki falu anyaegyházának missziói egyházközséggé való önkényes visszaminősítéséről készítettem interjút. A visszaminősítés azért történt meg, hogy Bereczky az egyik vonalas bizalmasát nevezhesse ki lelkésznek, akit a „kulák” presbitérium és gyülekezeti tagok nem választottak volna meg. A régi középbirtokos gazdákból álló presbitériumot gondatlan kezelés koncepciózus vádjaival feloszlatták, helyükbe munkásokból, kisparasztokból álló intézőbizottság került. A múlt héten hallottam először, hogy mindezen folyamatok következtében a felosztatott presbitérium egy tagja öngyilkosságot követett el. **A rendszerszintű bűnök az egyének szintjéig lehatoltak, életeket, családokat dúltak fel, rontottak meg, és ennek a folyamatnak felső vezetése által az egyház is a részesévé vált.**

41

Gombos Gyula, a korszak 60-as évekbeli emigráns kritikusának találó meglátása, hogy a Bereczky-korszak részben átmentette ugyan az egyházi élet olyan „külsőségeit,” mint az egyház-szervezet, az intézmények, a lelkészi állomány és a templomok; ugyanakkor azzal, hogy feladta a magyar kultúrában és oktatásban betöltött majd fél évezredes szerepét, valamint magát az Isten igéjének hirdetését szolgáltatta ki a pártállami propaganda érdekeinek, eltékozolta a „belsőit:” „az egyházkormányzat nagy mértékben fölládozta a lényegtelenért a lényegét, a külső látszatért a belső küldetést, a tömlőért a bort s egy tál lencséért az örökséget.”³

Mindezen folyamatok éppen 70 éve 1948. május 11-én, Ravasz László lemondásával vették szimbolikus kezdetüket.

Ugyanakkor a bor a tömlő nélkül sem vesztette el ízét és erejét. A hivatalos vonalvezetéssel elégedetlen egyháziak között már az 1955-ös nyári lelkészkonferenciák óta bontogatta szárnyait a Megújulási Mozgalom, amely aztán a budapesti teológushallgatók Hitvalló Nyilatkozata és Ravasz 1956 nyári memoranduma útján már az 1956-os forradalmi események előtt előkészítette a terepet a megújító törekvések számára. Ez a szellemiség még akkor is tovább élt, amikor az államhatalom a forradalommal együtt a belső egyházi megújulásra való törekvést is újra elnyomni igyekezett.

¹ Gombos, i.m., 49.

² Lásd erről Bereczky Albert: Mérlegretételünk – Püspöki jelentés, *Református Egyház*, IX. évf. 1957/16. 354.

³ Gombos, i.m., 38.

7. Püspöki jelentés

Előterjeszti: Szabó István püspök

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Másodjára vagyunk együtt kényszerű szomorúsággal. Tavaszon tanácsulást szoktunk tartani, és a kiküldött napi rendből látható is, leginkább tanácsulási anyagokat fogunk tárgyalni: záró számadásokat, költségvetéseket, egyéb ügyeket. De az elmúlt esztendőben és az idén is haláleset kényszerített, hogy közgyűlést hívjunk egybe, mert eltávozott szolgatársunk helyébe választást elrendelni a közgyűlés feladata. Egy esztendővel ezelőtt Hegedűs Béla főjegyzőnk halála nyomán rendeltük el választást, most pedig Tökéczki László főgondnok halála után fogjuk elrendelni a választás kiírását. Tökéczki Lászlóról még fogok néhány szót szólni.

A Római levélből olvastam az igét, amely most a Bibliaolvasó Kalauzban előttünk van. Lehet, hogy jobb lett volna az Ószövetség kijelölt részét, Illés próféta történetét olvasni, aki a palástját a fejére borítja az Úr érkezén, így megy találkozni Istenével. Nem ártana nekünk sem néha a fejünkre borítani a palástot, ha az Úrral találkozunk, Tőle feladatot, elhívást, megbízást kapunk. Lehet ezt úgy is venni, hogy íme, itt van egy újabb lehetőség, de jobb és méltóbb azzal az alázattal venni, hogy a Seregek Ura az, Aki szól hozzánk. A Római levélben is Ő szól hozzánk. Ez a kegyelem levele, de szívesebben mondom így, hogy a *kegyelmek* levele, hiszen itt van a kiválasztás kegyelme, az elrendelés kegyelme, az elhívás kegyelme, a megigazítás kegyelme, a szentelés kegyelme. Egy szóval: Krisztus kegyelmei ezek. A testet öltött isteni kegyelem tükröződik vissza a Római levél minden sorában, a polemikus és buzdító részeiben is, de még ott is, ahol az apostol mintegy bemutatkozik a Római gyülekezetnek. A kegyelmek világában járunk itt, úgy, ahogy János apostol mondja: vettük is a kegyelmet kegyelemért (János ev. 1,6). Most, a mennybemenetel ünnepe előtt egy nappal, és pünkösdre előre tekintve, azt kívánom minden közgyűlési tagunknak itt, a közgyűlésen, és odahaza a gyülekezetekben, hogy ezzel a szabad és hálás szívvel készüljünk majd nagy ünnepeinkre. Mindig az a kérdés, hogy ha élhetünk a kegyelem által, mert kegyelem által élünk, hogyan élünk vele? Mire készítet bennünket Isten kegyelme? Ha előre lapozunk a Római levélben, meg is találjuk a választ. Az apostol arra buzdítja az erőtlenségéből, elveszéséből, vétkességéből, meg nem kegyelmezetttségéből kegyelemre talált embert, akit Isten Lelke erősített, hogy aki erős, az segítse a gyengéket. Mi, erősek márpedig segítsük a gyengéket! Ezt a készítetést ki kell terjeszteni egyházunk és egyházkerületünk életében is. Sokszor beszélünk a gyengébbeknek, a gyengébb lábbon álló gyülekezeteknek, a nehéz körülmények között szolgálóknak, a kisebb közösségeknek a megsegítéséről. A mostani tanácskozáson is előkerülnek majd a költségvetésben erre vonatkozó részek. Igen, ezek, úgymond, nem belső spirituális történetek, mindazáltal: a szívünk mozdulásának a külső kivetülései. S ha nincs meg ez a készségünk, akkor nem hiteles semmiféle nagy akciónk. Vannak egyházunkban is látványos jótékonyági akciók, nagy gyűjtések, nagy odaszánások, nagy odafordulások. Gondolok akár az üldözött keresztényének megsegítésére. Ez azonban csak úgy hiteles, hogy ha közben azokat is észrevesszük a magunk körében, aki közvetlen segítségünkre szorulnak.

Máshova tartozik, de ide is tudom alkalmazni, az ébredés nagy alakja, Szikszai Béni könyvének egy megjegyzését. „Ahogy én láttam” címmel, pár éve ezelőtt jelentek meg emlékezései. Rendre előveszem ezt a könyvet és beleolvasok. Sok rettenetes és kellemetlen igazság van benne. Mert az igazság sokszor nagyon fáj. Igen, vannak benne túlzások is, mint ahogy az akkori ébredésnek is voltak túlzásai, túlhajtásai, sőt, vadhajtásai. Ezt maga Szikszai Béni is látja a korabeli misszió kapcsán. Az a megjegyzése, amire most utalok, abból a szakaszból

való, amelyben éppen az ébredés nagy korszakát, a 2. világháború végét, a háború utáni kort, a kommunisták hatalomra jutását taglalja, illetve azt, hogy Magyarország is hirtelen, az elvezített világháború után a győztesek táborában találja magát, csak hogy rabszolgáállamként, vazallusként, ahol az imént megemlített Marx Károly gondolatai jegyében egy új világot, egy új típusú embert próbáltak megteremteni. Értékeli az ébredést is és az egyházat is, és megjegyzi egy helyen, hogy a református egyház mindig is ébredésre várt a két háború között. Ennek sok jele volt, sok imádság, sok küzdelem, sok akció, sok mozgalom. Aztán felteszi a kérdést, hogyan is vártuk és reméltük az ébredést? – mint ahogy ma is megkérdezhettük, hogyan és miképpen várjuk az ébredést? Miért imádkozunk? Azért, hogy Isten elevenítse meg az alvókat, adjon megtérőket, növelje az üdvözülők számával az anyaszentegyházat? Idézem a kritikus mondatát, nagyon elgondolkodtató: „Az egyház sokkal többet izgult a messze idegenbe szakadt tékozló fiú megtéréséért, akinek üdvösségéért nem tehetett semmit, mint szomszédjai megtéréséért, amiért tehetett volna”. Alkalmazom a mondatot: sok nagy nekiszánásunk van azokért, akik messze vannak, és nem is biztos, hogy mi tudunk érettük valamit tenni, miközben nem nagyon izgat bennünket, hogy mit tehetünk a szomszédunkért, akiért bizony tehetünk. Vezérelje Isten Szentleke úgy gondolatainkat és döntéseinket, hogy ez a – teológiailag persze mindenképpen megkérdőjelezhető – látás, amit Szikszai Béni a világháború környékén fogalmazott meg, az egyházunk életének más dimenzióiban mégse legyen igaz reánk nézve.

Mint mondtam, költségvetések, záró számadások lesznek előttünk. Hálával tartozom az egyházkerület, továbbá az egyházmegyék és gyülekezetek felelős gazdálkodóinak a szoros és fegyelmezett gazdálkodásért. Figyelem már régebb óta: püspöki szolgálatom kezdetén voltak nagyon súlyos fegyelmi ügyeink, anyagi visszaélések miatt, rossz gazdálkodás okán, hanyag gazdálkodás kapcsán. Reggeli imádságaimba veszem folyton, hogy ne kelljen eljárásokat indítani ilyen ügyekben sem. Meglehet, hogy van ilyen ügy, ám az Úristen kegyelmes, és nem tudunk róla – s majd Ő gondviselésével megoldja. Mégis, talán odaszámíthatom az imádság meghallgatások közé, hogy egyházkerületünkben gyülekezeteink, az intézmények, a megyék és a kerület szorosan és fegyelmezetten gazdálkodnak. És erre nemcsak Isten szent törvénye kényszerít bennünket (idézhethetném a Tízparancsolat minden idevonatkozó passzusát!), hanem külső eszközökkel is erre késztet bennünket Isten. Hadd idézzem a II. Helvét Hitvallást: a gondviselés eszközeit nem vetjük meg. A pontos és szoros gazdálkodás törvényi feltételeit külső eszköznek tekintem, a gondviselés eszközének, mely a védelmünkre szolgál. Jól gazdálkodni, becsületesnek lenni a jogos önvédelem kategóriájába tartozik.

Ilyen külső eszközöket hadd soroljak most fel, ámbár ezekről korábbi tanácsuléseken is szóltam. Tavaly aláírtuk Magyarország Kormányával a megállapodást, amelynek számos passzusa a kormányzattal, illetve az állammal való együttműködésünkre nézve fogalmaz meg irányelveket. Leginkább azonban, azt hiszem, a megállapodás a szabadságunkat biztosítja. Nemrégiben járt nálam egy holland újságíró, és azt firtatta, hogy vajon nem teszi-e ez a megállapodás az egyházat államigazgatási szervvé? Azt találtam mondani: éppen ellenkezőleg! Ez az egyezmény bizonyítja azt, hogy az állam és az egyház különválasztva működik együtt. Ez az okmány éppenséggel a szabadságunk garanciája, a megfelelő korlátok és feltételek között.

Ilyen külső eszköznek tekintem azokat a támogatásokat is, amelyeket az elmúlt esztendő végén kaptunk. Lett belőle itt-ott nagy hujjogtatás, hogy úgymond a reformátusok milyen sokat kaptak, mennyit kaptak, miért kapták, bezzeg mások kevesebbet kaptak! Én nem akarok ezzel foglalkozni, csak tisztelettel jelzem, hogy ennek a támogatásnak a jóvoltából 134 gyülekezetünk jelentős beruházásokhoz jutott. Olyan támogatások ezek, amelyeket – és ne értse félre senki, nem cinikusan mondom – legfeljebb csak imádságba tudhattunk foglalni, hogy a temp-

lom, a parókia, a gyülekezeti ház megújulhasson; hogy a lelkipásztorok – a parókiákra gondolkok – rendezettebb körülmények között élhessenek, hogy a gyülekezetek – a templomokra gondolkok – ne egy lezüllött, leromlott istenházába menjenek. Ugyan miért baj az, ha szép az istenháza, ha tiszta, és nem kell attól félni, hogy leszakad a torony? (Sajnos, történt már ilyen.) Köszönet illeti ezért a támogatásért Kormányunkat! És hadd illesse köszönet mindekelőtt Veres Sándor főjegyző urat, továbbá a lelkészi főjegyző urat, az esperes urakat és a püspöki hivatal minden munkatársát, akik a segítségünkre voltak a támogatások eldöntésében, és kivitelezéshez szükséges szerződéseknek, munkaterveknek, programoknak a kimunkálásában. Szeretettel kérem a kedvezményezett gyülekezeteket, hogy most már – a négy hónapig tartó egyezkedések után és aláírván a szerződéseket – jussunk együtt alkotó nyugvópontra! Kérem, a támogatás arra költsék, amire aláírták, amire kapták – az anyaszentegyház épülésére!

Nagy összegű támogatást kaptunk külön olyan programra is, amelyről szintén szólnom kell. Egyszerű képpel szólva, egyházi közoktatási rendszerünk egy fordított piramishoz hasonlítható. Ha azt mondom, hogy a Károli Gáspár Református Egyetemnek több beiratkozott hallgatója van, mint ahány óvodásunk, akkor mindenki beláthatja ennek a képnek az igazságát. Most, ebből a külön állami támogatásból országos szinten mintegy 70-80 óvodát építhetünk, bővíthetünk, vásárolhatunk, egészíthetünk ki és újíthatunk fel akár teljes körűen. Egyházkerületünk esetében ez 30-35 óvodát fog jelenteni. Ezt a programot, mivel országos program, a zsinati iroda bonyolítja le. Kérek minden dunamelléki gyülekezetet, akik ennek a programnak a kedvezményezettjei, hogy legyenek némi türelemmel; össze kellett gyűjteni minden adatot, tény, mutatót. A Zsinati Tanács jövő heti ülése után a Zsinat Elnökségi Tanácsa még egyszer át fogja tekinteni az egész anyagot, és aztán születnek meg a döntések, és akkor indulhat el ez a több évig tartó program. Adja Isten, hogy legyenek új óvodáink, legyen több óvodásunk, de legyenek kiválóan képzett óvónőink, dadusaink, olyan személyek, gyülekezeti tagok, akik valóban Isten kegyelmével és szeretetével hordozzák gyermekeinket! És ahol óvoda fog léte-sülni, de még nincs más közoktatási intézményünk, pl. általános iskolánk, jelzem előre, ott előbb-utóbb bekövetkezik majd, hogy iskolára is szükség lesz. Tehát a program nem 2-3 éves, hanem sokkal hosszabb távú.

Szeretnék ehelyt – az országgyűlési választások után, illetve a kormányalakítási tárgyalások és hírek fényében – köszönetet mondani azoknak a leköszönő minisztereknek, akik az előző kormányzati ciklusban segítségünkre voltak. Jó tárgyalópartnerek voltak, készségesek és segítőkészek, illesse őket köszönet! Nem szoktam politikusokról e helyről beszélni, mégis hadd mondjunk köszönetet a Dunamelléki Egyházkerületbe bekebelezett, jelenleg lelkészi szolgáltatást felfüggesztő Balog Zoltán exminiszter úrnak, aki hat évig vezette az Emberi Erőforrások Minisztériumát. Azt hiszem, mindannyian elmondhatjuk, hogy mindig a legnagyobb készséggel állt a rendelkezésünkre, gondolkok itt az állam és az egyház imént említett megegyezésére, de a különböző támogatások megítélésére is. Megvallotta a múlt héten, mikor már búcsúzkodott a minisztériumtól, hogy azon túl is, amikről én tudhattam, igen sokan kaptak támogatást Dunamelléken. Egyszerűen, ha megtehettek, akkor külön, személyesen is köszönjétek ezt meg neki! Nemcsak egyszerű szép gesztus ez, hanem keresztyén kötelesség is. Nem is győzöm újra meg újra hangoztatni, hogy a keresztyén etikának, mitöbb, a keresztyén hitnek, a keresztyén élet-megszentelésnek van egy apró, ám fontos eleme, és pedig az, hogy ha kapunk valamit, ami nem járt, ami nem járandóság, ami nem volt beleírva a díjlevelünkbe, nem volt be-tervezve a költségvetésbe, azt illik megköszönni. Mitöbb, meg kell köszönni! Az a nyugta. És annyit kell megköszönni, amennyit kaptunk – nem többet, nem kevesebbet! Tanuljuk meg ezt, mert, hogy Jézus példázatát idézzem, a világ fiai ebben a tekintetben is okosabbak nálunk. Ne

legyen ez így! Illesse tehát köszönet a leköszönő minisztereket, és közülük Balog Zoltán miniszter urat.

Új egyházi államtitkárság alakul, erről is tudunk. Az államtitkárság kikerül EMMI-ből, és a miniszterelnök általános helyetteséhez, Semjén Zsolthoz fog kerülni. Reméljük, hogy a kapcsolatunk ugyanolyan jó lesz, mint eddig volt! És erre sok megalapozott reményünk van. Ám itt azért szeretnék egy megjegyzést tenni. Még nem választották meg a miniszterelnököt, még csak felkérése van arra nézve, hogy alakítsa meg a kormányát, de a hírek nyomán már megindultak a levelek Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úrhoz, jó "református" módon: feljelentő levelek, és panaszlevelek. Ravasz László azt írja az életrajzában lemondására visszatekintve, hogy: inkább voltam bölcs, mint bátor. Most alkalmazom ezt a mondást is, és hadd kérjek mindenkit: inkább legyen bölcs, mint bátor a feljelentgetésben. Mert hadd mondjam meg őszintén – és Semjén Zsolt miniszterelnök helyettes úr nem fog ezért megsértődni –, egészen más dolog római katolikus miniszterrel, és római katolikus államtitkárral egyházunk ügyeiről tárgyalni, és egészen más néhány ügyben magyarázkodni. Inkább legyetek bölcssek, mint bátrak! Inkább legyetek tapintatosak, alázatosak, mint heveskedők. Mert nem fogják nekünk ezeket az ügyeinket megoldani, csak odateszik az asztalomra, és ha legközelebb megyek tárgyalni, akkor sarokba térdeltetnek kukoricára, hogy lám, a reformátusok az csak ilyen feljelentgetős fajta. Nincs református megtárgyalni való, nincs református program, csak magyarázkodni való van.

Hadd fűzzem hozzá azt is, hogy hálás vagyok, hogy a presbiteri tisztújítások többé-kevésbé békésen mentek végbe. Minden általános tisztújítás előtt kikészítem a rohamsisakot, amit Brugge-ben vettem egy ócskapiacon. Nos, ha általános tisztújítás van, kiteszem az asztalra, vajon fel kell-e venni, vagy sem? Hálás vagyok Istennek, hogy gyülekezeteink döntő többségében harag, sértődés, civakodás, veszekedés nélkül ment végbe a tisztújítás. Szomorú vagyok azonban, hogy néhány gyülekezetünkben sértődések, végleges lemondások, templomajtó csapkodása, kiabálások, dohogások történtek, és bizony, sajnos, egyházi perek is lettek. Nem méltó ez. Nem akarok és tudok ezekben a civakodásokba beleszólni, hogy kinek volt igaz, és kinek nem. Aggódok is, hogy tán még egyházkerületi bírsági szintre is felkerülhet egy-egy ügy, és még azzal fogják támadni az elnökséget, hogy lám, a püspök itt elfogultan nyilatkozott. Pedig, ezekben az ügyekben nincs igaz senkinek. Tessék elolvasni a Római levél mai szakaszát. Nincs igazad, mert Istennel szemben soha nincs igazad. Tisztséget viselni az anyaszentegyházban nem rangnak, nem érdemnek, nem az elvégzett munka nyugtázásának a kérdése, hanem szent hívás és szent kötelesség. E helyről kérem a huzakodó atyafiakat, hogy vonják vissza panaszait – bármikor megtehetik! -, álljanak el a perekől, és imádkozzanak gyülekezetük békességéért! Nos, most éppenséggel nem lettek tisztségviselők, most éppenséggel nem választották meg őket arra a tisztre, amelyre méltónak gondolták magukat. Ám a pereskedéssel sokkal nagyobb kárt okoznak a gyülekezetnek, és az anyaszentegyház egész közösségének, mint ami hasznot remélnék maguknak az ügyvélt igazukból. Ez a mérleg. Erre tegyék rá magukat, meg szeretett egyházukat is és gyülekezetüket!

Egy különös örömről is szeretnék beszámolni. Bánom, hogy korábbi időszakban nem vettem bele magamat jobban az országgyűlési választások idején a kampányba. Sokan mondogatták is azóta, hogy nem voltam elég markáns, határozott állásfoglaló, kire kell szavazni, hogy kellene szavazni, stb. Azért nem csináltam ezt, mert nem szokásom. És hiszek a gondviselésben. A történelem Ura irányítja a mi kis életünket, Ő állítja fel a feltételeket, nem kell nekem ebben ugrálni. De tegnap történt valami. És azt tudom mondani, hogy végzetlenül hálás vagyok Istennek, hogy azok nyerték az országgyűlési választást, akik megnyerték, és nem azok, akik tegnap a Kossuth térre kiküldtek 40-50 hóbörgőt hangosbeszélővel felszerel-

kezve, meg némi zsebpénzzel ellátva. Ezek a hóbörgök, nem is tudom kik, eljutottak abba az állapotba, hogy Huszár Pált, egyházunk tiszteletben megőszült főgondnokát, Szenn Péter horvátországi püspököt megtaszigálták, és Gér András zsinati tanácsost megkiabálták, megköpdösték. E helyen szeretnék köszönetet mondani a rendőrségnek, amiért odaküldtek hatvan rendőrt a védelmükre. Mert hatvan rendőrnek kellett őket az őrzőgökök közül kivezetni. Én azt hittem eddig, hogy ilyen csak filmekben van: elszaladok egy taxiért, hozom az autót, kinyitom a taxiajtót, és tényleg úgy, ahogy a filmekben látni, lenyomják a fejét a főgondnoknak, és belövik a taxiba, aztán a rendőrök sorfalat állnak az autó körül is, hogy szegény taxis autóját szét ne verjék. Kik? Ők akarnak Magyarországon kormányozni? Ők szeretnék ennek az országnak a sorsát békeességben tovább vinni? Nos, véghetetlenül hálás vagyok Istennek, hogy azok kapták a kormányalakítási mandátumot, akik kapták, és csak kívánni tudom, hogy békeességre, jólétre, felvirágzásra vezessék az országot! Erről ennyit. Majd írunk egy levelet a rendőrségnek, és megköszönjük a védelmüket. Ugye, milyen érdekes? 2006-ban egyházkerületi közgyűlésünk arról hozott határozatot, és el is küldtük az akkori rendőrtábornoknak, amiben felróttuk nekik, hogy ártatlan tüntetőket véresre vertek, némelyek szemét kilőtték. Tizenkét év után pedig köszönetet mondunk a rendőrségnek, amiért egy ártatlan öregember életét megoltalmazták. Ennyit a kampányról visszamenőleg, ennyit az országgyűlési választásokról. Köszönjük szépen, Gyuri bácsi.

A zsinatról is szeretnék néhány szót szólni, hiszen éppen a zsinatra mentünk volna a Parlamentből, ahol tanúi lehettünk az országgyűlési képviselők eskütételének. A legutóbbi zsinatunkon elfogadtuk a hosszú ideje vajúdo nyugdíjtörvényt. Remélem, ezzel nyugvópontra is jutott sok nehéz kérdés. Néhány zsinati atyafi jelezte, a többórás, heves vitatkozás után, hogy volna még egy-két finomítani való. Testvérek, engedjétek meg, 16 éve körömrészlezzük ezt a nyugdíjtörvényt – és működik! A lelkészek befizetik a járandóságot, a nyugdíjasoknak megállapítják a nyugdíját, és megkapják időben és rendben, a gyesen lévő lelkésznek megkapják a gyeset, az árvaellátásban részesülők megkapják az árvaellátást. Ne reszelgessük már tovább a paragrafusokat, mert akkor újra 16 évig fogunk erről vitatkozni. Nem mondom, hogy ez a médek és perzsák törvénye, de jussunk nyugvópontra! Örömmel jelentem továbbá, hogy zsinatunk elfogadta a református egyház gazdasági törvényét is. Emiatt is hosszú ideig tartó vitatkozások voltak. De immár azok a gyülekezeteink, amelyek csak hitéleti bevételekből gazdálkodnak, e törvény értelmében – természetesen szigorú szabályok között – mentesülnek az alól, hogy úgy kelljen gazdálkodniuk, mintha multinacionális cég lennének, Igen, a korábbi törvényünk mintha erről szólt volna. Köszönöm a zsinati tagok bölcsességét, köszönöm eszereinknek azt a több évig tartó szívós, fáradhatatlan munkát, amivel elindították és végigvitték ennek a törvénynek a módosítását. Sokszor voltunk együtt keserű pillanatokban is, úgy érezve, hogy nem lesz ebből semmi. Végül is lett. Jobb és tisztább törvényi feltételek között tudunk gazdálkodni. Lassan készül énekeskönyvünk is, a zsinat elfogadta az készülő új énekeskönyv számozási rendjét, illetve az új anyag első felét, mintegy kilencvenegynéhány éneket, amit egy kis füzetbe foglalva be is mutattak a zsinaton, ez az anyag már bekerül az új énekeskönyvbe. Még nagyjából ugyanennyi új ének van hátra, ezt is a zsinaton fogja bemutatni a bizottság. Reméljük, hogy mire az Úr Jézus Krisztus országa elérkezik, addigra már egy új református énekeskönyvvel állhatunk oda a mennyei kórusba Őt dicsőíteni! Lassan járj, tovább érsz, szokták mondani. Na de ilyen lassan? Nem tudom. De a törvények sorsából okulva, legyünk azért jó reménnyel!

Végül szeretnék Tökéczki Lászlóról még egy szóban megemlékezni. Egyházunk rendszerváltás utáni időszakának ő volt az egyik legmeghatározóbb személyisége, befolyással bíró értelmiségi tagja. Csak két vonatkozást hadd említsek, hogy kegyelettel őrizzük majd emlékét. Egyrészt: ő maga tanárember volt, és - idősebb lelkészek talán felidézhetik - a rendszerváltás

táján önként, szívesen, ingyen belátogatott a budapesti teológiára német nyelvet oktatni, sőt, ha kellett, az egyháztörténet oktatásába is bekapcsolódott. Minden megnyilatkozásában sürgette, bátorította, és ha kellett, követelte az egyházi iskolarendszer folyamatos bővítését. Olyan tanárok kiképzését, akik a szó legjobb értelmében egyházunk elkötelezett tagjai, hitben és a tradíciók megőrzésében is. Közbe vetem, boldogok lehetünk, hogy szegény Tőkéczi László nem érte meg azt, hogy Marx Károly kétszázadik születési évfordulójára a magukat keresztyéndemokratáknak nevező politikusok is elmentek a Trierben felállított szobra előtt hajlongani. Ámbár, Tőkéczi főgondnok úra humorát ismerve, lehet, hogy megjegyezte volna, hogy nekünk van egy másik kétszázadunk: kétszáz évvel ezelőtt született Semmelweis Ignác. Legyünk rá büszkék, emlékezzünk az édesanyák megmentőjére! A másik, amit fontosnak tartok megemlíteni Tőkéczi László munkásságából, az a tehetséggondozás. Még nem voltak egyesületek, alapítványok, nagy, hitből felbuzgó segítő szándékok, még csak sovány iskolarendszerünk volt a kilencvenes évek elején, amikor ő már alapítványt tett tehetséggondozásra. És ez az alapítvány sok-sok nehéz helyzetű, szegény sorsú református család tehetséges gyermekét segítette mindaddig, amíg ebben az alapítványban volt pénz. Mára átalakult a világ, és más is felfedezte, hogy a tehetséget lehet segíteni. De ő mindig rendkívül büszke volt, amikor közzétették az iskolai kompetenciaméréseket. Mert attól, hogy néhány egyházi iskolánk az összes mutatót együttvéve hátul állt, attól nem kellett és nem kell ma sem kétségbeesni. Persze, nincs légkondicionált tornatermük, nincs vízcserélős uszodájuk, nincs EU-szabványnak megfelelő kémiaszertárunk, ahol új nyomelemeket is fel lehet fedezni - de vannak tehetségeik. A kompetenciamérések pedig azt mutatják, hogy egyházi iskoláink igen erősen az első harmadban vannak. Ez a dicsérete, és legyen is mindig ez a dicsérete az egyházi iskolarendszerünknek, mert ez méltó ahhoz a régi, református iskola-hagyományhoz, amely a török hódoltság idején kezdődött, a szétszórt, megdúlt, megvert, meggyötört országban, amikor a kollégiumokba összegyűjtötték a tehetséges gyerekeket, és akinek valóban volt tehetsége, azt kikupálták és segítették. Ezt személyesen is mondhatom, mert édesapám, aki félárva cselédgyerek volt, annak idején Nagybecskereken tehetséggondozó magyaroknak köszönhetette, hogy leérettségizhetett. Anyai dédapám pedig, aki Tiszalúcról Sárospatakra szökött, tehetséges parasztyerek lévén, csak a szülei nem akarták, hogy tanuljon, de megszökött, szolgálóként – talán a régiek tudják, hogy mit jelent ez – érettségizhetett és teológiát is végezhetett. Tőkéczi László öröme és boldogsága az volt, ha értesülhetett, hogy egyházunk végzi ezt a munkát és ezt a szolgálatot. Tartson meg bennünket ebben a jó Isten, és őrizzük meg így Tőkéczi László emlékét. A zsinaton tanácskoztunk arról is, és ez így is lesz, hogy előbb-utóbb létesíteni fogunk egy olyan alapítványt, tehetséggondozó alapítványt, amely Tőkéczi László nevét meg fogja örökíteni. Erre nézvést majd a Dunamelléki Egyházkerület esperesi kollégiuma fog kezdeményező lépéseket tenni.

47

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Igen hálás vagyok a gondviselés eszközeinek; most sorolom visszafelé haladva. Tegnap óta a magyar rendőrségnek. Igen hálás vagyok annak, hogy továbbra is békében folytathatjuk munkánkat, nem kell attól szoronganunk, hogy ellenséges, egyházellenes kormányzat lép munkába. Igen hálás vagyok Istennek, hogy külső törvények, feltételek is kényszerítenek bennünket arra, ha olykor meg is romlott a szívünk, hogy tisztességesek, becsületesek, céltudatosak és áldozatkészek legyünk. Legyünk így együtt egyházkerületi közgyűlésünkön, és tárgyaljunk meg az elénk kerülő ügyeket. Köszönöm, hogy meghallgattatok.

Az Egyházkerületi Közgyűlés 2018. május 9-én tartott ülésének határozatai

8. Püspöki jelentéshez fűződő határozatok

Előterjeszti: Szabó Ferenc főjegyző

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a püspöki jelentést, azt teljes terjedelmében megjelenteti az egyházkerületi közlönyben.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kegyelettel emlékezik meg **dr. Tókéczki László** egyházkerületi főgondnokról. Életét és szolgálatát példaként állítja Egyházkerületünk közössége elé. Hűséggel és nagy odaadással végzett szolgálatáért hálát ad a mindenható Istennek. Emléke legyen áldott!

9. Az egyházkerületi főgondnoki tisztség megüresedése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a megüresedett egyházkerületi főgondnoki tisztségre elrendeli a választást.

10. Intézmények 2017. évi zárszámadásai

Előterjeszti: Derzsi György

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a számvevői jelentést tudomásul veszi.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a
 - Gyökössy Endre Református Óvoda,
 - Sylvester János Református Gimnázium, Szakközépiskola és Szakképző Intézmény,
 - Baár-Madas Református Gimnázium Általános Iskola és Kollégium,
 - Ráday Gyűjtemény
 - DRE Konferenciatelep, Tahi
 - Ráday Felsőoktatási Diákotthon
 - Kárpát-medencei Ifjúsági Központ
 - Dunamelléki Református Egyházkerület Székháza és Konferencia Központja
 - Dunamelléki Református Egyházkerület2017. évi beszámolóit és költségvetési beszámolóit elfogadja.

11. Egyházmegyék 2018. évi költségvetései

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés jóváhagyja az egyházmegyék 2018. esztendőre szóló költségvetéseit, teljesítésükhöz Isten áldását kéri.

12. KGRE Hittudományi Kar

Előterjeszti: Dr. Kocsev Miklós

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a KRE HTK dékánjának jelentését a 2017-es tanévről. Az oktatók további munkájára, a hallgatók lelkeszi szolgálatra való felkészülésére továbbra is Isten áldását kéri.

13. KGRE Tanítóképző Főiskolai Kar

Előterjeszti: Dr. Szenczi Árpád

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2017/2018-as tanévről szóló jelentést elfogadja.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés támogatja a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karának kérését, és egyben felhívja a gyülekezetek lelkipásztoraiknak figyelmét a Kar 2018-as hitéleti felvételi lehetőségeire.

14. Ráday Gyűjtemény

Előterjeszti: Dr. Berecz Ágnes

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a Ráday Gyűjtemény 2017. évi munkajelentését.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömet fejez ki, hogy a Bibliamúzeum az AVICOM nemzetközi Fesztiválról három díjat is elhozott.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömet fejez ki, hogy a Bibliamúzeum a Reformáció500 alatt missziós cézzalatt ingyenessé tette látogathatóságát.

4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömet fejez ki a Ráday Könyvtár újabb tereket nyitott meg olvasói számára.

15. Jelentés a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetről a. budai oldal

Előterjeszti: Márkus Tamás András lelkipásztor

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet (BREFGY) 2017/2018-as tanévről szóló jelentést.

15. Jelentés a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetről b. pesti oldal

Előterjeszti: Györffy Eszter

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a Pesti Református Egyetemi Misszió (Promissz) 2017/2018-as tanévről szóló jelentést.

**15. Jelentés a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezetéről
c. Műszaki Egyetem**

Előterjeszti: dr. Németh Balázs lelkipásztor

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen folyó szolgálatról készített jelentést.

16. Jelentés a Lelkésztovábbképző Intézetéről

Előterjeszti: Szabó Gabriella

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.

17. Egyházkerületi Székház és Konferencia-központ

Előterjeszti: Veres Sándor főigazgató

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a DRESZKK 2017. évi munkájáról szóló jelentést elfogadja.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni Szegváry Veronikának és Szegváry Gáborné (Éva Néninek) a Galyai Konferencia Központunkban végzett áldozatos munkáját.

50

18. Ráday Felsőoktatási Diákotthon

Előterjeszti: Veres Sándor főigazgató

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Ráday Felsőoktatási Diákotthonról szóló jelentést elfogadja.

19. Az egyetemi gyülekezet alapító okiratának módosítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc főjegyző

Határozat:

1. A korábban Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet (továbbiakban: BREFGY) és Pesti Református Egyetemi Misszió (Promissz) néven működő egyetemi gyülekezetekből a BREFGY jogfolytonosságaként egy egyetemi gyülekezet alakul. A misszió új neve: **Budapesti Református Egyetemi Misszió.** (továbbiakban BREM)

A Keresztkapcsolat Mérnökmisszió – Műegyetemi Református Közösség szerves része a Budapesti Református Egyetemi Missziónak.

A BREM jogi státusza: A Dunamelléki Református Egyházkerület, (ezután: DRE) fenntartásában és törvényes rendjén belül működő önálló jogi személy.

A BREM gazdálkodása: A BREM a DRE költségvetési támogatásával önállóan gazdálkodik.

A BREM-ben a lelkészi szolgálatot két teljes állású és egy félállású lelkipásztor végzi.

A BREM szervezeti és működési szabályzatát a következő közgyűlésen fogadja el a testület.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyetemi gyülekezetnek a módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt alapító okiratát elfogadja.

Budapesti Református Egyetemi Misszió ALAPÍTÓ OKIRATA

1. Az alapító megnevezése:

A Magyarországi Református Egyház Dunamelléki Református Egyházkerülete.

2. A misszió/alapítvány neve:

Budapesti Református Egyetemi Misszió (továbbiakban: BREM)

3. A misszió jogi státusza:

A **Dunamelléki Református Egyházkerület**, (ezután: DRE) fenntartásában és törvényes rendjén belül működő önálló jogi személy.

4. A misszió székhelye:

A Lágymányosi Ökumenikus Központ (Budapest 1117, Magyar Tudósok körútja 3.), amelyben helyet kap a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, a Református és Evangélikus Egyetemi lelkészség.

5. A misszió telephelyei:

Lágymányosi Ökumenikus Központ (Kápolna, Iroda, tanácstermek).

A Pesten működő misszió telephelye: Budapest, 1085, Horánszky utca 26.

A Keresztkapcsolat Mérnökmisszió – Műegyetemi Református Közösség telephelye: 1111 Budapest, Műegyetem rkp. 7-9., R épület.

Valamint a Főváros egyetemei, főiskolái, kollégiumai, ahol a gyülekezet programjai megvalósulhatnak.

6. A misszió gazdálkodása:

A BREM évenként a DRE költségvetéséből benyújtott költségvetés alapján elkülönített, rendszeres támogatásban részesül, melyet a Kerület negyedévenként utal át a BREM bankszámlájára. A misszióvezető lelkész(ek) javadalmát az Egyházkerület az általa megfogalmazott díjlevelél(ek) alapján biztosítja. A költségvetési támogatás mellett önálló bevételek: perselypénz, adományok, pályázatokon befolyó összegek. A BREM beszámolási kötelezettséggel tartozik a DRE püspöki hivatalának, évenként zárszámadást és vagyonleltárt készít. A gazdálkodásért felelős személy a mindenkori vezető egyetemi lelkész.

7. A misszió feladata, tevékenysége:

A Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet 1989-ben: „missziói és katechetikai céllal jött létre, a Budapesten tanuló református egyetemista és főiskolás fiatalok és oktatók közötti evangéliumi munkára azért, hogy a jövő hívő református értelmiségét hitében és küldetésstudatában megerősítse, felkészítse a gyülekezetekért való minősített szolgálatra” A BREFGY ma is a kezdetben megfogalmazott célokat tartja irányadónak. Ennek alapján kiemelt feladata, hogy a vidékről jött, illetve

fővárosi egyetemi és főiskolai hallgatók lelki-szellemi otthona legyen. Valamint hogy fórumot biztosítson a szellemi növekedést elősegítő eszmecserére a hitvalló értelmiségi létre való felkészítés jegyében.

8. A misszió működési rendje, vezetése:

A DRE törvényeit figyelembe véve a BREM működési rendjét az alábbiakban határozza meg.

A BREM tagjai lehetnek azok a református egyetemisták, főiskolások és felsőfokú képzésben részt vevő hallgatók, továbbá fiatal értelmiségiek, akik rendszeres résztvevői az istentiszteleti közösségnek, programjainak, valamint feliratkoznak a gyülekezet nyilvántartásába.

A lelkész vagy lelkészek munkájukat a választott vezetői testülettel közösen végzi. A választott testület tagjai a gyülekezet szolgáló közösségéből választott gyülekezeti tagok lehetnek. A vezető testület szolgálatát presbiteri rend szerint végzi. A BREM helyzetének sajátosságából fakadóan e testület tagjait egy évre választja meg.

9. A misszióvezető megbízásának, kinevezésének rendje:

A misszióban a lelkészi szolgálatot két teljes állású és egy félállású lelkipásztor végzi. A BREM lelkészi állásának megüresedése esetén a DRE pályázatot ír ki, melynek betöltéséről a beérkezett pályázatok alapján a DRE Elnöksége dönt a BREM vezető testületével történő egyeztetés alapján. Majd a lelkészi állás(ok) betöltését Egyházkerületi Közgyűlés hagyja jóvá. A lelkész(ek) püspöki kinevezés után foglalja el állását, akit ünnepélyesen iktatnak be a BREM misszió vezetői szolgálatba.

10. Képviselőre jogosult:

Kinevezett egyetemi vezető lelkész.

11. A BREM alapításáról és megszüntetéséről a DRE közgyűlése jogosult határozni.

12. A BREM megszűnése esetén ingó és ingatlan vagyona a DRE tulajdonába kerül.

Dátum: **2018. május 9.**

20. Kaszás László örökségének elfogadása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kaszás László Kálmán végrendeletében foglalt örökséget elfogadja.

21. Telekegyesítés a Hungária körút 200. sz. alatti ingatlanon

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Budapest belterület 29768/2. helyrajzi szám alatt található, az Egyházkerület tulajdonában álló telekrésznek a Bethesda Gyermekkorház ingatlanjával történő egyesítéséhez hozzájárul.

22. Használati jog bejegyzése a Sylvester Gimnázium ingatlanára 2096-ig

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés, mint a Sylvester János Református Gimnázium és Szakgimnázium fenntartója, tudomásul veszi a használati jog bejegyzését az Egyházkerület javára a Budapest XIV. kerület belterület 31911/20. helyrajzi számon felvett ingatlanra 2096. május 6-ig terjedően.

23. Lelkészi képesítések hatályban tartása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. **Kiss Katalin** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslatát tudomásul véve – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés nem tartja hatályban.
2. **Nagyné Börzsönyi Judit** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. május 9-ig hatályban tartja.
3. **Bocskorás Bertalan** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. május 9-ig hatályban tartja.
4. **Bocskorás Enikő** lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. május 9-ig hatályban tartja.

24. Ajánlás a zsinati tanács és a zsinati gazdasági bizottság 1-1 lelkészi tagjára

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a zsinati tanácsba Szabó Ferenc vésztaljai esperest, egyházkerületi lelkészi főjegyzőt, a zsinat gazdasági bizottságába pedig Bán Béla bács-kiskunsági esperest ajánlja megválasztani.

25. Felhatalmazás lelkészi vizsgára jelentkezők ajánlására

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza az elnökséget, hogy az egységes lelkészképesítő vizsgára jelentkezőket az érintettekkel megtárgyalja és a jelentkezőket – amennyiben az egyházmegyei tanúsítványokat megkapják – az Egységes Lelkészképesítő Bizottsághoz fölterjessze.

2018. március 1. – 2018. május 15. között jelentett személyi változások

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Fényes Endre – Komlóra hl.

Pál Tamás – Sellyére hl.

BÁCS-KISKUNSAG

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Farkasné Tóth Zsuzsanna Ágnes – Dunaszentbenedekre hl.

Eke László – Szalkszentmártonra sl.

Riczuné Kiss Georgina Orsolya – Nagykőrösről Kecskemét-Hetényegyházára megv. lelkész

BUDAPEST-DÉL

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Bedekovics Péter Pál – zsinati ifjúsági iroda vezetője

Alföldy-Boruss Dezső – Bp-Kispest-Wekerletelepre hl.

SZÜLETETT:

Ablonczy Áron 1. gyermeke – Berta

Rápolty Dávidné 3. gyermeke – Emma

NYUGDÍJBA MENT:

Alföldy-Boruss Dezső – Bp-Kispest-Wekerletelep

BUDAPEST-ÉSZAK

-

DÉLPEST

SZÜLETETT:

Gyimóthy Zsolt 7. gyermeke – Ében Dalia

Nagyné dr. Csobolyó Eszter 1. gyermeke – István Koppány

Stefán Attila 2. gyermeke – Alina

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Márkus Gábor – Kosdra hl.

SZÜLETETT:

Ruzsa-Nagy Zoltán 2. gyermeke – Eliána Róza

TOLNA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Papp Zsolt Endre – Ócsényre hl.

NYUGDÍJBA MENT:
Szerdahelyi Józsefné – Böleske

VÉRTESSALJA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:
Eisenbacher Péter – Alcsúton hl.
Jakab Erika – Iváncsán hl.
Maksai Attila – Kárpátaljáról Seregélyesre megválasztott lelkész
Mezei-Ablonczy Blanka – Tiszáninnenről Csabdira missziói lp.

SZÜLETETT:
Országh István 3. gyermeke – Dorottya

NYUGDÍJBA MENT:
Jakab Erika – Ivánca

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:
Dr. Bartháné Timár Judit – Szentendre
Kiss Mihály – Vasad

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny
a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos időszaki lapja
1092 Budapest, Ráday u. 28.

55

Felelős szerkesztő: Szabó Ferenc lelkészi főjegyző
Szerkesztő: Kardos Ábel püspöki titkár
e-mail: ph@raday28.hu

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny – 31. szám
2018. december

Egyházkerületi Közgyűlés 2018. november 8.

9. Főgondnoki székfoglaló beszéd

Előterjeszti: Veres Sándor főgondnok

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!
Kedves Testvéreim!

Az első szavak a hálaadásé. Hálát adok Urunknak, hogy Dunamelléken is van választott népe és vannak elhívott szolgálói. Hálát adok a gyülekezetekért, az előttünk járó és a most szolgálatban lévő lelkipásztorokért, presbiterekért, tanítókért, kántorokért, minden szolgáló testvérért. És hálát adok Urunknak, hogy ennek a közösségnek én is tagja lehetek.

Megköszönöm Egyházkerületünk Presbitériumainak bizalmát, hogy erre a megtisztelő, felelősségteljes tisztségbe megválasztottak. Egyben kérem a támogatásukat, a közös munkát, hogy hűségben megállva együtt tudjunk jó szívvel számot adni Urunknak, aki kiválasztott és elhívott bennünket.

Pál apostol a Korinthusi első levelében így ír az Úr elhívott szolgálóiról: „Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálóit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól első-sorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesnek bizonyuljon.” (1Kor 4,1-2.)

Tőlünk csak egy kívántatik; sokon vagy kevesen, csak a hűség!

Ez a kapocs, amely összeköthet engem is a nagy és tiszteletreméltó elődökkel, közülük kettőt kiemelve: a 100 évvel ezelőtt elhunyt nagy államférfit, a miniszterelnök gróf Tisza Istvánt és közvetlen elődömet Tökéczki Lászlót. Mindketten erős hittel, és népünknek való elköteleződéssel végezték főgondnoki munkájukat, egyikük a Dunántúlon másikuk Dunamelléken, Isten dicsőségére és az emberek javára.

1950-ben születtem egy bakonyi református faluban, Szentgálon, ahonnan édesapám 1945-ben tábori lelkészként választott társat. Egy nagykunsági mezőváros több ezer fős gyülekezetében lelkészgyermekként olyan családban nevelkedtem, ahol esténként szólt az ima és szállt az ének. Gyermekként éltem meg '56 csodáját, majd a szomorúságot. Csak felnőttként értettem meg, mit jelentett édesapám akkori beszéde a szabadságról, hogy az először nálunk meghúzódo emberek a lincselés elől menekültek a lelkészlakba, majd azok a diákok aludtak nálunk, akiket súlyos ítélet fenyegetett, hogy egy alkalmas pillanatban elhagyják az országot.

Ma már tudom, hogy ezen túl az 1962 Karácsonya előtti, azonnali állásvesztés – ma így mondjuk: egyházi hátratételek – oka a túl sok konfirmandus, a túl sok evangelizáció (Dobos Károlyék), az angoltanárral fordított Spurgeon-prédikációk voltak, az '56-os szerepvállalás mellett. Egy kis faluba kerültünk, ahol a lelkész és családja harangozott, templomot takarított. Egy pár hónapra, az iskola miatt, a családtól is távol voltam. Ekkor vettem elő a dobozba gyűjtött aranymondásokat, a gyermek-istentiszteletek végén kapott ígéretet, amelyeket egyes Bibliák vastagítva jelölnek. Ezek voltak az evangéliummal való mélyebb találkozásom meghatározói. Az új iskolában még volt lehetőségem megélni, hogy mit jelent összevont osztályokba járni, ahol egy teremben két évfolyamot tanítottak. 14 évesen Édesapám konfirmált, bizonyossággal mondhatom, hogy nem ki, hanem be.

Kedves Testvéreim! Mindezt azért kívántam hosszabban elmondani, hogy egyrészt megerősítem a gyermekmunka minden időben való fontosságát, másrészt figyelmeztessen önmagunkat, abban a bizonyos „negyven évben” hűségben megállókra. Napjainkig tartó súlyos kérdés az egyház szolgáinak elbukása, a besúgó- és ügynökkérdés. Már nagyjából mindent tudunk, csak hiányzik egy őszinte lezárás. Bűnvallás és megbocsátás.

De ideje lenne többet szólni azokról, akik „hűségesnek bizonyultak.” Akik ma is példaképek lehetnek. Ez nem lezárás, hanem egy megerősítő folyamat. Vállaljuk ennek elindítását.

Tanulmányaimat Budapesten végeztem, majd erősáramú villamosmérnökként, szakértőként, oktatóként dolgoztam, beruházásokat irányítottam. Életemnek döntő időszakai voltak: gyermekeim születése, a presbiteri elhívás, a tahi gyerektáborokban végzett tízéves szolgálat és a békásmegyeri templom építése. 1991-ben Csillaghegyen lettem gondnok, majd egyházmegyei tanácsos, később gondnok, zsinati tag, kerületi főjegyző. Ezen az úton ismertem meg a mai Református Egyház sokszínűségét, színét és fonákját. Sokan segítettek, lelkipásztorok, presbiterok, gyülekezeti tagok. De megtanultam azt is, hogy körülményeim között elégedett legyek, ahogy azt Pál mondta a Filippi 4,12-ben. Hálát adok Urunknak az elhívásért, a vezetésért és a testvérek szeretetért. Van mit visszaadnom.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt 70 évben a világban három nagy folyamat változtatta meg az emberiség életét, amelyekkel kapcsolatban az Egyháznak is fel kell készülnie a válaszokra! Ezek a következők: a biológiai (biokémiai) forradalom, a digitális forradalom a felgyorsult technológiai fejlődéssel és a mesterséges intelligenciával, valamint a külső-belső migráció.

A biológusok arról írnak, hogy a kiterjedt gyilkos hatású szennyeződések, amelyek megrontják a belélegezett levegőt, az ivókészletet és a termőföldet, az emberiség vesztét okozhatják, miközben a biológiai felfedezések kontroll nélküli alkalmazása társadalmi zűrzavart okoz, amelyhez kapcsolódik a személyiség zűrzavara, pusztulása. Ebben a zűrzavarban az értékrendek teljesen felborulnak, eluralkodik a félelem, középpontba kerül a testiség.

De hol van az egyház? Hol vannak a hívő közösségek? Kerítés mögött, hetente egyszer kaput nyitó nagy épületekben? Sokan talán így látják azok közül, akik elveszítettnek érzik életüket.

Az egyház feladata, hogy közösségeiben és hívő tagjainak mindennapi életében tanúságot tegyen az isteni szeretetről, a Teremtőről és a Megváltóról. Az egyház feladata az evangélium hirdetése, felelőssége, hogy láthatóan, érthetően és érezhetően jelen legyen a világban. Teheti mindezt a félelemmel szemben, mert az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak lelkét adta

nekünk az Úr. A zarándok egyház képéből fakad, hogy egymásnak útitársai vagyunk hazafelé. Felelősök vagyunk egymásért, és ez minden keresztyénre vonatkozik. A félelmekkel teli, rettegő, zűrzavaros személyiségű embertársunk Krisztushoz vezetése az új evangelizáció útja, és a kísérő számára az újra-evangelizáció lehetősége a szolgálat által. Egy sajátos, Istentől rendelt útitársi szövetség. Az egyház küldetését legteljesebben gyülekezeteiben éli meg. A gyülekezet a legtagabb családi kör (amíg tudjuk, hogy ez mit is jelent!). Sok magányos ember számára pedig maga a család.

Röviden szeretnék szólni a Református Egyház és magyar népünk jelenlegi helyzetéről, állapotáról. 2013-ban ismertük meg a 2011-es népszámlálás eredményét. Ha őszinték akarunk lenni, akkor megvalljuk, hogy láttuk, tapasztaltuk a fogyást, ismertük a népmozgalmi adatokat, mégis megdöbbentő volt, hogy 10 év alatt 1millió 622 ezerről, 1millió 152 ezerre csökkent a magukat reformátusnak vallók száma. Közel 500 ezer ember. Csak a helyzet súlyosságáért jegyzem meg, hogy a magukat katolikusnak vallók 1millió 600 ezerrel lettek kevesebben. Hiba lenne, ha csak másokban keresnénk ennek okait. És csak halkán jegyzem meg, hogy még ezek a számok is nekünk kedveznek.

Az egyik objektív tényező, hogy az emberek és a látható egyház találkozási lehetőségei csökkentek. Az 1950-es években elkezdődött, az utóbbi huszonöt évben felgyorsult a lakosság elvándorlása, a falvakból városokba költözése. Két-háromezres falvakból lett 200-300 fős elfogyó település. Már nincs munkahely, már nincs iskola, már nincs orvos, már rosszak az utak, és akadozik a közlekedés. Már nincs többgenerációs család, már nincs helyben lakó lelkész.

Az elmúlt tizenöt évben megszűnt közel 100 anyaegyházközség, és több mint 100 helyen szolgál úgy lelkipásztor, hogy emberi ismeretek alapján tudja, hogy ő azon a településen az utolsó helyben lakó lelkész. Különösen fájó, hogy a falvakból elvándorlók sem találták meg a városokban lévő gyülekezeteket. Ebben a helyzetben megrendült az elfogyó gyülekezetek tagjainak – és néha a lelkipásztoroknak is – a küldetéstudata, hitvalló öntudata.

A Református Egyház megpróbál választ adni a XXI. század kihívásaira, amikkel a ma egyházának szembe kell néznie. A kulturális, a demográfiai és a gazdasági változások az egyháztagság fogyását vetítik elénk, ami döntő módon visszahat egyházunk életére. A 2011. szeptemberi tematikus zsinat kezdeményezésére létrejött Egyházi Jövőkép Bizottság 2013-2014-ben elvégzett munkája alapján három fő témakörben jelezte, hogy változtatásokra van szükség. Ezek a következők: 1. A gyülekezetek missziói tudata. 2. Az egyház szervezete és működése. 3. Az intézmények szerepe. **Az elkezdett munkát folytatni kell!**

Nem a mi feladatunk, hogy most mindenre válaszokat találjunk, de pár dolgot el tudunk mondani.

1. A megváltozott társadalmi környezetben meg kell találnunk az evangélium hirdetésének a mai kor emberét elérő, és megszólító módját és formáját. A környezet szekularizációja (elvilágiasodása), a hatalmas közömbösség, a krízishelyzetben fellépő tévtanítók, és a média keresztyén vallásellenessége mellett, és ezekkel szemben kell hitvallást tennünk.

Mit tegyünk? Végezzük a missziót! Ha néhány szóban próbálnánk meghatározni a missziót, első helyen áll az imádkozás, az élő ige hirdetése, az Isten akaratára való figyelés, majd ez folytatódik a meg nem álló, szüntelen folyó, sokirányú szolgálattal, és a szinte mindenképp felett álló krisztusi szeretet gyakorlásával. Igen fontos a mindenkor készenlétben álló lehetőség és

kötelesség, a folyamatos, pillanatnyi igényként jelentkező lelkigondozás, a könnyek letörlése, a helytelen életutak lezárásában való segítség, és Krisztus szeretetének bármely órában való átadása.

Ez a munka nem lehet időszakos, sem napszakos, sem óránkénti, hanem szüntelen való. A missziós lelkület azt jelenti, hogy ahogyan szeret minket az Úr, ahogyan megbocsátja bűneinket, úgy tudunk mi is másokat szeretni előítélet, megbélyegzés nélkül.

Az egyház létét mutatjuk fel a világnak, amikor az Isten igéjét meghalló, és arra felelő, mint a keresztség felől jövő, és az úrvacsora felé tartó gyülekezet látható lesz. Ajtajait és ablakait szélesen kitarja, hogy szavakban és cselekvésben az egész világ számára megvallja, hogy Jézus Krisztus az Úr!

2. A misszió végzéséhez először vissza kell adni a gyülekezeteknek, a gyülekezet tagjainak hitvalló öntudatát, küldetéstudatát. Megfáradt, elkeseredett lelkészeinket át kell ölelni, külső körülményeiket javítani, fizetésüket rendezni kell. Mindezek mellett munkatársakra van szükség. Olyan presbiterekre, akik a lelkész munkáját segítve, önmaguk is szolgálatot végeznek. Olyan gondnokokra, akik tudnak együtt imádkozni a lelkésszel, és együtt akarják szervezni a gyülekezet életét.

De az igazi gyógyítás az elhívásban való ismételt megerősítés. Ahogy a Római levélben olvassuk: „Mert aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akiről nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Amint meg van írva: „Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!” (Róm10,13-15.)

59

Keveset beszélünk róla, de úgy gondolom, hogy a laikusok, és kiemelten a presbiterek bevonása mind a gyülekezetépítésbe, mind a közegyházi feladatok végzésébe nem ideális. Sokszor hiányzik a bizalom, az elfogadás. Nagymértékben változna a kép, ha a presbiterképzést az egyház, a kerületek és a megyék jobban magukénak éreznék, és ha lelkészeink is fontosnak tartanák munkatársak felkészítését. Jelenleg törvényeink azt írják elő, hogy az a teljes jogú egyháztag lehet presbiter, aki a Szentírásról, hitvallásainkról és az egyházi életről biztos ismerettel rendelkezik. Tegyük róla, hogy ez így legyen! A következő lépés az elfogadás, a szolgálatba bevonás a feladatok megosztása. Egyházunkért, küldetésünk betöltéséért közösen viseljük a felelősséget, bár tudjuk, hogy lelkészeinknek, espereseinknek, püspökünknek fokozott a felelőssége. A lelkipásztornak vállalnia kell a „pasztorálást”, a presbitereknek az abban való feltétel nélküli segítséget, és egy sor anyagi, műszaki-gazdasági feladat teljes körű megoldását. Mindkét tisztség választott, ahol a választók egyaránt Isten akaratát keresik. Így fogadjuk el egymást „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg.” (1Kor 12,13.)

3. Fel kell készülni a lelkészképzés részbeni megváltoztatására. Az egyháznak gyülekezeteiben és középfokú oktatási intézményeiben sokkal nagyobb figyelmet kell fordítania az ún. előképzésre, a megérintett, elkötelezett fiatalokkal való külön foglalkozásra, foglalkoztatására.

Súlyosabb, de megkerülhetetlen kérdés a felvételi korhatár megemlése, és három vagy több éves előzetes munkavégzés, vagy más tanulmányok igazolása. Egyrészt felelősebb magatartás szükséges mind a tanulmányok elsajátításához, mind a szolgálatok elvégzéséhez, másrészt a lelkipásztornak nem csak azt kell ismernie, akiről tanúbizonyságot tesz, hanem azokat is,

akiknek szól, és azt a környezetet, amiben élünk. A harmadik az egyház és teológia közötti kapcsolat szorosabbá tétele, a lelkész szak esetében akár szakfelügyeleti jelleggel.

4. Az állami támogatásokból most folyó építkezések, ezen a területen a Református Egyház számára az elmúlt 80 év legnagyobb lehetősége. A megújuló egyházi épületek külsejükben is vonzóak, a belső részekben pedig a mai kor emberének életkörülményeit figyelembe vevő helyiségekkel rendelkeznek. A tiszta, fűthető helyiségek, megfelelő vizesblokkokkal, a hitélet gyakorlását segítik, és lehetőséget adnak a környezetben élők megszólítására is.

A parókiák felújítása, modernizálása a lelképásztorok és családjuk számára teremt megfelelő életkörülményeket. A gyülekezet- és a közösségépítés szempontjából lényeges a megfelelő spirituális tér biztosítása, ez a templom, amely a hitélet gyakorlásának kiemelt helyszíne, és megjelenésével a település lakói felé hívó üzenet. A gyülekezet erősödésének lehetősége az azonos korban, vagy helyzetben lévők (gyermekek, fiatalok, házasok, idősek stb.) összejövetelének biztosítása, a hétközi alkalmak (imaórák, missziós képzések) megtartása. Ennek helye a gyülekezeti ház vagy gyülekezeti terem. A gyülekezet ebben a közösségi térben teremthet kapcsolatot a világgal, a keresztyén értékrend szerinti, a környezet felé nyitott alkalmak megtartásával. Híd a világ felé és lehetőség a misszióra.

Felelősségünk, hogy ahol teljesen elfogyott a népesség, és láthatóan nincs remény a visszatelepülésekre, ahol már üresek az épületeink, oda ne adjunk építési támogatást! Ezekben a helyeken meg kell vizsgálni, hogy milyen célra lehetne mégis használni épületeinket. A környezeti adottságok függvényében lehet táborhely, egyházi pihenő- és továbbképző hely, vagy a későbbiekben – állami támogatással – idősek otthona. Végző esetben – mielőtt összedőlné, vagy kaszinót csinálnának belőle – bontsuk le mi a templomot, és köveiből építsünk ott, ahol az emberek vannak!

Ahol megjelennek az emberek, sokan közülük reformátusok, ott kezdjük el gyülekezetet építeni. A Dunamelléki Egyházkerületben az elmúlt hét évben 15 ilyen helyen indult meg a szolgálat, a kerület anyagi támogatásával, fiatal lelkészekkel, sokszor bérelt helyiségekben. Csak néhány példa: Monorierdőn és Csömörön már kész a gyülekezeti ház és a lelkészlakás, az első helyen hamarosan befejeződik a templom építése, a másik helyen most kezdődik el. Befejezés előtt áll a taksonyi és a soroksári templom, jövőre kezdődhet a diósi építkezés.

5. A generációk megváltozott jellemzői miatt is rendkívül fontos a minél fiatalabb korban történő, a gyermek, illetve a fiatal korának megfelelő oktatása, hitre nevelése. Ezért örömmel üdvözöljük az óvodák létesítésének lehetőségét. Örülünk iskoláinknak is, ahol az egyházi jelleg, a keresztyén értékrendet, református hitvallásunkat elsősorban az oktató hite, személyisége fogja alapvetően meghatározni. És van még egy dolog, ami megkülönbözteti a világi iskolától: döntésre készlet. Dönteni kell, hogy milyen a kapcsolat a világgal, embertársammal és az Istennel.

Örömmel szólhatok arról, hogy ifjúsági szervezeteink, ha csak kisebb területen is, de „hazatértek” a Horánszky utcába. A KIE, az SDG Református Diákszövetség, a REFISZ sokszor volt a református ifjúság missziójának kovásza. A több helyen lévő Egyetemi Gyülekezettel, szakkollégiumokkal együttműködve ismét nagy reménységünk lehet bennük. Célkitűzésüket így fogalmazták meg, amihez kapcsolódnak a középiskolások is: „Református egyetemi és főiskolai hallgatók élő közösségeként szeretnénk eljuttatni az Evangélium örömeit azon diáktársainkhoz, akik ezzel még nem találkoztak, és a Magyarországi Református Egyház közösségébe hívni őket.” Így legyen!

Lehetne folytatni a sort, de inkább azt vegyük észre, amit Isten készített számunkra. 2017-ben ünnepeltük a reformáció 500. évfordulóját. Kiemelt üzenete: az egyház megújulása, a tanítás megerősítése.

Amikor a történelem során az egyház elhanyagolta a tanítást, akkor mindig süllyedés következett, amikor megbecsülték, gyakorolták, akkor a hitbeli megmaradást szolgálták. Egy előadás kapcsán képletesen mondta Szabó István püspökünk, hogy ha a keresztyén ember „irodalma” a Szentírás, akkor „nyelvtana” a hitvallás. A XVI. század egyházi életének egyik jellemzője volt a disputa, a beszélgetés, párbeszéd, vita. (Abban a században több mint 100 hitvallás készült.) Egyike volt ezeknek az Egervölgyi hitvallás, ami 143 atyafi egyhetes disputájának zárójelentése.

Napjainkban is szükség lenne ezekre a fórumokra, közösségi alkalmakra. Ha nem is biztos, hogy egy új megfogalmazású hitvallásra van szükség, de egy, a mai református egyházra és szolgálatára vonatkozó „egyháztanra” mindenképpen.

Akkor, lehet reménységünk a megújulásra?

Igen, lehet!

Mert voltak lelkipásztorok és presbiterek, akik az ország lerombolása, szétszakítása után, kitelepítések, meghurcolások, félelmek, kigúnyolások között a feltámadott Krisztust hirdelve, hűséggel megálltak. Hogy iskoláink elvétele, intézményeink bezárása, majd az '56-os forradalom utáni, helyenként még erősebb külső – és szomorúan mondom belső – szétveretésünk után is folytatták futásukat, a hitet és a rájuk bízottakat megtartották.

Mert lelkipásztoraink hitték és éltek – ahogy azt Ravasz László vallotta –, maga az Isten terítette vállalkra a magyar református lelkipásztor palástját. Fiúi, személyes érintettséggel mondom, hogy szolgálatukat három meghatározó dolog jellemezte: a biblikus gondolkodás, a lelkes igehirdetés, és a rájuk bízottak végtelen szeretete.

Reménységünk van továbbá teológiai akadémiánkban, annak tanítói szolgálatra elhívott tagjaiban. Az elhívást meghalló, arra választ adni akaró teológus hallgatóinkban.

Reménységünk van a gyülekezetekben és intézményeinkben most szolgáló lelkipásztorainkban, hitoktatókban, kántorainkban, tanítóinkban, a presbiterek, a munkatársak és a hívó gyülekezeti tagok seregében. Köszönet értük Istennek.

De igazi reménységünk a győzedelmes zászlós bárány. A bárány, aki nem küldhet sem farkasokat, sem oroszlánokat, csak bárányokat, de olyanokat, akiket úgy megerősít, hogy el mernek menni a farkasok közé. Imádkozunk érettük, imádkozunk magunkért!

Zárszóként szóljon Isten szava a 90. Zsoltár utolsó verséből:

„Legyen Velünk Istenünknek, az Úrnak a jóindulata.
Kezeink munkáját tedd maradandóvá.
Kezeink munkáját tedd maradandóvá.”

13. Püspöki jelentés

Előterjeszti: Szabó István püspök

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Tegnap fejeztük be az Efézusi levél olvasását. Ennek végéről szeretném idézni Pál apostol szavát, aki, miközben arra buzdítja az efézusi szenteket, hogy imádsággal és könyörgéssel, Isten fegyvereit magukra véve álljanak meg mindvégig a hit harcában, hozzátoldja azt is: énértem is könyörögjete, hogy „adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát.”(Efézus 6,19.) Azért idézem az apostol szavait, mert a kérésében vallomás is van, mégpedig nemcsak szolgálatának sajátos körülményeiről, ahogy ezt a következő versben jelzi, hogy ti. bilincseket visel az evangélium ügyéért, hanem messzire mutató jelzés elhívásának és személyes elkötelezésének legmélyebb rétegeiről is. Igen, az a kérése, hogy Isten Szentlelke tegye őt bátorrá, amikor megnyitja száját. Ez az apostoli szolgálat mindenkori helyzetét jelzi, egészen pontosan azt, amit Krisztus ígért tanítványainak, hogy ti. azon az órán, amikor hatalmasságok elé viszik őket, a Szentlélek megadja majd nekik, hogy mit szóljanak. Nyilván, ezt kéri Pál is, és ezért buzdítja az efézusiakat arra, hogy imádságaikkal támogassák őt ebben a boldog bizodalomban. Mondhatnánk, hogy Krisztus szolgálójának, a bizonyágtévő életre elhívott keresztyéneknek isteni ígéreten alapuló szent várománya ez. Mindazáltal, találunk itt egy titkos mélységet is, és erről is szólni kell. Így mondja az apostol: adassék nekem szó számnak megnyitásakor... A megnyitás, vagy megnyílás, vagy nyitás szó sok mindenre alkalmazható, leginkább azonban azt a mozzanatot írja le, amikor valaki – ahogy szabatosan mondjuk – szólásra nyitja száját. És ez elvezet bennünket Lukács evangélista történetéhez, aki Keresztelő János születésének körülményeit leírva elmondja, hogy a templomi szolgálatot ellátó Zakariás, miután hitetlenkedett, hogy késő vénségére gyermeke születik, e hitelensége miatt mindaddig nem szólalhatott meg, amíg a gyermek meg nem született. S amikor Keresztelő János megszületett, és a családnak döntenie kellett, hogy mi legyen a gyermek neve, Zakariáshoz fordultak, aki, ahogy az angyal parancsolta neki, egy táblára felírta, hogy János legyen a gyermek a neve. És ekkor, mondja Lukács: feloldódott (szó szerint: megnyílt) megnyílt az ő szája, és azonnal szólt, és áldani kezdte Istent (Lukács 1,69.). Vagyis az a bátorság, amiért az apostol könyörög, nem pusztán arra vonatkozik, hogy legyen belső készsége, vagy mondjuk így: szív szerinti szólásszabadsága a bizonyágtételre, hogy tudja mondani azt, amire eltökélte magát, hanem – ahogy a 20. versben mondja, arra is, hogy bátran szóljon úgy, amiképpen szólania kell. Ehhez kell a bátorság. Hogy azt mondjuk, amit mondanunk kell, és úgy, ahogyan kell. Hogy a szavunkban, az életünkben, a magatartásunkban, az eltervezéseinkben, az egész életszemléletünkben ne keveredjék semmi, ami nem Isten akarata szerint való.

Bizony, félelem és rettegés fog el bennünket, ha akárcsak a mi – közeli körülményeinket tekintve békés, de a tágasabb világ összefüggéseit látva – olyannyira nyugtalan világunkban azt kell mondanunk, amit mondanunk kell, és valóban azt, amit csak mi mondhatunk el, mert ha nem mondjuk, más nem fogja elmondani, és akkor, jaj nekünk. Továbbá félelemmel és reszketéssel viszonyulunk e nagy feladványhoz azért is, mert az evangélium titkáról van itt szó, arról a „mysterium”-ról, amelynek nem a magyarázására vagyunk hivatottak, hanem arra, hogy az üdvösség világosságában engedjük magát az ígét elmagyarázni, és megvilágítani a mi életünket. Ahogy egy mai homiletikus mondja: nem helyes hozzáállás az ígéhez, ha úgy tekintünk rá, mint valami homályos üzenetre, amit nekünk kell megvilágosítani, és megmagyarázni. Inkább fordítva: az ige az, amely bevilágít az életünkbe, Isten kegyelmének és dicsőségének fényébe állítja, és megmagyarázza nekünk, mit jelent az, hogy egész életünknek Isten-

nel van dolga. Adja Isten, hogy mai közgyűlésünkön, és a délutáni lelkézszenvelő istentiszteletünkön ez az apostoli belátás hasson át bennünket!

Főtiszteletű Közgyűlés!

Mindenekelőtt engedtessek meg, hogy e helyről is néhány méltató szót szóljak beiktatott főgondnokunkról, Veres Sándorról. Ez talán nem lenne szükséges, hiszen gyülekezetében, az egyházmegye közösségében, kerületünkben és a közegyházban végzett számtalan szolgálata, buzgó munkája és annak jó gyümölcse, szerény és szelíd személyisége, közvetlen barátsága mindazok iránt, akik az anyaszentegyház ügyében forgolódnak, és mostani egyhangú jelölése és megválasztása kellőképpen igazolja, hogy a jó munka jutalma a még több munka. Mégis köszönöm egyházkerületünk gyülekezeteinek, hogy iránta fejezték ki bizalmukat, mert ez nagy értékű jelzés arra nézve, hogy anyaszentegyházunkban még él (vagy már él) az értékes emberek megbecsülése. Azt kívánjuk tiszta szívből Főgondnok Úrnak, hogy Isten újítsa meg szüntelen erejét, segítse a rábízott és önként is vállalt feladatok teljesítésében, erősítse mély hitében egész egyházunk javára és Isten dicsőségére!

Az imént szoltam külső körülményeinkről, és ezekről még néhány évforduló kapcsán újra meg kell emlékezni. Vasárnap lesz száz esztendeje, hogy Németország kapitulációjával véget ért az I. világháború, vagy, ahogy akkoriban nevezték, a Nagy Háború. Az a háború elsősorban Európát dúlta fel, és mikor véget ért, sokak reménye az volt, hogy a háború feltételezett okait kiiktatva egyszer s mindenkorra elkerülhető lesz még egy ahhoz hasonló világégés. Ilyen megszüntetendő ok volt, a győztes hatalmak szerint, az Osztrák-Magyar Monarchia, és ezt darabokra is szaggatták a trianoni békediktátum révén. A háborút indító Monarchiát sok apró, kis országra szabdalták szét, mégpedig az ún. wilsoni elvek alapján, melynek értelmében meg kellett volna szünnie az ún. agresszív nacionalizmusnak. A húsz évvel később bekövetkező II. világháború fájdalmasan bizonyította, hogy ez téves elképzelés volt. Sőt, Európa, mi, magyarok pedig különösképpen valójában száz esztendeje szenvedjük a nagy háború megannyi átkát. Egy másik megszüntetendő ok, az akkori felfogás szerint, az egyházak sajátos nézetrendszere volt, ti. az a szegye, hogy a brit egyházak a brit katonákat, a német egyházak a német katonákat, a magyar egyházak a magyar katonákat, az orosz egyházak az orosz katonákat szentelték be a háború mézarszékére vonulva. Az egyházak szent baldachint emeltek a fegyverek fölé. Ezért az 1920-as évektől kezdődően számos befolyásos teológus és egyházi ember az olcsó pacifizmus felé fordult, és amikor éppen felemelhetne volna szavát agresszív készülétek és embertelen törvények ellen, már tétlenül szemlélték az úgymond rajtuk kívül zajló eseményeket. Száz évvel a világháború után még mindig zavarban vagyunk, ha társadalmi és politikai kérdésekről kell nyilatkozni, ahogyan azt Brian Stanley egyháztörténész mondja: a XX. században a keresztyénség a kollektívizmus örületeire többnyire a legrosszabb válaszokat adta. S most, amikor a XXI. században a totális individualizmus felé lendül az inga, úgy tűnik, a keresztyén egyházak megint rossz válaszokat készülnek adni. Félreértés ne essék, egyáltalán nem látom rózsaszínben a kétszáz vagy háromszáz évvel ezelőtti dolgokat. Sosem éreztem hajlamot arra, hogy a távoli múltat dicső fénybe vonjam, és azon sóhajtozzak, hogy bezzeg milyen jó volt, mondjuk négyszáz éve. Hamarost a harmincéves háború kitörésére is emlékezni fogunk (1618.), amely vallási hivatkozással a korabeli Európa lakosságának szinte felét kiirtotta. Csak arra emlékeztetek, amiért az apostol és az efézusiak könyörögtek, hogy nekünk is itt, a mi időnkben el kell kérnünk a bátorságot arra, hogy azt mondjuk, amit Isten szerint mondanunk kell.

Meg kell emlékeznünk közelebbről Tisza Istvánról is, a régi Magyarország miniszterelnökéről, akit 1918. október 31-én gyilkoltak meg, magukat forradalmárnak nevező martalócok, s

akivel az akkori Magyarország végképp romjaiba dőlt. Ravasz László 1922 novemberében a Tisza István sírboltjánál mondott imádságában így sóhajtott fel: „Minden elveszhet, csak Te maradj meg nekünk, felséges Isten, mennyei Atyánk. Minden megcsalhat, de Te hű és igaz maradsz mindörökké; elvételétőlünk a dicsőség és az erő, Te vagy a mi nyereségünk, bástyánk és zászlónk, nincs más reménységünk; csak a Te szent és boldog neved, az a fölséges tény, hogy az élet Ura, Istene és nekünk Atyánk vagy!” Nem szép papos szólam ez, hanem mély belátás. És ha felidézzük Ravasz László püspök harminc esztendővel később tett utolsó püspöki jelentésének mély tanácsát: „befelé és fölfelé!”, akkor megértjük, hogy minden zaklattatás, romlás és veszedelem közepette is megadathatik nekünk az igaz életforma látomása.

Rövid szóval arról is meg kell emlékeznünk, hogy hetven esztendeje kényszerítették rá, először a református egyházra, majd a többi egyházra is az ún. Egyezményt, amely a református egyház missziójának gúzsakötését, belső életének ellehetetlenítését, és intézményeinek végleges megcsonkítását foglalta magába. Ha volt Trianon 1920-ban, akkor volt egyházi Trianon is 1948-ban. Külön fájdalom, hogy a kommunista diktatúra idején ezt az Egyezményt, mint példaértékű és előremutató megállapodást ünnepeltették évről-évre, évtizedről-évtizedre a református egyházzal. S még mélyebb fájdalom, hogy voltak egyházi vezetők és teológusok, akik ehhez ideológiát is gyártottak. Csak ez lehet az oka annak, hogy amikor tavaly megállapodást kötöttünk Magyarország Kormányával, némelyek ehhez az 1948-as Egyezményhez hasonlították az eseményt. De hát – kérdezem én –, hogy lehet összehasonlítani azt, ami elvesz, azzal, ami ad, és hogy lehet összehasonlítani azt, amit zsarolással, bebörtönzéssel, ítéletekkel, fenyegetéssel kényszerítettek ki azzal, amit teljes szabadságunkkal tettünk meg?

Még egy évfordulóról szeretnék megemlékezni, amit a reformáció késői fejleményének lehet tartani. Most lesz négyszáz esztendeje, hogy elkezdődött a dordrechi zsinat. Mint tudjuk, a németalföldi reformátusok körében súlyos vitatkozás robbant ki az eleve elrendelés tanításával kapcsolatban, és a teológiai kérdés súlyosságára tekintettel – ma így mondanánk – nemzetközi zsinatot tartottak Hollandiában, Dordrechtben. Ezen a majd fél évig tartó tanácskozáson nemcsak németalföldi, vagyis holland küldöttek vettek részt, hanem skótok, angolok, franciák, németek, skandinávok és svájciak is. A kor viszonyaira jellemző, hogy magyar küldött nevét nem olvassuk a résztvevők névsorában. Az ott megalkotott dordrechi kánonok nem lettek egyházunk hitvallási anyagának részévé, sőt évszázadokig inkább csak kuriózum volt a számunkra, még a XX. század elején induló történeti kálvinizmus idején is. Aztán néhány éve, a rendszerváltás után belekóstolhattunk mi is az ún. ötpontos kálvinizmusba, amely éppenséggel a dordrechi zsinat végzéseire megy vissza, de jól meg is mutatja, hogy érdemes lett volna négyszáz esztendővel ezelőtt is megfontolni Kálvin szavait, aki a predestinációról értekezvén jelzi, hogy roppant veszélyek között hajózik az, aki Isten titkainak a tengerén halad. És, hadd tegyem hozzá, nem biztos, hogy öt ponttal simán révbe ér.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Mai közgyűlésünkön látszólag ijesztően sok napirendi pontunk van. Szokás szerint is, és erre tekintettel is kétnapos közgyűlést hirdettünk meg, de reményünk van arra, hogy fegyelmezett és jó munkával ma délutánra a tárgysorozat végére érhetünk, és azzal a reménnyel vonulhatunk majd át a Kálvin téri templomba lelkészszentelésre, hogy nem töltöttük feleslegesen együtt a mai napot. A jó tárgyalás érdekében engedjék meg, hogy néhány ajánlást tegyek a tárgysorozati pontok némelyikéhez. (Nem mindegyikhez!) Mindenekelőtt a missziói jelentésről szeretnék szólni, jelezve azt, hogy köszönettel tartozunk Faragó Csabának, aki magára vállalta a jelentés elkészítését, miután Böttger Antal, a Missziói Bizottság elnöke ez év során lemondott tisztéről. A leglényegesebb megállapítások arra irányulnak, hogy egyházkerületünk

élete átalakulóban van: számos helyen elnéptelenedés őrli gyülekezeteinket; és lelkipásztoraikat, hitoktatóinkat, gyülekezeti munkásainkat roppant módon igénybe veszi a szórvány-munka. Fáradságuk és kedvtelenségük mindenképpen orvosolandó. Több egyházmegyéből érkeznek jelzések, hogy a lelkészi közösség is igyekszik együtt megerősíteni a fáradó és landadó kollégákat. Más helyekről öröndetes hírek érkeznek másról, hiszen gyülekezetszervező programunk szép eredményeket mutat. Itt azonban a munka másféle intenzitása miatt fáradnak meg gyakran szogatóársaink. Tudatosan is törekszenek arra, hogy munkatársakat vonjanak be a gyülekezetalapítás és -szervezés nagy ügyébe, amihez csak azt a kívánságomat tudom hozzáfűzni, hogy a legideálisabb az lenne, ha a presbiterek szegődnének melléjük társul és segítők. Ez sok helyen így van, köszönet érte. De élnem kell azzal a megjegyzéssel is, hogy másutt, sajnos, a presbiterek nem segítők akarnak lenni a lelkészek, hanem felügyelők, beszámoltatók, főnökek, menedzserei. Az elmúlt esztendőben lefolytatott presbiteri tisztújítás néhány esetben mindmáig tartó civakodással zárult. Ha ezekben az ügyekben beletekintünk, pontosan azt látjuk, amit az imént mondtam. Hallok hangokat arról, hogy miközben a lelkipásztorok eltökélten végzik missziói szogátukat, a magukat díszpáholyba képzelő presbiterek diktatúráról kiabálnak. Hallok olyanról, hogy presbiterképzőről hazautazó atyafiak nagy lelkesen több tucat pontba foglalják össze a lelkipásztor teendőit, s magukat nyomban felügyelőbizottságnak nevezik ki. Aztán, ha összeadjuk az általuk megkövetelt időt, az nem 168 órára jön ki, hanem 320-ra – alvás nélkül. Hallok olyanról, hogy megkérdőjelezzik a lelkipásztor hitelességét, és bíróságra rángatják. Nincs ez így jó! Csak kívánni tudom, hogy Presbiteri Szövetségünk is találja meg végre a Szövetség alapokmányában foglaltak értelmében az utat presbiter testvéreinkhez, hogy meggyőzze őket: ők a lelkipásztor munkájának segítők abban, hogy az evangélium titka minél nagyobb világosságban ragyogjon fel mindenki számára.

A tanulmányi és katechetikai jelentés egyaránt jelzi azt a paradox helyzetet, hogy miközben vannak gyülekezeteink, ahol az elvándorlás miatt már alig-alig látni gyermeket, aközben más gyülekezetekben akár az iskolai hittanban, akár a gyülekezeti katechézisben sok-sok gyermek vesz részt, ám szüleiket alig-alig látni istentiszteleteinken és egyházi közösségeinkben. Ha legalább annyi szülő járna a templomba, mint ahány hittanosunk van, bizony nem 15 új templomot kellene építeni, hanem még vagy ötvenet, hogy mindenki elférjen. Reméljük, hogy egyszer bekövetkezik ez is! Sok gyülekezetünk fáradozik azon, hogy belső életét elmélyítse – konferenciákkal, táborokkal, kiskörök szervezésével, és még számtalan módon. Vannak, akik aggályosnak látják ezt a belső mozgást, pedig talán lehetnének bölcsek is, és szemlélnék ezt úgy is, mint életjeleket, mint a belső közösség erősödését, mint fontos igényt egy olyan korban, amikor nem hogy egy-egy lakás vagy ház szigetelődik el a másiktól, hanem már egy-egy családon belül sincs élő közösség a családtagok között, Aki persze egy gyülekezeti kirándulástól várja a megelevenedést, az nyilván téved. Mint ahogy az is, aki a roppant értékű felújítási támogatásokra is úgy tekint, mint egyházunk megújulásának kulcsára. De talán egyre kevesebben vannak kerületünkben is azok, akik a szükséges megújítási munkákat, renoválásokat és építkezéseket az evangéliumi minőséggel keverik, és még kevesebben vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy Isten szent házának csak akkor van hitelessége, ha már beszakad a teteje, és egy lelkipásztor is csak akkor lehet méltó szogája az Úrnak, ha reszket a bordája az éhségtől. A rekonstrukciós program, az energetikai program, az óvodafejlesztési program, a templomépítési program – nem győzöm hangsúlyozni – nem az egyház létének alapja és elkerülhetetlen feltétele, de mindenképpen része az egyház jólétének. Legyünk hálásak Istennek, hogy olyan korban élhetünk, amikor külső, kormányzati támogatással elvégezhetjük ezeket a munkákat. Hogy értsük jól, miről szölok, csak azt az egy tény hadd említsem, hogy az I. világháború során nemcsak a harangokat vitték el a tornyokból, hanem gyülekezeteink túlnyomó többsége kevéske megtakarított vagyonát hadikölcsönökbe fektette, ami mind oda- veszett a vesztes háborúban. Továbbá, a II. világháború után a diktatúra is azzal kezdte, hogy

az egyházak kevéske működő vagyonát kárpótlás és jóvátétel nélkül kisajátította. Becsüljük hát meg, ami most rendelkezésünkre áll, úgy, ahogy ezt Sebestyén Jenő jól ismert szólása kifejezi: ne becsüljük sem túl, és ne becsüljük sem alá, hanem mint a gondviselés eszközeit becsüljük meg, és ne vessük el. (Ámbár, ha jól emlékszem, erről már a II. Helvét Hitvallásnak is volt néhány szava.)

A tanulmányi jelentés jelzi, hogy 2020-ban Magyarországon lesz az Eucharisztikus Világkongresszus. Nyilván nem intézhetjük el azzal, hogy ez a katolikusok dolga, és nem a mi ügyünk, és talán nyílik mód arra, hogy újranyissuk az úrvacsoravitát. Pár évvel ezelőtt a Heidelbergi Káté új fordítása kapcsán a jól ismert 80. kérdést illetően volt némi heves vitatkozás és sértett dohogás amiatt, hogy Zsinatunk nem törölte ki a Káté kétségtelenül erős kitételét. Az akkori vitában is azt hangoztattam, amit most újra hangoztatok, hogy a vitás teológiai kérdéseknek nem az a megoldása, hogy eltöröljük a régiek heves és erős kifejezéseit, hanem az, hogy más feltételek között, tapasztalatainkat mérlegre vetve, ellenségeskedés és sanda egyházpolitikai megfontolások nélkül újratárgyaljuk a kérdéseket. A múltat nem lehet eltörölni, és nem is szükséges. Sőt, ha nem méltányoljuk a régiek szenvedélyét az igazság iránt (még ha indulataikat nem is fogadjuk el), leginkább csak az derül ki, hogy minket már nem érdekel az igazság. Adja Isten, hogy a magunk úrvacsorai gyakorlata és felfogása is megújuljon ennek az eseménynek a fényében!

A diakóniai jelentés tömören számol be néhány eseményről és adatról, méltányolva az igyekezetet és szóvá téve a renyhéséget. Én ehhez most csak néhány köszönő és buzdító szót szeretnék hozzáfűzni. Egyrészt igen hálás vagyok egyházkerületünk gyülekezeteinek, hogy amikor nagy szükség mutatkozik valahol, bőséggel és jókedvvel adakoznak erre a célra. Nincs értelme más kerületekkel összehasonlítani ezt, de nem mi vagyunk az utolsók. És egy szép példát is hadd hozzak a közgyűlés elé. A Délpesti Egyházmegegyeztető kezdeményezte, és gyakorolja is azt a szép szokást, hogy amikor beiktatás, jubileum, ünnep, hálaadás van egy-egy gyülekezetben, ahova más gyülekezetek küldöttei is ellátogatnak, akkor annak az alkalomnak a perselypénzét egy meghatározott célra fordítják, mondjuk egy szükségben lévő gyülekezet megsegítésére. Szépen megtanít ez minket arra, hogy amink van, azt mind kaptuk, és hogy ilyen módon is kifejezhetjük Isten iránti hálánkat. Igen tetszett sok esetben, hogy az adakozást hirdető lelkipásztor ezt nemcsak tessék-lássék módon hirdette a gyülekezetnek, hanem jó szívvel és lélekkel. Másutt nem mindig tapasztaltam ezt. A leginkább azon ütköztem meg egy alkalommal, hogy a több százmilliós támogatásból épült templomszentelésen a lelkipásztor azon aggodalmaskodott, vajon kitelik-e majd a perselypénzből a szeretetvendégség költsége? De, nyilván én vagyok a hibás, mert hát jaj annak, aki megbotránkozik.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Örömmel számolok be arról, hogy Zsinatunkon, a Generális Konventen, az országos esperesi értekezleteken, a különböző konferenciákon jó békességet és egymás iránti szeretetet tapasztaltam. Szükségünk is van erre, hiszen nem elég számtalanszor idéznünk a régi igazságot, miszerint, ha az anyaszentegyházat elnyomják és üldözik, ha az igazság beszédei miatt hátrátételt kell szenvednünk, ha a drága evangéliumot ki akarják verni a szánkából, és az Isten országa reményét kiűzni a szívünkből, akkor talán még nincs olyan nagy baj. Hiszen az egyház olyan üllő, amin sok kalapács elkopott már. De ha Isten kegyelméből és gondviselő jóságából bőséggel van eszközünk, vagyonunk, pénzünk, javunk, bizony fennáll a kísértés, hogy a boldog gazdag módjára mi is azt mondjuk: egyél-igyál én lelkem, tedd magad kényelembe! S még inkább fennáll a veszélye, hogy jó dolgunkban egymásnak rontunk, civakodunk, és min-

denkinél bölcsőbbnek és okosabbnak képzeljük magunkat. Legyünk ma együtt úgy, hogy el-
kérjük Isten Szentlelkét: józanságra, bölcsességre és szeretetre.

Végül emlékezzünk meg szolgatársainkról, akik a legutóbbi közgyűlésünk óta mentek nyug-
díjba: Szerdahelyi Józsefné, Bölcske; Schmidt Ferenc, Kosd; Jakab Erika, Iváncsa; Alföldy-
Boruss Dezső, Bp-Kispest-Wekerletelep; Bóna Zoltánné, Dunavarsány; Nagy Péter, Bp-
Budafok; Ágoston Géza, Pánd; Takaró Károly, Bp-Kelenföld.

Részvétellel és a boldog feltámadás reménye alatt emlékezünk elhunyt szolgatársainkról is:
Hamar Istvánné, Szolnok; Bölcsföldi László, Velence, Kiss Mihály, Vasad, dr. Bartháné Ti-
már Judit, Szentendre; dr. Aranyos Zoltán, zsinati hivatal; id. Bán Béla, Dunapataj.

Az Egyházkerületi Közgyűlés 2018. november 8-án tartott ülésének határozatai

6. Új alkotótagok igazolása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Édes Árpád és
Csizmadia Zsolt egyházkerületi tanácsos az esküt letette.

A Közgyűlés igazolja és megerősíti tisztségében Kalmár Péter világi, Hotorán Gábor János
lelkészi képviselőt, Sümegi Péterné, Vargáné Józsi Anita, Döbrössy Márton Tibor, Hufnágel
Anna tanári képviselőt.

Az új alkotótagok életére, szolgálatára Isten áldását kéri.

7. Az Egyházkerületi Választási Bizottság jelentése

Előterjeszti: Pintér Gyula

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Egyházkerületi Választási Bizottság
jelentését elfogadja.

8. A választás eredményének megerősítése

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Választási Bizottság által megállapí-
tott eredmény alapján Veres Sándort a Dunamelléki Református Egyházkerület főgondnoki
tisztségére megválasztottnak jelenti ki. Szolgálatára Isten gazdag áldását kéri.

9. A megválasztott egyházkerületi főgondnok eskütétele

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Veres Sándor egy-
házkerületi főgondnok az esküt letette. Életére, szolgálatára Isten áldását kéri.

10. Lelkipásztorok eskütétele és oklevelek átadása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Andrási Márta Dóra, Bálint László Áron, Csapkovics Bertalan, Eke László, Ferencz Lilla, Hanvay Zoltán, Horváth Ádám, Jani Livia, Molnár Melinda, Nagy Richárd András, Nógrádiné Kovács Alexandra, Oláh Pál Olivér, Pál Eszter, Pető-Veres Kata, dr. Pétery-Schmidt Zsolt Máté, Sípos Dániel, Székely Zsolt Ferenc, Weiner Zoltán, Weiner-Legeza Luca, Zsolnai Gergő a lelkészi esküt letette, a lelkészi oklevelet átvette.

11. Lelkészszentelésre bocsátásukat kérőkről jelentés

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a huszonnégy lelkész kérelmét elfogadja. A lelkészszentelés időpontját a mai napon, november 8-án, 18.00 órára tűzi ki, a Kálvin téri templomban.

12. Jelentés a 2017. november 9-i lelkészszentelésről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2017. november 9-én tartott lelkészszentelésről elhangzott jelentést tudomásul veszi. A felszentelt lelkészek életére, szolgálataira Isten áldását kéri.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetét fejezi ki a Budapest-Kálvin téri Egyházközségnek a lelkészszenteléshez nyújtott segítségért.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálás köszönetét fejezi ki Hantos Jenő nyugalmazott lelképásztornak, a lelkészek felszentelése körüli teendőikben hosszú időn át végzett áldozatos szolgálatáért.

68

14. Püspöki jelentéshez fűződő határozatok

Előterjeszti: Szabó Ferenc

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a püspöki jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a nyugdíjba vonult lelkészek egész életükben végzett szolgálatát megköszöni, áldott nyugdíjas éveket kíván!
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés Isten vigasztalását kéri hazatért lelkész testvéreink itt maradt családtagjainak.

15. Missziói jelentés

Előterjeszti: Faragó Csaba

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni Böttger Antal egyházkerületi missziói előadó hűségese munkáját.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a 2017. évről szóló miszsiói jelentést.

16. Tanulmányi jelentés

Előterjeszti: Dr. Szűcs Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a tanulmányi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés javasolja a Zsinatnak, hogy az elkövetkező esztendő tanulmányi programjaként tűzze ki az úrvacsora mai értelmezését és gyakorlatának megvizsgálását, különös tekintettel a liturgiai és énekeskönyvi változásokra.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a tanulmányi munka integráns részének tartja a gyülekezeti tanítás, presbiterképzés szolgálatát. Ezt a feladatot a már működő képzésekkel összehangolva (Presbiteri Szövetség) támogatja, és ebbe egyházunk doktorainak, szakképzett munkatársainak szervezettebb bevonását tartja szükségesnek.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond a kebelbeli egyházmegyéknek, gyülekezeteknek a lelkészképzés támogatásáért. Szükségesnek tartja, hogy az egyházkerület és a Hittudományi Kar évente nyílt fórumon tárgyalja meg a lelkész- és vallás-tanár-képzés aktuális ügyeit. Megbízta az Elnökséget, hogy a Kar Dékánjával ezt a találkozót szervezze és hirdesse meg.

17. Iskolaügyi jelentés

Előterjeszti: Kocsis Imre Antal

69

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az iskolaügyi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyházmegyei iskolaügyi jelentéseket elfogadja.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházmegyei iskolaügyi előadókat, hogy az iskolaügyi jelentések elkészítésénél az iskolaügyi bizottság által elkészített szempontsört használják a terjedelmesség elkerülése érdekében. A szempontsört az iskolaügyi bizottság az egyházmegyei előadók részére eljuttatja, amelyet a 2018. évi beszámolóhoz kérünk alkalmazni.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömmel állapítja meg, hogy a TOP 100 középiskolát rangsoroló kiadvány szempontrendszere szerint a legjobb száz között, négy református gimnázium közül három a Dunamelléki Egyházkerület területén működik:
Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Kollégium 29. hely
Szentendrei Református Gimnázium 61. hely
Gödöllői Református Líceum Gimnáziuma és Kollégiuma 69. hely
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond az egyházkerületben működő nevelési-oktatási intézmények fenntartóinak, pedagógusainak, alkalmazottainak és diákjainak, és további munkájukra Isten gazdag áldását kéri.

18. Diakóniai jelentés

Előterjeszti: Derencsényi Zsuzsanna

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kerület 2017. évi diakóniai munkájáról készített jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés Isten iránti hálával mond köszönetet mindazoknak, akik „akár csak eggyel is megtették” az irgalmasság és a szeretetből fakadó segítségnyújtás határon innen és túlra juttatott testi-lelki támogatását.

19. Gyűjteményi jelentés

Előterjeszti: Dr. Kozmácsné dr. Fogarasi Zsuzsa

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a jelentést beküldő egyházmegyei előadók munkáját.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja az egyházközségek, egyházmegyék vezetőinek figyelmét arra, hogy 2017 nyarán megjelent a „Magyarországi Református Egyház kulturális örökségének védelméről” c. új gyűjteményi szabályrendelet, mely minden szinten megnövekedett feladatokat ró ránk.

20. Építési jelentés

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad Isten gondviselő kegyelméért, hogy a 2017. esztendőben is volt lehetőség építkezésre, felújításra Egyházközségeinkben.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés bölcs és megfontolt döntést kér minden Egyházközségtől az építkezés, felújítás megkezdése előtt, hogy erején túl ne kezdje azt el.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni Magyarország Kormányának az egyházkerület gyülekezeteinek adott támogatását.

21. Számvizsgáló jelentése

Előterjeszti: Derzsi György

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a beszámolót tudomásul veszi.

22. Katechetikai jelentés

Előterjeszti: Lenkeyné Teleki Mária

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az egyházkerületi katechetikai előadót, hogy a következő tanévben a Dunamelléki Református Egyházkerületre vonatkozó számadatokat elkérje a Zsinati Oktatási Hivaltaltól.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri, hogy minden tanévben legyen katechetikai képzés lelkészek, hittanoktatók részére, melynek felelősei az egyházkerületi missziói referens és az egyházkerületi katechetikai előadó.

23. Egyházzenei jelentés

Előterjeszti: Vizi István

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad Istennek a reformációs emlékév áldásaiért, különösképpen is a hangversenyekért, zenés áhítatokért, ahol Isten tiszta Igéje a muzsika szárnyaló hangjain keresztül sokak szívéhez eljutott.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a gyülekezetekben szolgáló kántorok, kórusvezetők fáradozását, az énekkarok szolgálatát, a kántorképző tanfolyamok áldozatos munkáját.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés továbbra is bátorítja a gyülekezeteket az istentisztelethez kapcsolódó rendszeres énektanításra.

24. Média-informatika és sajtójelentés

Előterjeszti: Váradi Péter

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a jelentést!
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a lelkipásztoroknak, családtagjaiknak, presbitereknek, gyülekezeti munkásoknak a 2017. évi sajtó-, iratterjesztési szolgálatot, kiemelve a ref500 programsorozatban vállalt feladatokat.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés buzdítja a gyülekezeteket, hogy a felkínált sajtómegjelenési lehetőségeket bölcsen használják ki.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az Egyházkerületi Tanácsot, hogy az informatikai eszközállomány felülvizsgálatára vonatkozó kérdésekre beérkezett válaszok kiértékelése alapján vizsgálja meg annak lehetőségét, hogy miként lehet korszerű eszközökhöz juttatni azokat, akiknek arra nagy szükségük van.

5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés határozottan ajánlja az egyházközségek elnökségeinek, hogy használják a gyulekezetnev@reformatus.hu elektronikus levelezési fiókot, ha másra nem is, tájékozódásra.

25. Spirituális jelentése

Előterjeszti: Bölcsföldi András

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a jelentést!

26. Világi főjegyzői tiszt megüresedése átválasztás folytán

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond Veres Sándor nagy hűséggel végzett egyházkerületi világi főjegyzői szolgálatáért.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza a rangidős világi jegyzőt az egyházkerületi világi főjegyző teendőinek ellátásával.

27. Zsinati képviselők igazolása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyházmegyék választásait tudomásul veszi és megerősíti. A megbízóleveleket átadja dr. Zsengeller József Gyula zsinati lelkészi képviselőnek, Edes Árpád zsinati lelkészi pótképviselőnek és Csizmadia Zsolt zsinati világi pótképviselőnek.

72

28. A közös Zsinat dunamelléki képviselőinek jelölése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés – az eddigi gyakorlatot megerősítve – a Magyar Református Egyház Zsinatába az egyházmegyék elnökségeit delegálja.

29. Lelkészi képesítések hatályban tartása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. Dr. Egeresiné Szűrszabó Anikó lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.

2. Granzinné Varga Ágnes lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.

3. Szontágh Szabolcs lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
4. Kozák-Bella Virág lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
5. Szabóné Dűh Klaudia lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
6. Dr. Tóth Boglárka lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
7. Adamek Norbert lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
8. Cserháti László lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
9. Németh Ildikó lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.

73

30. Lelkészek többes jogviszonya

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Szabóné Pap-Szász Pálma lelkipásztor többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Balog Zoltán lelkipásztor többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.

31. Intézményvezetői megbízás

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés jóváhagyólag megerősíti Kocsis Imre Antal vezetői megbízását a Sylvester János Református Gimnázium és Szakgimnáziumban a 2018. augusztus 1. – 2023. július 31-ig terjedő időszakra.

32. A Ráday Gyűjtemény Alapító Okiratának és SzMSz-ének módosítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Ráday Gyűjtemény módosított Alapító Okiratát és módosított Szervezeti és Működési Szabályzatát elfogadja.

33. A Budapest-Északi Egyházmege adatvédelmi szabályrendelete

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Budapest-Északi Református Egyházmege adatvédelmi szabályrendeletét jóváhagyja.

34. Az Északpesti Egyházmege szabályrendelete a lelkészek gépkocsi vásárlásának segélyezéséről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Északpesti Református Egyházmege-nek a lelkészek gépkocsi vásárlásának segélyezéséről alkotott szabályrendeletét jóváhagyja.

35. A Jánoshalmi Missziói Egyházközség megalakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Jánoshalmi Református Missziói Egyházközség megalakítását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

36. Szórványok beosztása Bácsalmáshoz és Jánoshalmához

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi Bácsalmás, Bácsbokod, Bácsborsód, Bácsszőlős, Csikéria, Felsőszentiván, Katymár, Kunbaja, Madaras, Mátételke, Mélykút, Rém, Tataháza szórványokat Bácsalmás-Katymári Református Missziói Egyházközséghez beosztását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi Borota és Kéleshalom szórvány Jánoshalmi Református Missziói Egyházközséghez beosztását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

37. Felsőpakony anyaegyházközséggé alakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Felsőpakonyi Református Missziói Egyházközség anyaegyházközséggé történő átminősítését és átnevezését 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

38. Nagykáta anyaegyházközséggé alakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Nagykáta-Tápióvidéki Református Missziói Egyházközség anyaegyházközséggé történő átminősítését és elnevezését, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

39. Tápióbicske és Tápiószentmárton szórvánnyá minősítése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Tápiószentmárton és Tápióbicske szórvánnyá minősítését, és a Nagykáta-Tápióvidéki Református Egyházközséghez beosztását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

40. Az Erdőkertesi Missziói Egyházközség megalakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi az Erdőkertesi Református Missziói Egyházközség megalapítását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

41. Északpesti szórványok beosztása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi az Északpesti Református Egyházmegye szórványainak beosztását.

42. Északpesti városi egyházközségek határainak megállapítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Északpesti Református Egyházmegye határozatait, amelyekkel a Vác, Fót, Érd területén működő egyházközségek határait rendezi, jóváhagyja.

43. A Bodméri Missziói Egyházközség megalakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Bodméri Református Missziói Egyházközség megalakítását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

44. A taksonyi imaház és parókia eladása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az új templom építésére tekintettel hozzájárul ahhoz, hogy a Taksonyi Református Missziói Egyházközség imaházát eladja.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a taksonyi régi parókia eladásához hozzájárul ahhoz, hogy a Taksonyi Református Missziói Egyházközség régi parókiáját eladja az új lelkészlakás megvásárlása után.

45. Galyatetői ingatlan vásárlása

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza az Egyházkerületi Elnökséget arra, hogy a Mátraszentimre belterület, 1068 hrsz. alatt felvett 449 m² területű kivett üdülőépület, udvar megjelölésű, természetben Mátraszentimre Galyatető, Gyopár u. 2. sz. alatt található ingatlan megvásárlása ügyében eljárjon.

76

46. A Kárpát-medencei Református Ifjúsági Központ megszüntetése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kárpát-medencei Református Ifjúsági Központot 2018. december 31-vel megszünteti. Az ifjúsági központ vagyonát az egyházkerület jogfolytonosan tovább kezeli, a készpénzállományt ifjúsági missziói célra fordítja.

47. Pécs-hirdi ingatlanok ajándékozása a Baranyai Egyházmegyének

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés egyetértőleg tudomásul veszi, hogy az egyházkerületi elnökség jóváhagyta a Pécsi Református Szeretetszolgálat Alapítvány és a Baranyai Református Egyházmegye között megkötött ajándékozási szerződést.

48. Fellebbezés a Budapest-Pesthidegkúti Református Egyházközség tagjaitól

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Budapest-Déli Református Egyházmegyei Tanács 9/2018 sz. határozata ellen benyújtott fellebbezést elutasítja.

2018. május 15. – 2018. november 30. között jelentett személyi változások

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Fodor Ákos – Vejtí-Zalátára hl.

Hanvay Zoltán – Bisse-Túrony-Csarnótára bl.

BÁCS-KISKUNSÁG

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Dr. Egeresiné Szűrszabó Anikó – visszarendelve Szentkirályról bl.

Komádi Róbert – Kecskemétre iskolai bl.

Kókai Géza – visszarendelve Szentkirályról hl.

Kuti József – visszarendelve Méntelekről hl.

Pál Eszter – Kiskunhalasra bl.

Ritter Nándor – Kecskemét-Méntelekre missziói lp.

Weiner Zoltán – Kecskemétre bl.

Weiner-Legeza Luca – Kecskemétre bl.

SZÜLETETT:

Tóth-Imre Zita 1. gyermeke – János Márk

BUDAPEST-DÉL

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Bedekovics Péter Pál – Budapesti Református Egyetemi Misszióba vezető lp.

Faragóné Kincses Margit – Bp-Pesterzsébet-Klapka térről visszarendelve bl.

Horváth Ádám – Bp-Kelenföldre bl.

Kovácsi Krisztián – Dunántúlról Bp-Pesterzsébet-Klapka térre iskolai vallásánár

Lakatos Zsuzsanna – Bp-Déli Egyházmegyéből Bp-Budára bl.

Márkus Tamás András – a Károli Egyetemről Órmezőre bl.

Pető Gergő – Baár-Madas Gimnáziumba bl.

Pocsaji Miklós – Budapest-Kelenföldre hl.

Sebestyén Katalin – Királyhágómellékre távozott

Szász Lajos – Bp-Budafokra megválasztott lp.

Virág Balázs – Biáról Bp-Kispest-Wekerletelepre megválasztott lp.

Zsemberi-Szigyártó Éva – Bp-Pesterzsébet-Klapka térre iskolai intézeti lp.

SZÜLETETT:

Ablonczy Tamás 3. gyermeke – Mira

Dr. Németh Balázs 3. gyermeke – Ábel Balázs

NYUGDÍJBA MENT:

Börzsönyi János Béláné – Bp-Pesterzsébet-Szabótelep

Nagy Péter – Bp-Budafok

BUDAPEST-ÉSZAK

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Balog Zoltán – Bp-Németajkú Egyházközségben szüneteltetés után szolgálatát felvette
Bej Attila – Bp-Rákoscsabára sl.
Bobok Ágnes – Budapesti Református Egyetemi Misszióba bl.
Dani Eszter – Bp-Németajkú Egyházközségbe bl.
Győrffy Eszter Rozália – Budapesti Református Egyetemi Misszióból Bp-Fasorba bl.
Jani Livia – Bp-Rákoskeresztúrra bl.
Kozma Ferenc – Bp-Újpalotáról visszarendelve bl.
Marton Piroska – Bp-Fasorból visszarendelve bl.
Nógrádiné Kovács Alexandra – RMK Vakmisszióba bl.
Dr. Pétery-Schmidt Zsolt Máté – Lónyay Utcai Gimnáziumba iskolai intézeti lp.
Pógyor Judit – Bp-Rákoscsabára sl.
Skultétyné Fekete Katalin – Bp-Kispest-Rózsatérrel Bp-Rákoscsabára bl.
Wagana Anne Njeri – Bp-Skót Misszióból külföldre távozott

SZÜLETETT:

Édes Gábor 1. gyermeke – Ezra
Sebőkné Babos Boglárka Olimpia 2. gyermeke – Barnabás

DÉLPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Ács Mihály – Pándra hl.
Bálint László Áron – Pándra bl.
Gunyits Ottó Károly – Szigetszentmiklós-Kossuth utcából Kiskunlacházára bl.
Nyeső Ágnes – zsinati missziói osztályról Halásztelekre iskolai intézeti lp.
Oláh Pál Olivér – Szigetszentmiklós-Kossuth utcába bl.
Pető Balázs Zsolt – Halásztelekről visszarendelve
Stummerné Nagy Ágnes – Szolnokról Dunántúlra távozott

SZÜLETETT:

Galsi Árpád 7. gyermeke – Teodor Henrik
Lovadi István 3. gyermeke – Villó

NYUGDÍJBA MENT:

Ágoston Géza Lajos – Pánd
Bóna Zoltán Sándorné – Dunavarsány

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Andrási Márta Dóra – Tinnye-Piliscsabára bl.
Czuni-Kenyeres József – Peröcsényből az Északpesti Egyházmegyébe bl.
Demeter Bence Sebestyén – Budakalászra sl.
Matyó Lajos – Peröcsény-Vámosmikolára hl.
Molnár Melinda – Balassagyarmatra bl.
Tamás Balázs – Kiskunlacházáról Szokolyára megválasztott lp.

TOLNA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Farkas Levente – Bölcskére megválasztott lp.

Dr. Görgey Géza – Kölesdre hl.

Szerdahelyi Józsefné – Bölcskére hl.

Véghné Sándor Emma – Szolnokról Gerjenbe missziói lp.

VÉRTESALJA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Dombi Ferenc – Válra hl.

Farkas Balázs István - szombatfélévre

Tavaszkristóf – Iváncsára megválasztott lp.

Tavaszné Kertész Ilona – Iváncsára bl.

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:

Dr. Aranyos Zoltán – zsinati hivatal

Id. Bán Béla – Dunapataj

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny
a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos időszaki lapja
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Felelős szerkesztő: Szabó Ferenc lelkészi főjegyző
Szerkesztő: Kardos Ábel püspöki titkár
e-mail: ph@raday28.hu
